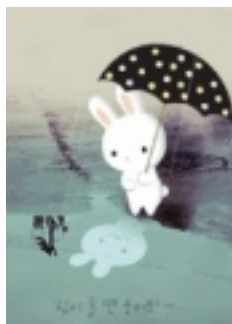

Phía sau tình yêu là...nước mắt!

Contents

Phía sau tình yêu là...nước mắt!	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	4
3. – Chương 3	5
4. – Chương 4	6
5. – Chương 5	8
6. – Chương 6	10
7. – Chương 7	12
8. – Chương 8	13
9. – Chương 9	15
10. – Chương 10	18
11. – Chương 11	20
12. – Chương 12	22
13. – Chương 13	26
14. – Chương 14	27
15. – Chương 15	28
16. – Chương 16	32
17. – Chương 17	35
18. – Chương 18	39
19. – Chương 19	41
20. – Chương 20	44
21. – Chương 21	46
22. – Chương 22	49
23. – Chương 23	53
24. – Chương 23.1	56
25. – Chương 23.2	60
26. – Chương 24 (end)	63

Phía sau tình yêu là...nước mắt!

Giới thiệu

1. Huỳnh Thị Băng Tâm: học sinh lớp 12a3, xinh đẹp, lạnh lùng, hoa khôi 122. Sơn: Mối tình đầu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-tinh-yeu-la-nuoc-mat>

1. – Chương 1

Chap 1: CUỘC GẶP GỠ TAI HỌA

Mưa nhẹ nhàng rơi trên làng quê nhỏ bé, tiếng gió lùa lay động cả không gian tĩnh mịch. Ừ nhỉ! Hè rồi còn gì? Mưa hè năm nào mà chẳng có. Thế nhưng sau mỗi năm thì con người lại có một sự thay đổi khác lạ và đối với Tâm cũng thế. Hè năm nay đánh dấu một bước ngoặt lớn trong đời cô.

Thời gian trôi qua nhanh thật, thoát cái đã 8 năm rồi càng nghĩ Tâm càng cảm thấy buồn buồn. Chắc cũng như Tâm, giờ đây có rất nhiều người đang hồi hộp chờ kết quả thi đại học. Ngưỡng cửa đại học không phải là quá xa vời nhưng nó là cả một mơ ước của những đứa học sinh như Tâm. Bởi đơn giản một điều là Tâm học không tốt cho lắm. Trong kì thi vừa rồi, Tâm đã rất cố gắng để không bị bỏ lại phía sau nhưng kết quả thì không như Tâm mong đợi, bởi Tâm không phải là một cô bé may mắn.

Ba mẹ Tâm mất khi cô mới lên 10 tuổi trong một vụ tai nạn giao thông, trở trêu thay, hôm đó lại là sinh nhật của cô. Đối với Tâm đó là một cái sinh nhật thấm đầy nước mắt, có lẽ vì thế mà từ đó cô trở thành một con người hoàn toàn khác. Cô trở nên lạnh lùng, vô cảm và không còn tin vào bất cứ thứ gì. Đúng! Cô đúng là như thế, như chính cái tên mà cha mẹ cô đã đặt: Huỳnh Thị Băng Tâm. Dù nhà cô có giàu thì sao chứ, tiền không thể đem lại cho con người ta hạnh phúc trong sự cô đơn và băng giá.

Ngược lại với cô, chị cô, Huỳnh Bích Tuyền, lại thay đổi theo hướng hoàn toàn tích cực, Tuyền trở nên chín chắn và biết suy nghĩ nhiều hơn. Vốn dĩ học đã giỏi giờ lại càng cố gắng nhiều hơn, bởi thế chẳng lạ gì khi Tuyền trở thành thủ khoa của đại học Sư Phạm. Với khuôn mặt dễ thương và hoạt bát, Tuyền nhanh chóng trở thành tiêu điểm của trường. Còn Tâm phía ngậm ngùi rời xa chốn Sài Gòn hoa lệ về quê sống với bà ngoại. Có lẽ đó là sự lựa chọn tốt nhất với Tâm bây giờ.

Tám năm trôi qua thật nhanh, nghĩ lại những kỉ niệm xưa mà Tâm lại rơi nước mắt khi nào không biết. Hôm nay, chị Tuyền phải trực ở trường nên Tâm phải ở nhà một mình. Ngồi nhìn lên bàn thờ của ngoại và ba mẹ, Tâm thấy mình thật có lỗi bởi cô sẽ không thể nào đậu nổi đại học với cái bài thi kém cỏi ấy chứ đừng nói gì đến chuyện thủ khoa như chị Tuyền. Chỉ vì cô mà chị Tuyền phải bỏ đi cơ hội được ở lại trường giảng dạy mà về nơi thôn quê hẻo lánh này làm một giáo viên dạy cấp ba, trong khi cô lại học hành chẳng đâu ra đâu thế này. Phải chi lúc đầu cô nghe chị Tuyền cố gắng học thì giờ kết quả đã không như vậy. Tự nhiên Tâm thấy nhớ mẹ vô cùng, Tâm ao ước được gặp lại mẹ một lần, dù chỉ là trong mơ thôi mà cũng không được. Phải chi giờ này mẹ còn sống thì những ngày mưa thế nào cô đâu phải cô đơn...

Từ lúc mẹ cha mất đến giờ, Băng Tâm đã trở nên lạnh lùng, vô cảm. Cô bé ngây thơ, hoạt bát ngày nào giờ đây đã trở nên ít nói hơn rất nhiều. Nhìn cô cũng khá xinh với khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt đen láy và rất có hồn nhưng lại mang nhiều tâm sự. Trong trường, cô cũng thuộc hàng hoa khôi, lại học khá nên cô được khá nhiều chàng để ý làm quen. Nhưng có lẽ trái tim cô đã quá đau đớn nên vẫn chưa dám tiếp nhận tình yêu của bất kì ai. Có thể cô sợ khi đặt quá nhiều niềm tin vào người khác thì cuối cùng chỉ nhận lấy

thương tâm, như lúc cha mẹ cô ra đi mãi mãi... Và rồi một ngày nọ, cái ngày như đánh dấu sự thay đổi rõ rệt của cô gái mang cái tên vô tình. Đó là một ngày mưa cũng như hôm nay vậy, chỉ khác mỗi chỗ nó chỉ là một cơn mưa thoáng qua giữa mùa nắng gắt chứ không phải là một cơn mưa hè da diết. Hôm ấy cô đến trường với bộ dạng thảm thương. Nước mưa làm cho tà áo dài trắng trang nhã dính sát vào da thịt, để lộ những đường nét trên cơ thể trông thật khó coi. Thế mà cả lũ con trai cứ thế đổ xô ra nhìn với những tràng cười thú vị khiến cô cảm thấy khó chịu và xấu hổ vô cùng. Khuôn mặt trắng hồng lạ càng nhanh chóng chuyển sang đỏ gấc. Đang lúc hoảng loạn không biết phải làm sao để thoát khỏi lũ con trai đáng ghét kia thì cô nghe thấy một giọng nói thật ngang tàn nhưng lại mang một chút trầm ấm của một cậu con trai:

- Cười đủ chưa? Bộ rãnh lắm sao mà xúm lại một đứa con gái làm mất mặt nam nhi thế hả?

Trong lúc cô đang ngẩn người ra nhìn những gì bất ngờ mới xảy ra thì có một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên vai cô một cái áo khoác da rất ấm làm cô giật cả mình. Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Băng Tâm đã nghe thấy một câu nói dịu dàng:

- Khoát vào đi kéo lạnh.

Nghĩ cũng thất bại thật, học trong trường đã lâu rồi mà tới giờ nó mới biết ở đây lại có một anh chàng ga lăng đến vậy. Khuôn mặt cậu rất thanh tú, đôi mắt như xoáy vào tâm can người khác khiến ai nhìn vào cũng phải choáng ngợp. “Chắc trong trường này có rất nhiều cô nàng phải mất ăn, mất ngủ vì ánh mắt và khuôn mặt đẹp chết người kia!”. Co nghĩ thầm rồi thấy hình như mình cũng hơi xao động trước cậu ta. Nhưng với vẻ lạnh lùng, cứng cỏi vốn có, cô vẫn đẩy tay cậu ra và nói:

- Thôi! Cảm ơn! Tui không muốn mắc nợ ai hết

- Tình lại đi cô! Chẳng qua tui thấy chương mắt quá nên mới làm vậy thôi tiêu thư à!

Nói rồi cậu biến đâu mất tiêu, bỏ lại sau lưng là nỗi nhục nhã ê chề của cô. Dù sao cô cũng là hoa khôi của trường, từ đó tới giờ có ai dám nói nặng với cô vậy đâu... Khoát chiếc áo của cậu suốt giờ học mà cô tức đến không tả bằng lời được. Cô ghét cái cảm giác lúc sáng, cái cơn mưa đáng ghét đó đã đẩy một con bé kiêu căng, lạnh lùng như cô vào hoàn cảnh nhục nhã như vậy. Cuối cùng, không thể chịu nổi ảm ức, cô vội chạy đi tìm Hoàng – cái anh chàng đeo đuổi cô bấy lâu nay nhưng cô có thêm để ý gì đâu. Có lẽ vì vậy mà hôm nay khi thấy cô đến tìm thấy Hoàng vui rồi rít. Nhưng anh có ngờ đâu cô đến tìm anh là để nhờ anh tìm thông tin về cái tên cao ngạo, đáng ghét hồi sáng. Mà nghĩ cũng lạ, khi hỏi đến cậu ta thì cả anh chàng dân chơi lớp 12a9 cũng phải e dè làm cô bất ngờ quá đỗi.

- Hóa ra là Tâm muốn hỏi về Sơn chứ có thêm để ý gì tới Hoàng đâu! Làm mừng hụt nữa rồi!

- Thôi, đừng giỡn nữa! Tui đâu có rãnh đâu mà để ý đến hần! Ủ mà hần tên Sơn hả?

- Ủ! Sơn là dân quậy chứ chẳng vừa đâu. Ăn chơi thứ gì mà không có nó. Hoàng cũng có chơi chung. Nó học 12a7, tính tình thì cộc cằn nhưng được cái là chịu chơi và ga lăng. Với lại cái gốc nó cũng lớn.

- Là sao? Tâm hồng hiểu? – cô hào hứng.

- Thì gia đình nó toàn là công an không hà. Nó thì tối ngày ăn chơi, quậy quạn làm cha mẹ nó tức gần chết. Nhưng cũng may nó là con một, thông minh, học cũng tốt, nhà lại giàu nên nó thích gì là làm nấy à. Mà sao Tâm quan tâm nó nhiều vậy? Nói không để ý mà sao cứ hỏi hoài. Cái này không giống tính cách của hoa khôi à. Đừng nói với Hoàng là Tâm thích nó ghen?

- Tào lao quá đi, nghĩ sao mà tui lại đi thích một kẻ dám sỉ nhục mình trước mặt bao nhiêu người như thế. Tui đâu có khùng đâu à. Hoàng nói vậy tui giận Hoàng luôn à!

Nói rồi cô quay đi làm mặt giận nhưng thật chất là để giấu đi sự bối rối. Cô cũng không biết tại sao nhưng ngay từ lúc nhìn thấy cái tên cao ngạo đó cô như bị “say nắng” giữa trời mưa. Chẳng lẽ cô đã yêu sao? Thế là cô cứ mãi suy nghĩ mà đâu hay có một người đang rồi rít xin lỗi và mong cô tha thứ. Hỡi ơi! Tình yêu là gì mà có thể khiến con người ta trở nên ngốc nghếch đến vậy?

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 2

2. – Chương 2

Chap 2: SỰ TRẢ THÙ NGỌT NGÀO

Về đến nhà cô nghĩ lại chuyện hồi sáng rồi tự nhủ: “Hắn ta là dân quậy hèn gì hắn dám quát mấy đứa mà hồng đứa nào dám nói gì! Sơn hả? Bạn dám coi thường tui hả? Có ngày tui phải làm cho bạn đỡ khóc, đỡ cười, phải điên đảo vì tui. Bạn phải xin lỗi tui vì những gì bạn đã làm hôm nay. Tui thề đấy!...”. Nghĩ rồi cô lấy điện thoại ra nhắn tin. Hồi chiều cô đã nhanh chóng xin được số điện thoại của Sơn từ tay Hoàng. Mà nghĩ cũng chẳng ai ngốc như Hoàng, ai đời lại đi cho số điện thoại bạn mình cho người mình thích. Kiểu đó có ngày mất “ghệ” như chơi.

- Hoàng hả? Sao đổi số rồi mà hồng cho T biết?

Gửi tin rồi cô mới ngồi chờ đợi phản hồi. Cái kiểu giả vờ lộn số này đúng là “xưa như trái đất” vậy mà cũng có người sử dụng. Nhưng không quá lâu cho sự chờ của cô, hắn trả lời bằng giọng cộc lốc:

- Sorry! You lộn số rồi!

Nhưng mặc cho sự cộc lốc của hắn, cô lấy làm khoái chí. Vì cô biết rõ một điều là chỉ cần trả lời một tin nhắn thôi thì trò chơi đã thật sự bắt đầu đi theo sự điều khiển của cô.

- Đừng gạt T mà, mấy bạn H nói số này là của H mà!

Có lẽ lúc này hắn đang tức tối lắm đây, cô nghĩ thế rồi cười títt mắt. Hắn nhắn tin nhanh như máy làm như chẳng nhắn tin với ai ngoài cô vậy.

- Chả việc gì lại gạt you!

- Vậy nếu bạn không phải H tại sao mấy đứa 12A9 nói số này là số mới của H?

- À! Thì ra you là bạn thằng H lớp 12A9. Chắc mấy đứa cho nhầm. Tui là bạn H nè.

“Ha ha. Chết bạn rồi Sơn ơi!” – cô mỉm cười đắc thắng:

- Vậy cho T xin lỗi. H ghét T nên mới vậy thôi. Không nhằm lẫn gì đâu!

Cô bắt đầu chèn thêm biểu tượng mặt khóc giả như thê thảm và tội nghiệp lắm. Thử hỏi có thằng con trai nào lại không thương hại.

- Tui xin lỗi, chắc có hiểu lầm thôi. Mà you tên gì vậy? You phải tin H chứ!

- Tui tên là BT. Làm sao T tin khi H từ chối T chỉ vì một người con gái khác.

Cô cũng không hiểu tại sao cô lại nói tên thật nữa. Lỡ mà hắn biết chắc nhục chết quá. Vừa gửi tin nhắn xong nó mới ngồi hồi tiếc. “Mà sao hắn thích quan tâm vào chuyện người khác vậy ta?” đang nghĩ vớ vẩn thì cô bỗng giật mình khi hay có tin nhắn mới:

- Vậy thì níu kéo làm gì một người không xứng với you. You đừng buồn nữa. Mà BT là Bích Trâm hả?

“Đồ vô tâm! Bích Trâm là con nhỏ nào vậy ta? Tại sao bạn lại nghĩ tới nó mà không nghĩ tới tui? Dù sao tui cũng là hoa khôi mà!”. Cô cố kìm nén nổi tức giận rồi khẽ lướt đôi tay mềm mại trên từng phím điện thoại. Nếu hắn đã không nhận ra cô thì cô sẽ giả vờ làm một nhân vật mới xem sao. Dù sao đây cũng là một trò chơi để trả thù thôi mà. Cô phải cho hắn biết thế nào là hối hận khi dám làm nó tức điên đến hai lần trong ngày.

- Ủ! Mà sao bạn lại biết mình? Bạn là...

- Tui là Sơn lớp 12a7. Tại tui nghe mấy đứa nói BT 12a6 thích H nhưng H lại theo đuổi con nhỏ gì đó lớp 12a3.

“Trời ơi! Tức chết đi mất! Cả tên tui mà bạn còn không biết nữa hả? Đúng là bực mình quá...”

- S nói BT hả? Người ta là hoa khôi đó! Tui đâu có bằng người ta đâu. Huhu.

- Hoa khôi thì sao chứ. Nhìn mặt thấy ghét, ý đẹp một tí mà chảnh quá!

Càng nghe Sơn nói cô càng tức thêm. Cô quyết chí là ngày mai phải tìm Hoàng để hỏi xem Bích Trâm kia là ai để còn tìm cách ứng phó với Sơn nữa. Phải biết người biết ta mới có thể thành công được.

Trời lúc này cũng đang dần về khuya nên hơi lạnh, cô khẽ đứng dậy đóng cửa sổ. Bên ngoài vườn cỏ cây, hoa lá như đã đắm chìm vào giấc ngủ tự bao giờ, chỉ còn lại những âm thanh của côn trùng rả rít. Nói chuyện tào lao với hần cả buổi, cô cũng cảm thấy vui vui. Có lẽ vì trước nay cô đã tự tạo ình một cái vỏ bọc lạnh lùng nên cũng không tìm được một người bạn thuộc hàng tri kỉ. Và rồi hôm nay, khi nói chuyện với hần, cô như nhận ra một khía cạnh mới của cuộc đời mình đó là chia sẻ những gì mình đang đè nặng trong lòng. Nó giúp cô cảm thấy thanh thản và nhẹ nhàng hơn. Cái giận hồi sáng hình như giờ đây đã phai mờ dần theo từng tin nhắn. Hần đã đồng ý làm bạn qua điện thoại với cô nên cô cảm thấy hào hứng vô cùng. Cô nghĩ tới chuyện ngày mai phải qua 12a7 để trả cái áo khoác cho hần rồi lại tự cười một mình. Không biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra không nữa... Mãi ngồi nhắn tin với hần mà cô quên cả việc học bài. Tới lúc bất chợt nhìn đồng hồ thì cô phát hoảng vì đã gần 2 giờ sáng. Cô còn phải đi ngủ để ngày mai đi học nữa chứ. Thiệt không thể tưởng tượng là cô lại nhiều chuyện đến thế!

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 3

3. – Chương 3

Chap 3: NÓI CHUNG LÀ YÊU ĐÓ

Sáng sớm, khi những ngọn cỏ non vẫn còn oằn mình với những hạt sương đêm vương vãi sau một đêm dài. Cô cố gắng thức dậy khi nghe tiếng chuông báo thức quen thuộc. Nếu là thường ngày cô đã nằm “nướng” thêm tí nữa nhưng hôm nay cô còn phải làm một việc quan trọng nên cô không cho phép mình làm thế. Đầu óc cô quay cuồng, trống rỗng sau một đêm thiếu ngủ. Sau khi xong mọi thứ, cô xếp cẩn thận cái áo khoác của hần cho vào cặp rồi lặng lẽ đạp xe đến trường. Hôm nay, cô đi học sớm hơn mọi khi vì còn phải ghé qua lớp của hần nữa. Lúc bước vào lớp 12a7, cô liếc mắt một vòng rồi đi xầm xầm về phía hần, tay cầm chiếc áo khoác đen rồi nhẹ nhàng cất giọng:

- Cho tui trả bạn cái áo! Cảm ơn ghen. Đừng nghĩ rằng Băng Tâm này vô ơn. Coi như tui nợ bạn một ân tình. Khi nào cần giúp gì cứ nói để tui còn trả nợ nữa!

- Hồng có gì! Tui hồng cần gì sự giúp đỡ của hoa khôi đâu. Bớt chảnh đi là được rồi. Đừng lạnh lùng như cái tên bạn nữa!

- Ủ! Tui đã nói là sẽ giữ lời. Nếu bạn muốn vậy tui sẽ làm. Coi như là không ai nợ ai.

Không hiểu tại sao khi nghe hần nói vậy mà cô lại không tức giận như mọi khi và vẫn có thể bình tĩnh trả lời đến vậy. Đó cũng là điều khiến cho ai ai cũng phải ngạc nhiên. Nói rồi cô bước đi thật nhanh để tránh cái nhìn đáng sợ nhưng đầy tình cảm của Sơn dành cho cô. Cô đâu biết tại sao Sơn lại nhìn cô như thế. Về đến lớp rồi mà cô vẫn không sao quên được những gì đã xảy ra lúc này, đặc biệt là ánh mắt của hần. Phải chăng cô đã thật sự mến hần rồi? “Thôi đi! Nghĩ tào lao hoài. Làm gì có chuyện con nhỏ Băng Tâm này lại thích một người đáng ghét thế kia. Nhưng hồi nãy đã lỡ hứa với hần rồi thì bây giờ về sao không được lạnh lùng như trước nữa. Mình đã nói thì phải cố gắng làm thôi!” – cô tự nhủ, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác nhẹ nhàng, khó tả.

Kể từ hôm đó, cô bé Băng Tâm lạnh lùng, kiêu ngạo ngày nào của lớp 12a3 bỗng trở nên hòa nhã và thân thiện lạ lùng. Nhưng chính cái sự thay đổi đó lại làm ọi người càng yêu mến cô hơn và hình như là hần cũng thân thiết với cô hơn. Nhưng nghĩ cũng buồn cười thật, ban ngày thì lấy thân phận Băng Tâm nói chuyện và đùa giỡn với Sơn như đôi bạn thân thiết tự bao giờ, ban đêm thì lại dùng danh nghĩa của Bích Trâm mà

nhắn tin để tìm hiểu rất nhiều về Sơn. Có lẽ Hoàng đã rất hối hận khi lúc đầu đã đưa số điện thoại của Sơn cho cô. Càng nghĩ càng thấy anh chàng ấy thật đáng thương.

Cứ thế thời gian dần trôi qua thật nhanh, cái kế hoạch dường như vô cùng vững chắc của cô lại vô tình rẽ sang hướng khác với vô vàng những vấn đề. Thời điểm gần cuối năm 12 đã đến. Những nhành hoa phượng đỏ rực đã bắt đầu xuất hiện trên những tán lá xanh rờn và những tiếng ve đầu tiên báo hiệu một mùa hè lại đến đang ngân vang khắp nơi. Hè năm nào mà chẳng thế, nhưng hè năm nay đâu còn như xưa nữa. Đó là cột mốc đánh dấu 12 năm nỗ lực với sách vở, thầy cô, bạn bè, trường lớp. Nó khép lại những kỉ niệm đẹp thời học sinh để mở ra những con đường dài và rộng khác. Có lẽ đó là lí do khiến cô thấy trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ và lưu luyến khó tả. Có lẽ không chỉ riêng cô mà đối với tất cả các bạn khác cũng vậy, ai cũng muốn lưu lại những phút giây đáng nhớ nhất đời mình. Sau một thời gian dài nói chuyện với Sơn, cô bắt đầu thích Sơn rõ rệt. Bắt đầu là một kế hoạch trả thù công phu nhưng đến phút cuối lại yêu kẻ thù của mình lúc nào không hay. Giờ đây lòng cô đang rối như tơ vò vì hình như là Sơn đang rất mến cô mà nói cho đúng hơn là mến người bạn “tâm đầu ý hợp” Bích Trâm do cô giả dạng. Cô cảm nhận rất rõ thái độ nói chuyện của Sơn khi hai người nhắn tin nên giờ cô đang rất sợ, sợ một ngày nào đó Sơn biết tất cả mọi chuyện xảy ra thì Sơn sẽ nghĩ sao về cô? Có thể sẽ giận, thậm chí là căm ghét hoặc là không thèm nói chuyện với cô nữa. Ôi trời! Trò chơi này càng ngày càng phức tạp và giờ đây, cả cô cũng không thể nào không chế trò chơi của mình nữa. Cô rất muốn nói rõ mọi chuyện với Sơn nhưng không dám. Nghĩ cũng khổ thật, tình yêu là thứ gì đó thật kì diệu, nó đến bất ngờ không ai có thể ngăn cản được hết.

Tối nay, cũng như mọi khi, bầu trời đêm thật lung linh, huyền ảo. Khu vườn xanh tươi náo động kia lại chìm vào giấc ngủ miên man. Không gian thật là tĩnh mịch, cô lại ngồi nhắn tin với Sơn. Nỗi lo lắng trong lòng cô như bùng lên mạnh mẽ khi đọc được những dòng tin nhắn đầy ẩn ý:

- S đã yêu một người con gái nhưng không biết có nên bày tỏ cho người ấy biết không nữa!

Khi đọc được dòng tin nhắn này cô như chết lặng “Giờ phải làm sao đây? Người Sơn nói chắc là Bích Trâm rồi, nếu mình kêu Sơn hãy mạnh dạn lên thì sự thật sẽ đổ vỡ. Với lại mình sẽ ra sao khi Sơn và Bích Trâm...”. Cô đang rất hối hận vì trò chơi ngu ngốc ấy. Giờ đây cô hoa khôi của 12a3 lại không bằng một Bích Trâm của 12a6 là sao? Nếu là cô của ngày trước thì chắc đã thù ghét Bích Trâm dữ lắm nhưng giờ đây khi đã bị Sơn thay đổi thì đâu còn chuyện thù ghét gì nữa chứ. Ngược lại, cô thấy khâm phục và ngưỡng mộ bởi Trâm có thể có một lối sống bình dị, không cần phải lo nghĩ nhiều, làm gì cũng hòng sợ ai để ý tới... Suy nghĩ một hồi lâu tự dưng cô nhớ đến tin nhắn của Sơn. Cô cố tình khuyên Sơn:

- T nghĩ S không nên vội. Hãy từ từ thăm dò tâm ý của người ta rồi hãy nói để không thôi sau này phải hối hận đó!

Tuy rằng nhắn vậy nhưng trong dạ cô rối bời. Sơn đâu có biết rằng cô đã thích anh như thế nào. Cô rất muốn nói tâm sự của cô cho anh biết nhưng cô sợ phải mất đi cái tình bạn mà cô đã cố gắng xây đắp bấy lâu nay. Giờ cô phải làm sao để trọn vẹn cả đôi đường?

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 4

4. – Chương 4

Chap 4: BẮT NGỜ NƠI ANH

Ngày lại ngày trôi qua, thế là cũng sắp đến ngày sinh nhật cô, ngày 24/5 đáng ghét, cái ngày mà 8 năm trước cha mẹ đã vĩnh viễn bỏ rơi cô mà đi về một nơi thật xa xôi. Năm nào tới ngày này cô cũng khóc, khóc trong ngẹn ngào và hối tiếc. Phải chi hồi đó cha mẹ không đi lấy bánh kem cho cô thì họ sẽ không bao giờ ra đi vĩnh viễn và cô đã không phải là một đứa trẻ mồ côi. Giá như hồi đó cô cố giữ họ lại thì mọi chuyện sẽ không như vậy. Ôi trời! Giá như... Giá như... Mỗi năm cứ đến sinh nhật mình thì trong đầu cô lại hiện ra vô vàng những giá như... và hình như là năm nay cũng thế. Hôm ấy là một ngày đẹp trời. Những ánh nắng vàng đầu tiên đang chiếu rọi qua từng tán cây, kẽ lá. Năm nay tính theo âm lịch thì vẫn chưa tới độ cha mẹ

cô nên cô vẫn đi học bình thường. Vừa đạp xe cô vừa nghĩ bâng quơ “Không biết hôm nay có ai nhớ tới ngày sinh nhật của mình không nữa?”. Cô rất mong nhận được một lời chúc mừng sinh nhật từ Sơn nhưng có lẽ đó chỉ là mơ ước bởi anh làm gì biết hôm nay là sinh nhật của cô. Càng nghĩ cô càng thấy buồn rười rượi. Mà cũng có sao đâu vì ngày này năm nào cô chẳng buồn.

Một buổi học dài trôi qua mà không một lời chúc mừng sinh nhật, chẳng lẽ Hoàng cũng không nhớ sinh nhật cô sao? Mà nghĩ cũng đúng. Cô đối xử với Hoàng tệ quá làm sao Hoàng quan tâm cô hoài được. Hôm nay lớp cô học nguyên ngày, hay nói cho đúng hơn là cả khối 12 đều vậy, bởi gần tới thi tốt nghiệp rồi nên ai cũng phải phấn đấu hết mình. Chiều tan học, cô không muốn về tí nào. Thế là cô lại ngồi lặng lẽ một mình trên hàng ghế đá dưới gốc bằng lăng quen thuộc trước lớp. Ngồi một mình giữa trời chiều ảm đạm, mọi người đã về hết. Trong cái không khí vắng vẻ, cô cảm thấy cô độc lạ lùng. Màu bằng lăng tím quện với màu xanh của lá sao mà đẹp thế. Gió chiều vi vu thổi làm những cánh hoa rơi lả chã. Nhìn vào chiếc điện thoại chẳng một dòng tin nhắn, cô thấy tủi thân vô cùng. Hóa ra cuộc đời cô đã được định trước là sau cái ngày quyết định đó cô sẽ không bao giờ có được một ngày sinh nhật vui vẻ, hạnh phúc.

- Ê hoa khô! Sao ngồi một mình thơ thẩn vậy. Hồng về nhà sao? Chiều rồi còn gì?

Vẫn giọng nói quen thuộc, vẫn cái cách đùa nghịch hay gọi cô là hoa khô, là Sơn. Cô quay lại cười buồn:

- Ai bảo thế! Tui đang ngồi ngắm cảnh thôi chứ thơ thẩn gì?

- Thôi đi! Nhìn là biết rồi! Bạn mà cười gượng xấu chết được. Buồn gì nói nghe đi!

- Đã nói là không rồi mà, sao Sơn nhiều chuyện vậy...

Nói rồi cô đứng phắt dậy định đi ngay nhưng lại bị một bàn tay ấm áp kéo lại:

- Có coi tui là bạn không? Nếu có thì nói ra đi, tui không muốn bạn buồn!

Tự dưng nghe Sơn nói vậy hai hàng nước mắt cô rơi rơi. Anh càng làm thế thì cô càng đau hơn nữa. Chắc anh phải bắt ngờ lắm vì lúc nào anh cũng nghĩ cô là cô bé lạnh lùng, cứng cỏi ai ngờ anh đã lắm. Dù thế nào cô cũng là một cô gái, vẫn yếu đuối và vẫn cần lắm một bờ vai mỗi lúc buồn. Anh vỗ vai cô an ủi:

- Muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố nén nỗi đau trong lòng. Làm vậy khó chịu lắm!

Lòng cô bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả. Cô ngồi xuống ghế đá, nheo ngào kể cho Sơn nghe về cái chết của cha mẹ cô. Nghe xong, anh bỗng thấy buồn buồn:

- Hóa ra vẻ lạnh lùng của bạn chỉ là một lớp vỏ bọc để che giấu những gì mà bạn đang phải chịu đựng. Xin lỗi vì những lời nói làm tổn thương bạn trước đây! À quên! Nãy giờ lo nói chuyện mà quên chúc mừng sinh nhật hoa khô...

Vừa nói anh vừa rút trong cặp ra một món quà được gói thật xinh.

- Tặng bạn nè! Sinh nhật vui vẻ! Sinh nhật là phải vui chứ không phải ỉ ề như vậy. Tui tin là cha mẹ của bạn cũng không muốn bạn buồn đâu...

- Cảm ơn Sơn! Sao bạn biết hôm nay là sinh nhật tui mà chuẩn bị quà hay vậy?

- Tui mà! Cái gì mà hồng biết... Hi vọng là bạn sẽ thích nó.

- Chắc chắn rồi! Đây là món quà sinh nhật ý nghĩa nhất mà tui nhận được...

Nhận món quà trong tay anh mà lòng cô vừa vui vừa đau. Vui vì anh vẫn biết ngày sinh nhật nó. Đau vì nó sợ anh quan tâm cô nhiều quá, nếu lỡ một ngày mất anh, không biết cô phải làm sao. Đang ngồi ngẩn ngơ thì tiếng chuông điện thoại ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, là Hoàng:

- Alo! Băng Tâm đang ở đâu vậy nè?

- Đang ngồi ngắm cảnh hoàng hôn thôi! Có gì không Hoàng?

- Qua “Lặng” đi! Hoàng mời Tâm uống cà phê.

- Mà có gì không Hoàng?

- Bí mật. Qua liền nha! Hoàng đợi...

Chưa đợi cô nói gì thì Hoàng đã tắt máy. Không biết lại đang giở trò gì nữa đây. Cô quay sang Sơn rồi nói:

- Xin lỗi Sơn nha! Giờ tui có chuyện rồi!

- Ủ! Đâu gì đâu à. BẠN ĐI ĐI! Có cần tui đưa hong?

- Không cần đâu. Để tui tự đi được rồi...

Nói rồi cô đứng dậy ra nhà xe lấy xe để Sơn ngồi lại một mình. Hôm nay có lẽ là ngày sinh nhật mà cô nhớ nhất từ khi ba mẹ cô mất tới giờ, cái ngày cô đã mong chờ từ lâu. Chính Sơn đã đem đến cái ánh sáng ấm áp cho cuộc đời cô. Chạy xe trên con đường quen thuộc nhưng cô lại thấy xúc động bồi hồi. Con đường quê đã bắt đầu tối dần nên không khí cũng trở nên lạnh hơn nhưng với cô, giờ đây chỉ còn sự ấm áp khi được quan tâm. Nhưng cô cũng đang rất sợ. Sợ một ngày nào đó khi anh phát hiện ra rằng cô đang lừa gạt anh thì anh sẽ nghĩ sao? Liệu anh có khinh ghét những hành động thiếu suy nghĩ này của cô? Chỉ vì một phút nông nổi vì bị chạm lòng tự ái của mình mà cô đã nghĩ ra một kế hoạch trả thù hết sức ngu ngốc để rồi khi phát hiện ra rằng mình rất yêu anh thì đã quá muộn màng. Sự hối hận của cô đã không thể nào cứu vãn được gì bởi thời gian qua không bao giờ quay trở lại dù chỉ một lần...

Thế là đến “Lặng”, quán cà phê quen thuộc mà cô và Hoàng hay tới. Khung cảnh thơ mộng và yên tĩnh y như tên gọi của quán đã khiến cô vô cùng thích thú. Vẫn cái bàn quen thuộc ở góc cuối cùng, Hoàng đang ngồi đó và kế bên là một cô gái. Vì cô gái ấy ngồi quay lưng lại phía cô nên cô không tài nào nhận ra. Bước lại gần, cô phá tan bầu không khí im lặng:

- Tới rồi đây!

Cô vừa dứt lời thì ánh đèn điện phụt tắt, bài hát Happy birthday vang lên kèm theo là một cái bánh kem do tụi bạn thân của Hoàng là Tùng, Hải và Phong đang từ từ tiến lại. Cô cảm động tới rưng rưng nước mắt. Cứ nghĩ là họ đã quên sinh nhật cô rồi nhưng không ngờ họ lại khiến cô bất ngờ tới vậy. Năm nay đúng là một năm thật đáng nhớ. Cô chấp tay cầu nguyện, nguyện cho những người quan tâm cô luôn vui vẻ và hạnh phúc. Và cô mong rằng Sơn sẽ tha thứ cho cô. Hóa ra cô gái ngồi đó chính là Bích Trâm, người mà cô muốn biết từ lâu. Trâm có khuôn mặt dễ thương, nói chuyện thì nho nhã và lịch sự. Hóa ra Trâm tuyệt hơn cô tưởng rất nhiều, có thể nói là đâu thua gì cô đâu.

Kể từ hôm đó, cô và Trâm nói chuyện rất nhiều. Họ trở nên thân thiết từ lúc nào không hay. Cô đã kể cho Trâm nghe hết nỗi lòng mình mà không chút che giấu. Nghe xong Trâm cũng an ủi và cho cô rất nhiều lời khuyên hữu ích.

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 5

5. – Chương 5

Chap 5: SỰ THẬT HÉ MỎ

Cho đến một hôm, trong giờ ra chơi cô và Trâm đang ngồi nói chuyện thì bỗng Trâm nhận được một tin nhắn. Đọc xong Trâm không nói gì mà chỉ khóc nức nở. Đang lúc cô rất bối rối không biết phải làm sao để an ủi bạn mình thì Sơn xuất hiện. Anh kéo Trâm vào lòng an ủi. Cô choáng ngợp như không tin vào mắt mình. Cô không ngờ anh có thể ôm một người con gái khác trước mặt cô. Nhìn thấy cảnh đó, lòng cô đau như có ai dùng dao cắt từng khúc ruột nhưng lại không thể làm gì vì cô có là gì của Sơn đâu. Với lại cô biết rõ người anh yêu là Trâm chứ đâu phải cô. Dù biết vậy nhưng cô cũng không thể ngăn được dòng lệ đang trào trên khóe mắt. Tâm trạng bây giờ của cô chỉ còn lại tuyệt vọng và ngồn ngàng. Cô đứng phắt dậy định bước đi để giấu đi những giọt nước mắt của mình. Nhưng có ai đó đã nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, là anh. Tự nhiên Bích Trâm bật cười. Cô bắt đầu không hiểu gì hết. Cô quay qua nhìn anh và cô bạn thân đầy nghi hoặc. Bấy giờ Bích Trâm mở lời:

- Nãy giờ hai đứa mình diễn cho Tâm coi á! Sơn là anh họ của mình. Chuyện Tâm lấy danh mình nói chuyện với ảnh ảnh biết lâu rồi. Tại ảnh muốn làm quen Tâm nên mới giả vờ vậy thôi.

Lời Bích Trâm như sét đánh ngang tai, cô nghẹn ngào nhìn Sơn:

- Có thật không?

- Tui xin lỗi! Tại tui muốn làm quen bạn mà không biết phải làm sao nên mới dùng cách này....

Chưa kịp nói dứt lời thì Sơn đã bị cô tát một cú đau điếng:

- Đồ giả dối! Uống công tui tin tưởng bạn như vậy, tui còn sợ bạn sẽ không tha thứ khi biết rõ sự thật. Ai ngờ... bạn coi tui là một con ngốc.

Nói rồi cô bỏ chạy vào nhà vệ sinh khóc nức nở. Sơn chỉ biết đứng nhìn bóng cô khuất dần. Chẳng lẽ việc anh làm lại tổn thương cô nhiều đến vậy. Khi nghe Bích Trâm nói là cô cũng thích anh, anh đã rất vui mừng và quyết định hôm nay sẽ nói thật lòng mình với cô. Nhưng hôm nay, khi anh nhìn thấy những giọt lệ tuôn ra từ đôi mắt to tròn của cô anh mới biết mình đã sai rất nhiều. Cô đau anh cũng đau đau thua gì cô... Thế rồi anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô:

- Chiều nay tan học S đợi T tại ghế đá gốc bàng lãng. Không gặp không về! Xin lỗi vì tất cả!

Chiều về, nắng vẫn còn vương vãi thật dịu nhẹ trên khuôn viên trường. Những đám mây lững lờ trôi để lại sau lưng một mảng trời mênh mông, vô tận. Trong không gian thơ mộng ấy có một cậu con trai đang ngồi trên băng ghế đá chờ đợi một người. Dù không nhận được bất kì tin nhắn hồi âm nào nhưng Sơn vẫn đợi. Vì anh biết nếu anh bỏ về thì anh sẽ mất cô mãi mãi. Về phần cô, cô cũng suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cô lấy hết can đảm bước lại phía anh. Chiều hè, những cánh phượng nở đỏ rực mang theo tâm trạng bồi hồi khó tả. Chỉ còn một ngày nữa thôi là tất cả sẽ đi vào quỹ đạo, đặt dấu chấm hết ột năm cuối cấp. Phải chăng qua khỏi ngày hôm nay cô sẽ không còn được bên anh nữa. Rồi như một cái xác vô hồn, cô ngồi xuống cạnh anh. Cả hai cùng im lặng không nói một lời. Cái không khí yên bình đến ngạt thở đang xuất hiện trong một buổi chiều thơ mộng. Thỉnh thoảng xen vào cái tĩnh lặng ấy là một làn gió nhẹ nhàng làm lay động những tán cây khiến những chiếc lá vàng rơi lộp độp,... tất cả tạo nên một âm điệu du dương của trời chiều.

- Tui xin lỗi...

Sơn cất giọng phá tan đi bầu không khí im lặng.

- Có gì đâu mà xin lỗi! Chính tui là người đã bắt đầu trò chơi này thì giờ tui phải chịu...

- Bạn đừng nói vậy được không? Nhìn bạn như vậy tui đau lắm. Tui không ngờ mình lại làm bạn tổn thương đến vậy....

-

- Dù bạn có tin hay không thì tình cảm mà tui dành cho bạn là thật sự. Đó giờ chưa có người con gái nào có thể khiến tui yêu nhiều như bạn. Khi nói chuyện với bạn tui cảm thấy rất yên bình và vui vẻ. Tui hi vọng bạn hãy tin tui...

-

- Sao bạn không nói gì hết vậy Băng Tâm? Bạn đừng làm tui lo lắng mà...

- Cho tui thời gian. Tui sẽ cho bạn một câu trả lời. Tui về đây.

Nói rồi cô đứng dậy bước đi thật nhanh. Bầu không khí ấm áp ấy vẫn cứ kéo dài trong buổi trời chiều tuyệt đẹp khi hai tâm hồn đang mãi chìm đắm trong những nỗi đau riêng...

Tối hôm ấy, cô ngồi thao thức mãi mà không sao ngủ được. Rồi không hiểu sao cô lại mở cửa phòng ra vườn đi dạo. Vừa đi cô vừa suy nghĩ rất nhiều. Đêm nay trời đầy sao nhưng cô chẳng còn tâm trí nào thưởng thức. Tiếng gió nhẹ vi vu, lành lạnh pha lẫn tiếng côn trùng làm cô thấy thanh thản hơn.

Kì thi tốt nghiệp trôi qua thật nhanh. Dù đôi khi làm bài không tốt lắm nhưng cô vẫn tự tin là sẽ đậu. Cũng hơn một tuần rồi cô không liên lạc gì với Sơn nhưng nghe Trâm nói anh làm bài thi cũng tốt nên cô

cũng yên tâm. Cô nhớ anh quá! Nhớ cái kỉ niệm trước đây nhưng sao cô vẫn không sao quên được chuyện cũ. Nó là một hồi ức đau lòng với cô. Đang miên man với những dòng suy nghĩ của mình, cô nhận được tin nhắn của anh:

- I miss you! Mình gặp nhau được không? Ngày mai tui phải lên Thủ Đức ôn thi rồi!

Sao một hồi đặng đo suy nghĩ, cô trả lời anh:

- Ủ! Ở đâu?

- Tui đang ở trước cửa nhà bạn. Ra đi! Tui chờ bạn đi!

Sơn đưa cô ra một góc bờ sông. Một khung cảnh thơ mộng, yên tĩnh và tuyệt đẹp. Cô không hiểu tại sao một người ham chơi như anh lại có thể tìm ra một nơi lí tưởng thế này.

- Bạn định thi ngành gì Băng Tâm?

- Tui thi vào đại học ngoại thương. Nhưng rốt là chắc. Còn bạn chắc thi công an hả?

- Ủ! Biết sao được. Cha mẹ bắt vậy mà. Khối A thi công an, khối B thi công nghệ sinh. Tui chỉ thích khối B thôi!

- Ủ! Tui thì chỉ thi một khối đại học. Thêm bộ hồ sơ của cao đẳng công thương nữa.

- Vậy thì cố lên. Chắc đậu mà.

- Ủ tui cũng mong là vậy

Hai người ngồi nói chuyện thi cử học hành xong rồi lại tiếp tục im lặng nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Tự nhiên Sơn mở lời:

- Băng Tâm nè!

- Gì?

Không đợi cô nói gì, anh nắm lấy tay cô rồi kéo cô vào lòng mình. Cô cũng không nói gì mà chỉ im lặng nhìn ra dòng sông đang cuộn cuộn chảy...

- Tâm nè! Tình cảm mà tui dành cho bạn là không bao giờ thay đổi. Hi vọng một ngày bạn sẽ hiểu...

Khung cảnh thật vắng lặng, một bãi cỏ xanh mênh mông cạnh bờ sông với những đám lục bình trôi bập bềnh trên sóng nước. Những áng liễu phất phơ trước gió chiều vi vu... tất cả tạo nên một không gian vô cùng lãng mạn. Trời tối dần nên hoàng hôn dần bao phủ cảnh vật xung quanh. Hoàng hôn đẹp nhưng thật u sầu...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 6

6. – Chương 6

Chap 6: CÓ NHỮNG THỨ GỌI LÀ NỖI ĐAU

Đang ngồi thơ thẩn ngắm mưa hè và hối tiếc vì kì thi đại học thất bại, cô khẽ giật mình khi nghe chuông điện thoại reo vang. Là Bích Trâm. Từ lúc thi xong tới giờ, đây là lần đầu tiên nó nhận được điện thoại của cô bạn thân này:

- Tao nghe nè nhỏ!

- Tâm ơi! Có kết quả thi đại học rồi!

- Có hồi nào? Kết quả sao?

- Hồi sáng! Tao với Hoàng mới đi coi nè. Tao với mày đều rút hết. Năm nay ngoại thương lấy điểm cao quá!
- Bao nhiêu mà cao?
- 19. Mày mà găng chút nữa là đậu rồi. Rồi giờ sao mày?
- Đợi điểm cao đẳng thôi chứ biết sao. Nếu không thì xét nguyện vọng 2 qua nhân văn. Tao nghe nói bên nhân văn lấy điểm thấp hơn á!
- Ủi để tao coi! Có gì tao alo mày!
- À quên! Còn mấy đứa kia thì sao?
- Hoàng đậu đại học công nghiệp, Tùng với Hải đậu bên nông lâm, anh Sơn thì đậu công an rồi. Cả nhóm chỉ có tao, mày và Phong là rớt á. Nản!
- Thôi kệ đi mày ơi. Có gì alo tao!

Cô cố trấn an Trâm nhưng lòng cô thì đau nhói, nếu nghe được tin này chắc chị Tuyền buồn lắm. Vừa cúp máy xong, cô gục ngay xuống nền gạch, 2 hàng nước mắt tuông tuông. Chị Tuyền đã đặt biết bao niềm tin vào cô vậy mà cô lại thế này. Không khí xung quanh như nặng trĩu đến cực độ. Cô cố vịn vào cái ghế sofa để đứng lên. Sơn đậu đại học rồi, cô là một đứa thất bại và nhục nhã, làm sao cô có thể đối mặt với Sơn. Cô lặng lẽ bước vào phòng một cách vô thức...

Hôm nay, khi về nhà, chị Tuyền không nói gì với cô. Chị đã biết mọi chuyện ở trường. Chị đưa cho cô tờ giấy báo điểm với con số 16.5 ở khu vực 1. Đó không phải là một số điểm thấp nhưng vì trường cô chọn quá cao nên mới như vậy. Lúc này chị ghen ngào:

- Thôi đừng buồn nữa! Rớt đại học thì học cao đẳng nếu không thì xét nguyện vọng 2. Chị thấy cưng học Anh văn tốt xét qua học biên phiên dịch sẽ có tương lai đâu thua gì ngoại thương.

Cô không nói gì chỉ biết gật đầu. Cô nghĩ chị sẽ mắng cho cô 1 trận như thế cô sẽ nhẹ nhõm hơn. Nào ngờ đâu chị lại dịu dàng như thế. Cô thấy mình thật có lỗi. Từ ngày ba mẹ mất tới giờ chị Tuyền lúc nào cũng lo lắng cho cô, vậy mà... Chỉ vì cô mà chị chẳng dám tìm đến hạnh phúc riêng ỉn. Năm nay nữa là chị đã 28 tuổi rồi, cái tuổi mà ít người con gái nào chưa phải lấy chồng. Chị vừa xinh đẹp lại dễ thương có khối gì người theo đuổi nhưng vì cô chị chẳng chấp nhận một ai. Cô cảm thấy mình là gánh nặng lớn lao của chị:

- Chị 2 ơi! Sao chị không chịu lấy chồng đi! Em thấy thầy Long tốt với chị lắm đó!
- Hôm nay cưng bị sao vậy? Chị chỉ lấy chồng khi nào cưng học xong đại học thôi!
- Tới đó chị già mất rồi! Ai mà chịu lấy?

Lời nói ngây thơ của cô làm chị hơi nhói. Chị sắp 28 tuổi, cái thời son trẻ cũng sắp qua đi. Mãi lo cho nó nên chị đã từ chối biết bao người. Chị quen với Long, người đồng nghiệp dạy toán cũng lâu rồi. Từ hồi những năm cùng ngồi trên ghế đại học, Long đã rất tốt với chị. Anh hứa sẽ chờ đến khi nào chị đồng ý làm vợ anh. Nhưng vì nghĩ đến cô nên chị không thể cho phép mình tìm đến hạnh phúc. Long quê ở thành phố nhưng vì chị anh đã chuyển công tác về đây. Chị thật sự có lỗi với anh. Rồi không hiểu sao chị ôm cô khóc nức nở:

- Cưng ngốc quá! Chị muốn lo cho cưng...
- Chị đừng lo cho em nữa, hãy tìm hạnh phúc của chị đi! Với số tiền còn lại trong ngân hàng của cha và mẹ thì em có dư khả năng học 4 năm đại học. Em sẽ về thành phố, nhà cửa giao lại cho cậu Út, dù sao cậu cũng tính về đây lâu rồi. Chị với thầy Long đám cưới xong chuyển công tác về thành phố rồi sẵn lâu lâu ghé thăm em luôn.

Chị Tuyền nhìn cô ghen ngào, đôi mắt giờ đây đã đầm lệ...

Cái tin chị Tuyền sắp đám cưới lan nhanh khắp trường khiến cho ai cũng vui mừng. Cô và Bích Trâm cùng xét nguyện vọng 2 vào học biên phiên dịch ở đại học khoa học xã hội và nhân văn, bây giờ chỉ cần chờ kết quả là xong. Ủi cũng nhanh thật! Ngày mai Sơn phải khăn gói lên Thủ Đức nhập học rồi còn gì. Cả tuần nay cô thấy buồn Sơn thật. Anh có thể gọi điện thông báo cho tất cả mọi người rằng anh đậu đại học nhưng

cô thì không. Ngay cả ăn mừng cũng không hề rủ cô. Chắc anh cảm thấy nhục nhã khi có một người bạn thì rớt như cô. Càng nghĩ cô càng thấy buồn...

Chiều tối, cô lặng lẽ ra bờ sông cũ nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Hoàng hôn sao mà đẹp thế không biết. Ánh mặt trời tắt lịm chỉ còn ửng đỏ phía chân trời. Dòng sông nhẹ nhàng trôi trong không gian sâu lắng, có những áng lục bình trôi bập bênh trên sóng nước. Cảnh vật đầy thơ mộng. Cô nhớ lần trước cô và Sơn đến đây cũng là lúc tâm trạng cô ngổn ngang, da diết. Không gian và thời gian nơi đây như ngừng lại. Tiếng gió thổi vi vu đang tạo thành một bản nhạc du dương, huyền bí. Buổi hoàng hôn lắng đọng bên bờ sông êm đềm góp phần làm cho nỗi cô đơn trở dậy. Rồi không hiểu tại sao nước mắt cô lại tuôn rơi, rơi mãi mãi...

“Tạm biệt mối tình đầu. Ta quên mi nhé...”

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 7

7. – Chương 7

Chap 7: KHỞI ĐẦU MỚI

Đại học khoa học xã hội và nhân văn, ngôi trường mơ ước của biết bao người đang mở ra trước mắt cô. Cô chỉ biết đứng ngơ ngẩn người ra và thẫn thờ nhìn cánh cổng trường đầy rẫy sinh viên. Giờ đây cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn, lạc quan hơn. Cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới ở đây, sẽ thôi không nghĩ về Sơn nữa. Cô phì cười rồi bước nhanh đi tìm lớp học. Ngày đầu tiên đến lớp sao cô lại có một cảm giác lạ thế không biết? Nhưng eo ơi! “Sao tùm lum hết vậy nè! Lớp mình ở đâu vậy ta?” cô nghĩ thầm rồi dán mắt vào các phòng học. Cô hối tiếc bao nhiêu vì hôm qua Bích Trâm rủ đi kiểm phòng học mà cô lại không chịu đi. Giờ để quên điện thoại ở nhà sao mà liên lạc được.

- Ái!...

Cô giật mình khi nghe thấy tiếng la của một cậu con trai. Cô vội vàng quay lại thì thấy mặt anh chàng nhăn nhó vì gót giày 7 phân của cô đang đặt trên chân cậu. Cậu quát lên:

- Con gái gì mà đi đứng...

Mới định chửi như tát nước vào mặt cô gái bất cẩn thì cậu vô tình thấy một khuôn mặt khả ái đang nhăn mặt xin lỗi tút bụi:

- Cho tui xin lỗi bạn nha! Tui đâu cố ý đâu...

“Ái chà! Con gái nhà ai mà xinh thế không biết? Anh chàng thấy hơi ngại vì thái độ thiếu lịch sự của mình nên chỉ biết cười gượng gạo:

- Ủ hổng có gì. Mình hơi vô lễ nhỉ! Mà bạn làm gì mà đi không nhìn đường gì hết vậy?

- Tại mình... mình... không biết phòng học ở đâu nên mình đang đi kiếm

Chàng trai cố nhịn cười, thì ra cô gái dễ thương kia là một học sinh mới. “Chắc nguyện vọng 2 đây mà!”.

- Bạn học ngành gì? Học phòng nào? Để tui dẫn đường cho. Mà bạn tên gì vậy?

- Mình tên là Băng Tâm học lớp Ngôn ngữ Anh...

Cô chưa kịp nói phòng thì anh ta nhanh nhẹn:

- À tui biết bạn học ở đâu rồi! Hồi nãy thấy mấy đứa lớp bạn đứng ở phòng D520. Đúng không?

- À đúng rồi. Tui đang kiếm phòng đó đó. Nó ở đâu vậy bạn?

- Ở tầng 5. Cái dãy phòng bên tay phải cổng trường á! Bạn vô thang máy bấm số 5 rồi kiếm là gặp à!

- Ủ tui biết rồi! Cảm ơn bạn nhiều nha!

Cô đi theo đường cậu ta chỉ, cuối cùng cũng thấy Bích Trâm. Cô vô cùng biết ơn cái anh chàng tốt bụng. Anh ta tên Dương học lớp du lịch lữ hành. Nghĩ cũng buồn cười thật! Cứ ngỡ là bị chửi một trận ai ngờ lại quen được thêm một người bạn mới. Đúng là cuộc đời...

Sáng thứ 7, một buổi sáng đẹp trời. Lớp cô được nghỉ. Mới vô học được có mấy tháng mà cô thấy mệt mỏi vô cùng. Chương trình học nặng ghê, giáo viên giảng bài toàn bằng tiếng Anh thật đáng sợ. Mặc dù cô rất thích tiếng Anh và cô học cũng tốt nhưng cô vẫn phải kêu trời. Lên đây học mới biết mình chẳng qua chỉ là một hạt cát giữa đại dương. Lớp cô ai học cũng tốt khiến cô thấy áp lực ghê. Biết vậy cô đã không đăng kí học nhiều chỉ đến vậy. Đang tuổi lan ngoài ban công chợt cô nghe chuông điện thoại reo, cô lật đật chạy vào. “Số ai mà lạ thế?”

- Tâm nghe! Ai vậy?

- Dương nè! Sáng nay nghỉ học có đi đâu hong?

- Dương nào? Sao biết số điện thoại Tâm vậy?

- Dương lớp du lịch nè. Biết được mới hay chứ!

Trời thì ra là cái anh chàng đó! Từ ngày đầu tiên biết mặt tới giờ anh ta cứ theo kè kè hỏi xin số điện thoại mà cô đâu có cho làm gì.

- Bây giờ nói không?

- Thôi mà! Giỡn tí thôi! Dương xin từ bạn Tâm đó! Tính rủ Tâm đi cà phê. Dương mới phát hiện ra quán này hay lắm. Đi nghen!

- Thôi Tâm mệt lắm! Dương đi một mình đi! Cho Tâm xin lỗi nha!

- Mệt mà còn tuổi lan nổi hén! Thay đồ đi! Dương chờ!

Cô bất ngờ và hổ thẹn vô cùng. Thì ra nãy giờ Dương đang ở trước cổng nhà cô. “Cái gã này như ma ám vậy trời! Sao biết mình ở đây mà kiếm?”. Nghĩ thế thôi nhưng cô cũng vào thay quần áo. Cô mặc cái đầm trắng thật xinh và duyên dáng. Khi cô bước xuống anh nhìn cô không chớp mắt.

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 8

8. – Chương 8

CHAP 8: CHẤP NHẬN NỖ ĐAU

Anh chàng rẽ vào quán cà phê Ấn Tượng. Khung cảnh thật sự thoáng mát và thơ mộng với những chiếc xích đu, phía trên là một giàn hoa quỳnh anh nở vàng rộ cùng với những bông hoa ti-gôn hồng hồng tảo nhài. Cô đi đến cái bàn góc trong cùng, ngồi trên xích đu nhìn ra bờ sông lộng gió. Thật hiếm có giữa một Sài Gòn tấp nập bon chen mà lại gặp một quán cà phê yên tĩnh thế này. Ngồi uống nước mà Dương cứ nhìn cô say đắm. Cô vô tình bắt gặp ánh mắt ấy khi khẽ lướt ngang khuôn mặt anh. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc biết anh cô dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô thấy anh cũng đẹp trai, mái tóc cắt tỉa hợp thời trang, nước da trắng, khuôn mặt non nớt cộng thêm cách ăn mặc của anh cũng khiến cô nhận ra anh là một công tử con nhà giàu. Nhưng cô vẫn không hiểu tại sao anh lại ga-lăng và tốt với cô đến vậy. Rồi như phát hiện ra sự thiếu lịch sự của mình, cả anh và cô đều vội vàng quay về hướng khác. Bỗng! Một khuôn mặt quen thuộc khiến cô giật cả mình. Cái khuôn mặt mà cô đã cố quên nhưng lúc nào cũng hiện hữu trong đầu. Là Sơn và kế bên là một cô gái rất đẹp. Hai người tay trong tay bước vào quán khiến ai cũng phải trầm trồ ngưỡng mộ sự đẹp đôi của họ. Cô thấy khóe mắt mình cay cay...

- Ái chà! Cái con Mỹ Dung này lại có bạn trai mới nữa rồi à!

Nghe Dương nói cô vội vàng quay lại hỏi:

- Dương biết bạn đó à? Trông họ đẹp đôi quá!

Miệng nói vậy mà thật ra cô đang tan nát cõi lòng.

- Ủ! Nó là em họ Dương. Nhìn cũng xinh, học cũng giỏi nên cả nhà ai cũng thương nó hết.

Cô bỗng cảm thấy nghẹn ngào rồi nuốt nước mắt vào tim. Hóa ra xưa nay cô chỉ là một con ngốc theo đuổi một tình yêu trong vô vọng. Mà nghĩ cũng phải, có là gì của nhau đâu mà người ta phải nghĩ tới cảm nhận của cô. Cô tự nhủ với lòng là sẽ không yêu ai nữa bởi chỉ vì Sơn mà cô đã khóc quá nhiều...

Về đến nhà, cô chạy vào phòng nằm ngã xuống giường và khóc nức nở. Cô thật không hiểu tại sao Sơn lại có thể thay đổi nhanh như thế. Ngày xưa anh đã nói yêu cô thế nào, anh làm cô hi vọng và chờ đợi biết bao lâu vậy mà giờ đây anh lại là người đẩy cô xuống địa ngục. Cô muốn quên đi tất cả mọi hình ảnh về anh nhưng tại sao lại không thể nào quên được.

Cả tuần nay đến lớp cô cứ ngồi thờ thẩn, bài vở chẳng đâu ra đâu khiến Bích Trâm vô cùng lo lắng. Gần tới thi rồi mà giờ cô cứ vậy thì chỉ có rớt mà thôi. Giờ ra chơi, nhỏ Trâm đi đâu chẳng biết, một mình cô ngồi thờ thẩn định lấy quyển sách trong ngăn bàn ra đọc thì điện thoại báo có tin nhắn mới:

- Don't be like this. You lost your smile which was very nice. Try to overcome everything because you're very wonderful. I really admire you. (Đừng như vậy nữa. Em đã tự đánh mất nụ cười rất đẹp của mình. Cố gắng lên và vượt qua mọi chuyện bởi vì em rất tuyệt. Anh rất tự hào về em.)

Dòng tin thật ngắn nhưng lại đầy ẩn ý nhưng đáng tiếc cô không biết là do ai gửi cho cô. Nó khiến cô thắc mắc:

- Who are you? Why do you care for me? (Anh là ai? Sao lại quan tâm đến em?)

- You don't need to know who I am. Let's do something right to make you never regret. I always stand side by side with you! (Em không cần biết anh là ai. Hãy làm những gì mà em không bao giờ phải hối tiếc. Anh sẽ luôn bên cạnh em!)

Đọc xong tin nhắn, cô thấy lòng mình nhẹ hẫng ra. Dù đó chỉ là những tin nhắn từ một người xa lạ nhưng nó giúp cô nhận ra rằng cuộc sống này vẫn còn nhiều người quan tâm cô thì tại sao cô phải làm cho họ buồn và lo lắng cho cô. Nghĩ thế cô tự nhủ với bản thân mình "Tương lai là do mình quyết định. Không thể để tình cảm làm ảnh hưởng đến việc học. Cảm ơn bạn! My secret friend!". Nghĩ là làm, vô học Bích Trâm phải giật thót cả mình khi thấy cô bạn thân đã thay đổi rõ rệt, trở nên hoạt bát và hăng hái hơn rất nhiều. Tuy Trâm không biết tại sao nhưng lại cảm thấy rất vui khi thấy nhỏ bạn thân đã lấy lại phong cách ngày nào...

Về đến nhà, Trâm lại nhận được tin nhắn từ số máy đó:

- I'm proud of you! Try your best! (Anh rất tự hào về em! Cố gắng hết mình em nhé!)

Một dòng tin nhắn ngắn gọn nhưng lại khiến cô vô cùng xúc động. Có lẽ lâu rồi không ai quan tâm đến cô nhiều như vậy. Cô nhanh tay trả lời với thái độ hết sức chân thành:

- Thanks! I'm sure you're my classmate, but I can't guess. Would you mind if I wanna make friend with you? (Cảm ơn anh! Em biết chắc chắn anh học cùng lớp với em nhưng em không thể đoán ra. Anh có phiền không nếu em muốn làm bạn anh?)

Gửi tin đi, lòng cô cảm thấy vô cùng hồi hộp. Nó làm cô nhớ lại lần đầu tiên cô nhắn tin cho Sơn. Lúc đó cô cũng vô cùng căng thẳng và hồi hộp chờ tin trả lời. Đúng là lúc đó ngốc thật!

- No. I'm very happy to be your friend! (Tất nhiên là không. Anh rất vui vì được làm bạn em!)

Thế là từ đó, cô có thêm một người bạn "secret" để nói chuyện bằng tiếng Anh. Trình độ Anh ngữ của người bạn này rất tốt. Nói chuyện với người đó, cô biết thêm được nhiều từ mới và cảm thấy có nhiều điều thú vị hơn. Nó giúp cô nguôi ngoai đi một phần niềm đau vì mối tình đầu tan vỡ. Tuy không biết người bạn ấy là ai nhưng cô có linh cảm đó là một người con trai, hơn nữa người đó còn đang ở rất gần cô, rất quan tâm cô nữa...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 9

9. – Chương 9

CHAP 9: CÒN ĐÓ MỘT NGƯỜI QUAN TÂM

Thời gian trôi qua thật nhanh, thế rồi kì thi học kì cũng đến. Các môn thi đối với cô không mấy là đáng lo ngại duy chỉ có môn Listening and Speaking (Nghe nói) là hơi gay cấn vì thầy giáo ra đề tài là thuyết trình nhóm hai người về chủ đề “Development of economy in intergration time” (Sự phát triển kinh tế trong thời kì hội nhập). Đề tài này thì không có để bàn tán vì nhóm nào cũng thế, nhưng cái đáng nói ở đây là cô xui xẻo khi bốc thăm và chung nhóm với Quốc, cái anh chàng tiếng Anh thì thuộc loại “very good” nhưng lại vô cùng lười biếng và không có tí gì gọi là tinh thần trách nhiệm hết. Anh ta nổi tiếng ăn chơi và có thể nói là cực kì đáng ghét theo nhận định của cô. Có lẽ đó là lí do mà mọi người trong lớp nhìn cô với ánh mắt thương hại và thông cảm. Cuối giờ nhỏ Trâm chọc cô bằng giọng điệu đắc ý:

- Đợt này trúng tử rồi hén! Làm chung nhóm với Killer (sát thủ – là tên tiếng Anh của Quốc), hahaha....

Giọng cười giòn của Trâm làm cô thêm nóng máu. Còn có 4 ngày để chuẩn bị mà giờ lại thế này.

- Tao sắp xong rồi mà mày còn giỡn nữa. Mày thì sướng rồi! Được làm chung với lớp trưởng Bảo Khang, chỉ tội cho thân tao thôi...

Giọng cô thê thảm vô cùng nhưng lại bị cắt ngang bởi lời nói hóng hách của anh chàng sát thủ:

- Winter girl của lớp ta đây hả? Làm gì mà bi quan thế. Chiều nay làm bài nha!

- Biết rồi đồ talkative! Chiều nay làm ở nhà tui được không?

- Ok! 1 giờ!

- Ủ! Nhà tui ờ...

- Không cần! Biết ở đâu rồi! Chiều gặp...

Cái vẻ phách lối của hần làm cô tức điên lên mà không hề suy nghĩ về câu nói của hần. Cô chưa từng dẫn ai về nhà. Trường này ngoài Trâm và Dương ra thì có ai biết nhà cô đâu. Vậy mà hần lại nói là biết mới ghê. Mà thôi kệ. Chiều nay mà không tới được cô sẽ có cơ hội chửi cho hần một trận. Càng nghĩ cô càng đắc ý...

Sắp 1 giờ mà chẳng thấy Quốc đâu. Hồi sáng chưa kịp nói địa chỉ là đã tài lanh, giờ cô đâu có biết số điện thoại hần đâu mà gọi. Chắc hôm nay làm biếng làm bài nên trốn đi chơi chứ gì... Đang mãi mê với những suy nghĩ không đâu bỗng có tiếng chuông cửa làm cô giật mình. Quốc tới! Mở cửa ra cô nói giọng trống không:

- Sao biết nhà hay vậy?

- Anh là Killer đó! Mà sao em nói chuyện với ai cũng dịu dàng trong khi em không nói được một câu ngọt ngào nào với anh vậy?

Quốc vừa nói bằng giọng ranh mãnh vừa dắt chiếc SH nặng nề vào sân. Cô gạt phắt:

- Thôi dẹp cái kiểu tán tỉnh đó đi! Tui đâu phải là những cô gái mê mẩn cái danh hiệu “hot boy” của Killer đâu mà nói... vào nhà đi!

Mà hần nói cũng đúng. Hần được mệnh danh là “sát thủ tán gái” của trường mà chẳng lẽ lại không kiếm nổi nhà cô sao. Dù hần có đáng ghét thế nào thì cô cũng phải công nhận một điều là hần rất giỏi. Làm việc chung nhóm với hần cũng thú vị lắm chứ. Ít ra hôm nay hần chịu tới đúng giờ là may lắm rồi.

- Hóa ra nhà em cũng rộng và đẹp quá nhỉ? Nhưng hình như em chỉ ở một mình thôi thì phải? Thôi để tối nay anh ở lại ngủ với em hén?

Hần cười bằng cái giọng gian xảo khiến cô vô cùng bực bội:

- Vớ vẩn! Tập trung chuyên môn đi! Thứ sáu không có bài thuyết trình bây giờ.

- Trời! Còn tới ba ngày nữa mà lo gì. Anh mà chịu làm thì một ngày cũng xong. Thư giãn chút đi cưng!

Cô cảm thấy ghét cái kiểu xưng hô “ kì cục kẹo” của hắn quá! Thiệt là chẳng coi ai ra gì cơ mà!

- Cha mẹ cưng đâu rồi?

- Mất rồi!

Cô trả lời bằng giọng cộc lốc.

- Mất hả? Sao mất?

Câu hỏi ấy như chọc sâu vào nỗi đau suốt mấy năm qua của cô. Cô cáu gắt:

- Tôi hại đó! Được chưa? Họ mất khi đi lấy bánh kem cho tôi lúc sinh nhật tôi. Mới 10 tuổi mà tôi đã hại chết cha mẹ mình đó! Được chưa? Vừa lòng chưa?

Thế là cô thấy khóe mắt mình cay cay, những giọt nước mặn nơi khóe mắt như sắp trào xuống đôi gò má xinh đẹp. Dù có cố gắng thế nào cô cũng không ngăn được nỗi đau trong lòng. Không khí như chùng xuống. Biết mình lỡ lời, hắn chợt đổi chủ đề ngay:

- Ngày mai mình làm bài ở nhà anh đi! Nếu không ba má anh lại nói là anh kiếm cớ đi chơi à!

- Ủ! Nhưng tui không biết nhà anh sao mà đi!

- Có gì đâu! Mai anh qua đón cưng là ok rồi!

- Mà cho tui số điện thoại để có gì còn biết đường mà kiếm...

Hắn đọc số điện thoại cho cô, lưu xong thì hai đứa lại tiếp tục làm bài thuyết trình. Mãi lo tập trung mà hai người quên cả thời gian. Đã 7 giờ còn gì. Những ánh đèn đường đã được bật tự khi nào, màn đêm đã bao phủ những Sài Gòn vẫn tấp nập người và xe cộ qua lại. Cô bảo hắn:

- Ê! Tối rồi! Về đi mai làm tiếp!

Nghe cô nói, hắn nhìn lên đồng hồ trên tường và cười gian xảo:

- Ái chà! Mới 7 giờ mà trễ gì. Với anh thì 1, 2 giờ sáng là chuyện bình thường...

Sao mà càng lúc cô càng thấy hắn đáng ghét thế không biết. Cô hăng học:

- Vậy thì kệ mấy người! Có liên quan gì tới tui đâu. Vớ vẩn!

Hắn nhìn cô hồi lâu rồi tự nhiên thấy lòng mình xao xuyến lạ lùng. Có lẽ cô là người con gái đầu tiên đối xử lạnh lùng với hắn như thế. Rồi không hiểu sao hắn lại muốn rủ cô đi đâu đó để thay đổi cái bầu không khí ngột ngạt đang bao trùm:

- Đi cà phê với anh nha cưng? Ở nhà làm gì buồn lắm! Thay đồ đi anh đợi...

Vừa nói hắn vừa cúi xuống nhìn chằm chằm vào cái Vaio để save lại cái bài powerpoint khi nãy. Tuy cô rất ghét cái kiểu áp đặt của hắn nhưng cô cũng cảm thấy mệt mỏi và muốn ra ngoài đi dạo:

- Không uống cà phê được hong? Tui chỉ muốn đi dạo vòng vòng thôi...

Hình như hơi bị bất ngờ với câu trả lời của cô nên hắn phải ngược mặt lên nhìn cô và ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Có lẽ hắn đã quen với nhiều cô gái. Ai cũng thích đua đòi, ăn chơi, thích ngồi xe SH đi vào các quán cà phê sang trọng chứ ai đời lại đòi đi dạo vòng vòng như cô. Mà thôi kệ vào vũ trường riết rồi cũng chán, lâu lâu đổi không khí vậy... nghĩ thế hắn tự cười thầm trong bụng. Lát sau, cô bước xuống cầu thang với bộ đầm công chúa màu xanh ngọc thật duyên dáng và nữ tính làm hắn không khỏi ngỡ ngàng:

- Woaaaaaa ! hôm nay em đẹp quá!

- Sao thích chọc tui chứ hoài vậy? Muốn chọc gái thì kiếm người khác đi! Tui không có rãnh đâu mà chơi trò đó...

Cô vẫn không có chút gì là thay đổi, vẫn cộc cằn và ngang bướng với hắn. Nhưng chắc có lẽ cô chẳng thể nào ngờ chính vẻ lạnh lùng ấy đã làm cho hắn thấy vô cùng thú vị.

Cả hai người lặng lẽ đi bên nhau mà không ai nói với ai một lời. Trời đêm của Sài Gòn lúc nào cũng mang theo cái vị ồn ào và tấp nập. CƠN GIÓ NHẹ NHẹ THỔI QUÁ KHİẾN CÔ CẢM NHẬN ĐƯỢC Vẘ LẠNH BUỐT CỦA ĐÊM. NHÌN BỘ DẠNG CÔNG TỬ CỦA HẮN LÀM CÔ MẮC CƯỜI QUÁ. VỪA ĐI VỪA THỞ HỒN HẸN NHƯNG ANH CHÀNG “HOT BOY” LẠI KHÔNG HỀ THAN VẤN DÙ CHỈ LÀ MỘT LỜI. MÀ CŨNG PHẢI THÔI, HẮN TOÀN CHẠY XE TẠI GA NẾU KHÔNG THÌ NGỒI XE CÓ TÀI XẾ ĐƯA ĐÓN NÊN CÓ BAO GIỜ ĐI BỘ THỂ NÀY ĐÂU. VỂ MẶT BÌ HÀI CỦA HẮN LÀM CÔ THẤY TỘI NGHIỆP NÊN ĐÀNH RẼ VÀO CÔNG VIÊN GẦN ĐÓ. CÔ THẤY LÒNG TRỐNG VẮNG LẠ KÌ. NHỮNG ĐÓA HOA SỨ TRẮNG ĐANG RƠI LÃ CHẢ TRÊN HÀNG GHẾ ĐÁ, MANG THEO CÁI HƯƠNG THƠM NHẹ DỊU KHİẾN TÂM HỒN CON NGƯỜI ĐƯỢC THƯ GIẢN VÀ QUÊN ĐI CÁI VỂ MỆT MỎI VỐN CÓ. SAO HÔM NAY CÔNG VIÊN VẮNG LẶNG QUÁ! MỌI KHÌ NƠI NÀY RẤT ĐÔNG NHƯNG HÔM NAY CHỈ CÓ HAI NGƯỜI GIỮA MỘT KHÔNG GIAN RỘNG LỚN THỂ NÀY. CÔ NHÌN QUỐC GIỌNG NHẹ NHÀNG:

- Quốc có bao giờ yêu ai chưa? Yêu thật lòng á!

- Sao? ... yêu...

Câu hỏi của cô khiến hắn vô cùng lúng túng. “Yêu ai hả?”. Hắn được mệnh danh là “sát thủ tán gái” cơ mà. Hắn đã quen với không biết bao nhiêu là cô gái nhưng nghĩ lại thì thật là hổ thẹn. Hắn chưa từng biết cái gì gọi là yêu huống chi là yêu thật lòng. Nhà hắn vừa giàu có vừa uy tín, hắn lại đẹp trai và chịu chơi nên có thiếu gì cô gái xinh đẹp phải quỳ phục trước hắn, hi vọng hắn ngó tới. Nhưng với hắn, con gái chỉ như một món đồ chơi, chơi lâu rồi cũng chán, quen chưa bao lâu thì đá. Quen bạn gái với hắn họa chăng chỉ là một trò chơi chinh phục. Khi có ai mới nổi lên làm “hot girl” thì hắn tán để lên mặt với bạn bè. Chỉ có vậy thôi chứ yêu làm gì. Mãi hồi lâu hắn mới lấy lại được cái dũng khí nói thật lòng mình:

- Chưa!

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên. Câu trả lời ngoài sức tưởng tượng của cô. Hình như hiểu được cô đang nghĩ gì, hắn vội vàng giải thích:

- Chưa ai làm Quốc phải rung động hết. Đơn giản vì họ chỉ yêu tiền bạc và danh vọng của gia đình Quốc. Nếu một ngày Quốc trắng tay, thử hỏi những đứa con gái đua đòi, ăn chơi, suốt ngày chỉ biết vô bar hay những quán cà phê sang trọng kia có để ý gì tới Quốc. Quốc không cần một người bạn gái sành điệu, ham tiền hay máu mặt vì những cái đó Quốc chưa từng thiếu. Quốc chỉ cần một người con gái giản dị, có thể bên Quốc mỗi khi cô đơn, buồn chán và lạc lõng nhất. Quan trọng hơn hết là yêu Quốc thật lòng và không nhìn vào tài sản nhà Quốc. Thế thôi...

Hắn nói rất nhiều nhưng không phải là không có lí. Đúng là nhà giàu quá cũng khổ. Biết khi nào mới tìm được tình yêu thật sự của mình. Đó là lần đầu tiên cô thấy hắn không phách lối. Tự nhiên cô thấy hắn dễ thương hơn rất nhiều. Hóa ra anh chàng “hot boy” lại cô đơn đến vậy. Cô thở dài an ủi:

- Ủ cũng khổ nhưng thôi Quốc đừng buồn nữa. Yêu cũng có được gì đâu. Chỉ tội chuốt khổ vào thân thôi. Tâm sẽ không yêu ai nữa hết! Vì tình yêu chỉ đem lại cho người ta nỗi buồn, thất vọng và những giọt nước mắt mà thôi!

Hắn nhìn cô bằng vẻ thông cảm và trù mến. Hắn đã từng nghe người ta nói về mối tình đầu của cô. Chỉ vì một người con trai phản bội mà cô phải buồn bã và tuyệt vọng. Hắn thấy chua xót thay cô và coi thường cái thằng con trai ấy nhưng nghĩ kĩ lại thì hắn có hơn gì thằng kia khi hắn đã từng làm tổn thương biết bao nhiêu cô gái. Và càng tồi tệ hơn khi lúc đầu hắn đã định sẽ cưới cô để ra oai với bạn bè. Nhưng giờ đây, hắn thấy mình thật hèn hạ và đáng ghét. Tiếp xúc nhiều với cô, hắn phát hiện ra cô thật đáng yêu và hắn thấy có một cảm giác thật kì lạ. Không biết phải diễn tả cảm giác này như thế nào nhưng hắn có thể khẳng định là hắn không hề muốn cô bị tổn thương, hắn rất muốn bảo vệ và quan tâm cô. Hắn càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Trước mặt cô, hắn cứ như một kẻ ngốc, không thể nào lấy cái vẻ hống hách vốn có ra đối xử với cô. Rồi không hiểu sao hắn kéo cô vào lòng và an ủi:

- Đừng bị quan thế! Tại Tâm chưa tìm được người yêu Tâm thật lòng đó thôi. Bởi dù phía sau tình yêu là nước mắt đi nữa thì những giọt nước mắt cũng mang hai tâm trạng khác nhau mà...

Hơi bị bất ngờ trước hành động và lời nói của hắn nhưng cô lại không kịp phản ứng gì ngoài ngẩn người ra nhìn hắn, hắn khẽ bảo:

- Nước mắt của đau khổ và hạnh phúc đó! Muốn khóc thì khóc đi, đừng để trong lòng...

Cô lặng lẽ không nói gì và cũng không muốn đẩy hắn ra, chỉ lặng lẽ đưa cái ánh nhìn xa xăm về đường phố Sài Gòn, thật đông, thật đông...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 10

10. – Chương 10

CHAP 10: THÊM MỘT LẦN ĐAU

Hôm sau, đúng 1 giờ, cái nắng gay gắt hắt lên khiến mọi người ngán ngại ra đường. Thế mà hắn vẫn đến để chờ cô tới nhà hắn làm bài thuyết trình. Nhà hắn to và đẹp ghê! Không gian thoáng mát khiến cô dễ chịu vô cùng. Nhưng khi thật sự bước vào thì cô mới thật sự ngỡ ngàng. Mọi người nhìn cô bằng cái ánh mắt sắt lạnh. Dù vậy cô vẫn cố làm ra vẻ tự nhiên mà chào hỏi lễ phép. Đáp lại vẻ mặt rạng rỡ nhưng thật ra đang chứa đầy căng thẳng của cô là câu nói khinh khỉnh của mẹ Quốc:

- Ai vậy Quốc? Bạn gái mới à? Quen được mấy tháng đây?

- Mẹ! Sao mẹ lại...

Hắn chưa kịp nói gì thì cô đã nhanh chóng ngắt lời bằng những lời lẽ vô cùng kiên định nhưng lại không hề thiếu lễ phép:

- Có lẽ bác đã hiểu lầm. Con không phải là bạn gái của con trai bác! Chúng con chỉ đơn giản là bạn học cùng lớp. Hôm nay con đến nhà bác cũng không có ý gì ngoài việc làm bài tập nhóm. Nên con xin bác hãy tôn trọng con.

Nghe những lời nói sắc sảo ấy, không chỉ hắn và mẹ hắn mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô. Ba hắn đang ngồi làm việc với cái lap cũng không khỏi bất ngờ mà ngẩng mặt lên nhìn. Nhưng mẹ hắn vẫn không chịu bỏ cuộc:

- Thì bây giờ lấy danh là bạn học rồi từ từ tiếp cận con trai tôi. Tôi đâu lạ gì những đứa con gái không biết con cái nhà ai cố tình giả vờ ngây thơ nhưng lại luôn nhắm nhăm vào tài sản nhà người khác..

Nghe nói đến đây cô thực sự hết chịu nổi. Dù cha mẹ mất sớm nhưng cô vẫn luôn nhớ những gì họ dạy dỗ, luôn cố gắng sống thật tốt để có thể gánh vác và sống không hổ thẹn với lương tâm. Nhưng hôm nay, lại có người coi thường nhân phẩm của cô. Cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa. Đặc biệt là khi có người đụng chạm đến cha mẹ cô. Cô cất giọng lạnh lùng:

- Con đã thật sự rất tôn trọng bác nhưng bác đã làm con cực kỳ thất vọng. Nhà con tuy không giàu có như nhà bác nhưng từ khi cha mẹ con qua đời, con chưa từng làm việc gì hổ thẹn với lương tâm. Cha mẹ con cũng không làm gì có lỗi nên con không cho phép bác sỉ nhục cha mẹ con. Nếu giàu có, địa vị à mở miệng ra là coi thường người khác thì thật không đáng tôn trọng. Tạm biệt hai bác, con về...

Nói rồi cô bỏ đi một mạch, bỏ lại sau lưng là vẻ mặt tức tối của mẹ hắn và sự kinh ngạc của ba hắn. Có lẽ đây là lần đầu tiên có người dám nói với mẹ hắn những lời như vậy mà càng tệ hại hơn khi người đó chỉ là một con nít.

Hắn đuổi theo thì nhìn thấy cô vừa đi vừa khóc. Có lẽ những kí ức đau đớn ngày nào một lần nữa lại ủa về trong tâm trí khiến cô chua xót và tuyệt vọng. Có lẽ hắn biết rõ những gì mà cô phải chịu chịu đựng, vậy thì tại sao hắn lại đưa cô vào cái tình cảnh như thế này? Mà cũng đúng thôi! Nhà hắn giàu có và danh tiếng thế kia thì hắn sao có thể nghĩ tới cảm nhận của một người con gái bình thường như cô. Uống công cô đã xem hắn ta là bạn. Uống công cô đã cảm thông cho những cảm xúc băng quơ của hắn. Càng nghĩ cô càng thấy hận bản thân mình. Cô không muốn khóc nhưng nước mắt lại cứ trào ra trên mi mắt. Đời là thế, một khi không có quyền lực và địa vị thì sẽ bị người ta coi thường. Điều duy nhất có thể khiến mình ngẩng cao đầu đối diện với người khác là phải cố gắng sao cho bằng người khác. Phải trả lại tất cả những gì mà người ta đối xử với mình. Cô ghen ngào cười trong chua chát...

- Băng Tâm!...

Cô không thèm quay lại mặc cho hắn có gọi tên cô bao nhiêu lần. Hình như mọi sự thông cảm và tin tưởng mà cô dành cho hắn đã biến đi đâu hết, giờ chỉ còn lại lòng thù ghét, ít kỷ, nhỏ nhen. Dẫu biết rằng những lời nói vô tình đâm thẳng vào trái tim cô là do người đàn bà cai nghiệt kia thốt ra nhưng cô vẫn không thể nào tha thứ cho hắn. Bởi dù sao thì người đàn bà ấy cũng chính là mẹ hắn. Chuyện này không thể trách cô được.

Phone reo. Cô biết ngay là hắn nên không thèm lấy điện thoại ra mà nhanh tay tắt ngay. Thật sự là giờ đây cô không hề muốn nói gì với một người giàu có như hắn. Bởi cô không biết phải nói thế nào. Cô sợ cô sẽ không thể nào giữ được chút bình tĩnh cuối cùng. Điện thoại lại cứ reo không biết bao nhiêu lần mà cô vẫn không nghe. Hắn vẫn cứ lặng lẽ theo sau cô dưới cái nắng gay gắt của Sài Gòn. Hắn không dám lại gần cô vì sợ cô căm ghét hắn. Thế là một công tử như hắn phải chịu cảnh mồ hôi nhễ nhại dưới đường phố oi bức và đông nghẹt. Cô bắt taxi về nhà bỏ lại hắn một mình thần thờ giữa dòng người xe qua lại. Đây là lần đầu tiên hắn như thế này...

Về đến nhà, cô hoảng hồn khi nhìn vào điện thoại. 49 cuộc gọi nhớ của hắn và... chính là số điện thoại ấy. Số máy lạ lòng luôn quan tâm và an ủi cô mỗi khi cô buồn. Dù không biết người đó là ai nhưng cô luôn có một niềm tin vô bờ với người đã giúp cô đứng lên trong đau đớn. Người thứ hai có thể khiến cô thay đổi. Những cuộc gọi ấy khiến cô thật sự bất ngờ vì đó giờ có khi nào người đó gọi cho cô. Không kịp nghĩ nhiều, cô bấm ngay nút gọi với số máy được lưu là "secret".

- Tâm hả? Anh xin lỗi, em sao rồi? Những lời nói của mẹ anh...

Là hắn. Cô ghen ngào. Cuộc đời này thật sự quá bất công. Ai cũng muốn đem cô ra làm món đồ chơi, ai cũng muốn lừa dối cô. Giờ đây cô thật sự không biết mình có thể tin vào ai khi sự thật quá phũ phàng. Hắn nói rất nhiều nhưng cô cũng không còn tâm trạng để nghe nữa. Cuối cùng thì cô chỉ có thể thốt lên những lời đau đớn nhất:

- Đồ đểu cán! Tôi hận anh...

Thế rồi cô tắt máy. Tắt luôn cả nguồn điện thoại. Chắc hắn cố tình quan tâm cô là để chứng tỏ bản thân mình. Muốn biến cô thành mục tiêu tiếp theo rồi sau đó sẽ bỏ rơi cô như biết bao người con gái khác. Cô ghét lũ con trai trên đời này. Càng nghĩ nước mắt cô càng tuôn rơi... Giờ đây cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Cô đã quá chán với sự giả dối của thế giới này rồi. Mọi thứ đều quay lưng lại với cô. Cô quả là một con người thất bại toàn diện. Từ nhỏ đã không có một gia đình hoàn chỉnh, bị tình yêu đầu đời lừa dối, bị người ta xem thường và giờ cả người bạn mà cô tin tưởng nhất lại chà đạp lên lòng tin và hi vọng của cô. Cuộc đời này có phải là quá bất công không? Tại sao ông trời lại có thể nhẫn tâm lấy của cô mọi thứ? Một mỗi, cô gục ngã thật rồi...

Hôm sau, một mỗi tỉnh giấc cô mới phát hiện rằng mình đang nằm dưới sàn nhà. Lạnh lẽo và cô đơn. Giờ cô mới ngỡ ngàng nhận ra rằng căn nhà này quá lớn cho sự hiện hữu nhỏ bé của mình. Muốn khóc thật to nhưng lại không còn nước mắt để khóc. Cô biết mình phải thật sự mạnh mẽ để đối mặt với thực tại vì chỉ có như vậy cô mới không bị ai xem thường. Cô phải cho người đàn bà đã khinh thường cô và cha mẹ cô phải thấy cô không phải là kẻ tầm thường để ai muốn nói gì thì nói. Nghĩ thế cô lặng lẽ mỉm cười một nụ cười chua chát, nó khác hẳn với sự vô tư và hồn nhiên vốn có.

Sau khi đã hoàn thành bữa ăn sáng, cô vẫn không quên công việc hằng ngày. Mở cửa ra đón lấy ánh nắng mặt trời từ ban công, cô muốn nhìn thấy những bông hoa tươi rộ của mình. Lan là loài hoa mà cô yêu thích nhất. Có lẽ vì nó mang một vẻ đẹp giản dị và lạnh lùng. Và rồi... một bóng dáng thoáng qua làm cô choáng ngợp. Tại sao? Tại sao hắn lại ở đây, ngay trước cổng nhà cô với một bộ dạng hoàn toàn khác. Vẫn bộ quần áo hôm qua lúc đuổi theo cô, hóc hác và cô đơn. Lẽ nào hắn đã ở đây từ tối hôm qua... Thật khó tin khi thấy anh chàng hào hoa kia lại thảm hại đến thế này. Cô lặng người như không tin vào mắt mình nữa. Một chuyện tưởng như là không bao giờ xuất hiện đang ở ngay trước mắt. Chẳng lẽ cô đã trách lầm hắn sao? Hắn thật sự quan tâm tới cô sao?... "Không thể nào..." cô tự gạt ngay suy nghĩ của mình. Có lẽ hắn làm vậy chỉ là muốn lừa dối cô thôi. Cô sẽ không dễ dàng bị gạt thêm lần nữa. Nghĩ rồi cô vội đi xuống nhà. Cô đi thẳng ra cổng rồi nói với vệ bắt cần:

- Anh đang làm cái quái gì trước cửa nhà tôi thế hả?

Nhìn thấy cô hân vui ra mặt, vội vàng giải thích:

- Anh xin lỗi vì tất cả! Anh biết là em sẽ không tha thứ cho anh nhưng anh làm vậy hoàn toàn không có ý đồ gì xấu. Chẳng qua là vì anh rất thích em nhưng em lại rất ghét anh. Nhìn thấy em buồn anh đau lắm nhưng anh không thể làm gì cho em. Cho nên anh mới phải mượn danh nghĩa của người khác để quan tâm em...

- Đủ rồi! Đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi được nghe! Một con người như anh mà cũng biết yêu thương và quan tâm người khác à! Anh muốn biến tôi thành con ngốc đến bao giờ hả?...

- Anh biết là em sẽ không tin nhưng những lời anh nói đều là sự thật. Anh là một thằng con trai xấu xa trong mắt em và biết bao người khác nhưng em là người con gái duy nhất có thể làm anh xao xuyến...

- Buồn cười! Tôi không quan tâm anh nói thật lòng hay dối trá nhưng tôi đã không còn lòng tin ở tụi con trai. Hãy để tôi yên...

- Em có quyền từ chối anh nhưng em không thể bắt em ngừng quan tâm và lo lắng cho em...

- Anh...

- Chiều nay anh sẽ qua nhà em làm bài tập. Giờ em nghỉ ngơi đi! Anh không muốn bắt cứ chuyện gì làm ảnh hưởng tới việc học của em. Anh về đây...

Nói rồi hắn bỏ về thật. Những lời hắn nói khiến cô thật sự ngỡ ngàng. Cô không biết tại sao mình lại có thể dễ dàng rung động trước những lời nói của một người như hắn. Nhưng hắn nói không sai, cô không thể bỏ bê việc học vì một chuyện không đâu như vậy. Chỉ cần qua khỏi ngày mai là cô và hắn sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào. Vì thế cô phải cố gắng tập trung mà làm tốt nhiệm vụ của mình...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 11

11. – Chương 11

CHAP 11: QUYẾT TÂM

Sáng hôm sau, các thành viên của lớp đang tập trung thể hiện những thành quả lao động vất vả của mình. Có lẽ vì sự cạnh tranh gay gắt này nên bài thuyết trình của nhóm nào cũng làm rất tốt. Dù đã rất cố gắng nhưng nhóm của cô chỉ được con số 8. Đó không phải là một số điểm thấp nhưng điều đó khiến ai ai cũng kinh ngạc. Vì kĩ năng tiếng Anh của Quốc và cô thì khỏi bàn mà kỹ năng thuyết trình cũng tốt. Quốc đã cố gắng rất nhiều nhưng cô thì lại không muốn hợp tác với hắn cho lắm. Sau giờ học, cô ngồi thờ thẩn nhìn cảnh tấp nập xung quanh. Có chút gì đó hối hận đang len lỏi trong tâm hồn lạnh giá và cô đơn của cô lúc này. Hắn đã làm rất tốt phần việc của mình vậy mà cô lại như vậy... Cô nợ hắn một lần nên sau này có dịp cô sẽ trả. Rõ ràng cô đã muốn cắt đứt mọi liên kết với hắn sau cái lần thi này nhưng lại không thể tập trung được. Đó thật là một sai lầm đáng trách.

- Sao dạo này mày cứ thờ thẩn hoài vậy nhỏ?

Giọng nói nhẹ nhàng của Bích Trâm làm cắt ngang dòng suy nghĩ băng quơ của cô. Tự nhiên giờ cô mới giật mình nhớ ra rằng cô cũng còn một người bạn luôn quan tâm đến cô. Tự nhiên cô thấy lòng nhẹ hẫng ra. Cô từ từ kể cho Bích Trâm nghe mọi chuyện...

- Trời! Mẹ Quốc nói vậy với mày luôn hả? Sao mà quá đáng quá vậy...

- Ủ! Bởi vậy tao mới shock nặng đó...làm như giàu có là hay lắm á. Tao sẽ không bao giờ quên những gì bà ta nói. Một ngày nào đó tao sẽ cho bà thấy tao không phải loại người dễ coi thường...

- Nhưng mày làm sao để chứng tỏ đây? Người ta có thể lực vậy, những người như mình dù phấn đấu cả đời cũng không bằng người ta đâu...

- Tao cũng biết vậy nhưng tao sẽ cố gắng bằng tất cả khả năng...

Bích Trâm đặt tay lên vai cô như một lời động viên chân thành. Nhưng với khả năng hạn hẹp của cô sao có thể nào làm những chuyện không tưởng như vậy? Càng nghĩ trong lòng cô càng cảm thấy buồn thêm...

Hai cô gái ngồi bên nhau với vẻ mặt đầy tâm trạng nào hay đâu ở ngoài kia khung cửa sổ của lớp có một người lặng lẽ nhói đau. Một người chưa bao giờ biết yêu ai thật lòng giờ lại phải vô vàng xót xa trong tình cảnh “yêu đơn phương” dài hạn. Giờ hẳn mới thật sự biết rằng cuộc sống rất công bằng. Bây giờ ông trời đang cố tình trả lại những gì mà trước nay hắn đã gây ra... Nghĩ thế hắn mỉm cười im lặng bước đi...

Thoắt cái mà năm đầu đại học đã qua đi. Có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cô thay đổi rất nhiều. Bằng Tâm của ngày xưa nay đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Cô không còn để cho những cảm xúc vu vơ đan xen vào trong tâm tưởng của mình. Cô chưa bao giờ cố gắng nhiều như lúc này. Mọi người trong lớp bắt đầu nhìn cô bằng cái ánh mắt “ngưỡng mộ” với kết quả học kì rồi. Nhưng đối với cô nó vẫn là chưa đủ, vì mục tiêu của cô còn ở rất xa. Lời người xưa dạy quả không sai, một khi con người ta có động lực để phấn đấu thì không gì là quá khó...

Cái tin chính phủ Hà Lan tặng hai suất học bổng toàn phần cho sinh viên đã khiến toàn thể sinh viên ngoại ngữ tại trường xôn xao bàn tán. Đó là một cơ hội rộng mở nhưng nó thật sự không phải là dễ dàng gì. Yêu cầu là phải là sinh viên chuyên ngành và trình độ IELTS 6.5 trở lên và phải vượt qua kì phỏng vấn của đại diện phía Hà Lan. Đối với sinh viên chuyên ngữ thì IELTS cũng không mấy xa lạ. Đó là cái chứng chỉ mơ ước của biết bao người. Lấy được chứng chỉ này đã khó lại còn đòi trên 6.5 cộng thêm phỏng vấn nữa thì cơ hội thật là quá mỏng manh. Thời gian chỉ còn lại khoảng 5 tháng để bổ sung hồ sơ. Làm sao trong 5 tháng ngắn ngủi ấy cô có thể lấy cái chứng chỉ khó ăn đó chứ! Nghĩ thế cô bỗng thất vọng tràn trề. Bởi nếu có thể nhận được suất học bổng này cô có thể hiên ngang ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt người đàn bà ấy và nói “đừng bao giờ khinh thường những người như con”. Nhưng...

- Ê mày! Tao nghe nói lớp mình có thằng Quốc với con Mỹ Ngân là có chứng chỉ IELTS trên 6.5 rồi đó...

- Ủ! Học kì rồi tao học lớp luyện IELTS với thằng Quốc nè. Nghe nói nó thi được 7.0 á! Còn tao thì hỏng đầu ra đầu.

- Trời! 7.0 luôn hả? Thằng đó là quỷ hay sao á!

- Ủ! Tại nó đang làm hồ sơ du học Anh mà. Nhà nó giàu vậy dư sức bỏ tiền đi du học mà...

- Ủ! “Con ông cháu cha” đúng là sướng thiệt mà...

Cuộc đối thoại giữa hai nhỏ bạn cùng lớp khiến cô ngỡ ngàng. Hắn thật sự đi du học sao? Cô vẫn còn nợ hắn một điều chưa trả. Giờ phải làm sao đây... Tâm trí rối bời khiến cô không thể nào suy nghĩ được gì thêm. Hay nói cho đúng hơn là cô không muốn hắn đi tí nào...

Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đó mà đã gần hai tháng rồi. Cuộc sống của cô đang thật sự bị xáo trộn đến mức cô không thể nào tin nổi. Tham gia khóa học IELTS ngắn hạn và trải qua quá trình học tập cật lực cô mới biết trình độ mình kém cỡ biết bao. Vậy mà từ trước đến giờ cô lại quá xem thường và thờ ơ với việc học của mình. Nói ra thì có hơi buồn thật nhưng cô tự cảm thấy bản thân mình còn quá yếu và không có đủ trình độ để đậu kì thi này chứ đừng nói chi đến việc nhận học bổng của chính phủ Hà Lan.

Lần này Bích Trâm không tham gia, chỉ có mình cô lạc lõng, bon chen với những cá thể xuất sắc đến chóng mặt. Năm nay quả là một năm học đáng nhớ với biết bao kỉ niệm về sự nỗ lực không mệt mỏi. Có lẽ vì lời nói ngày ấy đã khiến tâm hồn cô trở nên vấy bẩn và mất đi cái vẻ vô tư ngày nào. Dù đã gần nửa năm kể từ cái ngày đau đớn ấy, nhưng những lời nói hôm nào vẫn còn in đậm trong tâm trí của cô. Có lẽ người ta giàu có và quyền lực nhưng người ta không có quyền xỉ nhục những con người nhỏ bé và không ngừng cố gắng như cô. Nhưng chắc có lẽ cô đâu biết rằng còn có một người đau khổ hơn cô rất nhiều lần. Một người đứng giữa chỉ biết nhìn cô dần dần chìm vào bóng tối trong vô vọng và xót xa. Đôi lúc muốn chạy đến bên cô và xoa dịu những tổn thương trong trái tim cô nhưng lại không thể làm gì ngoài việc mỗi mòn chờ đợi. Ngày mai, Quốc lên máy bay đến Luân Đôn, một nơi xa lạ và hào nhoáng. Nhưng đối với anh, nó lại cô độc và trống trải biết bao. Anh biết cô đang rất cố gắng để dành học bổng của Hà Lan. Anh vui vì cô đã có

thái độ nghiêm túc và chính chắn hơn. Cô đã không còn vô tư như đứa con nít thích cãi nhau với anh nữa rồi. Hơn ai hết, anh biết rõ tại sao cô lại trở nên như thế. Nó đồng nghĩa với việc cô gái mà anh thật lòng yêu thương đang dần mất đi sự trong sáng mà thay vào đó là một trái tim tổn thương và lòng tự trọng bị vùi dập. Mà người gây ra điều ấy lại chính là mẹ anh, người đã sinh ra và nuôi dưỡng anh trong suốt 20 năm qua.

Ngày mai anh đi! Anh muốn gặp cô và nói cho cô nghe những suy nghĩ trong lòng anh. Nhưng anh làm sao có đủ dũng khí để gọi cho cô khi mà nửa năm nay anh chỉ nhận được sự lạnh lùng vô cảm của cô. Vào lớp gặp nhau cứ như hai người xa lạ. Cô đâu biết rằng anh đau, đau đến nhường nào. “Baby tells me how...” – tiếng chuông điện thoại vang lên làm tim anh thất lại. Tiếng chuông mà anh chờ đợi gần nửa năm nay, bài hát dành cho riêng mỗi mình cô “Love to be loved by you”. Anh vội vàng nghe máy, một giọng nói quen thuộc, vẫn cộc cằn ối mình anh nhưng lại khiến anh không khỏi xuyến xao trong lòng:

- Còn nhớ ai không?
- Anh không nằm mơ chứ? Em gọi anh có gì không?
- Mai đi rồi hả?
- Ủ! Mai anh đi, mà sao em biết...
- Thiên hạ đồn ầm. Rảnh không, 6 giờ cà phê Mộc?...
- Ủ, rảnh chứ! Em mời anh uống cà phê là vinh dự của anh mà. Không đi chắc chẳng bao giờ còn cơ hội...
- Ủ! Vậy đi....

Tút... tut... tut...

Cô vẫn thế, không cho anh nói thêm lời nào nhưng lại khiến anh vui mừng biết bao. Cô bé anh yêu dù không còn vô tư như trước nhưng vẫn khiến anh không khỏi bồi hồi. Tối nay, gia đình anh làm tiệc tại khách sạn New World để tiễn anh đi. Và hôm nay cũng là lần đầu tiên cô hẹn anh gặp mặt. Anh thật sự không biết phải làm sao cho vẹn toàn trong khi trái tim anh thì đang lên tiếng “Dù thế nào thì anh cũng phải gặp cô”. Bỏ qua mọi suy nghĩ rồi ren trong lòng, anh chuẩn bị thật nhanh rồi ra khỏi nhà. Cà phê Mộc là quán mà anh chưa từng đến. Bởi với anh, nó quá yên lặng và trầm lắng. Anh chỉ thích ồn ào vì anh sợ cô đơn. Ở một nơi như thế này anh thấy lòng mình trống trải và cô độc biết bao. Mới 5 giờ là anh đã yên vị ở góc cuối quán. Anh không muốn cô chờ đợi anh nên anh chấp nhận sự cô quạnh của Mộc.

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 12

12. – Chương 12

CHAP 12: HẠNH PHÚC NGẮN NGŨI

Chiều hôm nay, một màn mưa dày đặc kéo đến. Từng hạt, từng hạt nặng trĩu rơi xuống và vào ô của kính, thật nhạt nhòa. Không hiểu tại sao hôm nay trời lại mưa như thế? Khung cảnh buồn u ám cùng vẻ cô đơn vốn có của Mộc lại kèm theo một trận mưa buồn da diết thế này thì làm sao anh chịu nổi. Ngồi ngắm những giọt mưa cùng với nỗi cô đơn đang dần gặm nhấm con tim, chưa bao giờ Quốc sợ đến thế này. Có khi nào Tâm không đến?

Ly cà phê đắng ngắt đang tan chảy thành những giọt nước đọng long lanh. Thần thờ! Đó là tâm trạng duy nhất khi anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái lạnh lùng nhưng lại chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Quốc. Liệu đây có phải là lần cuối cùng anh gặp người con gái anh yêu?

Tâm xuất hiện trước mặt Quốc với bộ mặt tái mét vì lạnh, dù ngồi trên taxi nhưng khi chạy từ ngoài vào đây cô vẫn không thể tránh khỏi những tàn tích của cơn mưa lớn. Thật sự ngay giờ phút này đây, anh chỉ muốn chạy lại ôm lấy cô vào lòng với mong muốn truyền cho cô chút hơi ấm nhưng anh không thể. Anh

có tư cách gì mà chạm vào người cô vì anh thừa biết rằng trong tim cô không có chút vị trí nào dành cho anh hay có đi chăng nữa thì cũng là thù hận vì những gì mẹ anh đã gây ra cho cô. Nhiều lúc anh hận bản thân mình vì tại sao anh không thể như bao nhiêu người khác, được đến bên cạnh cô bằng một tình yêu đơn thuần không nhuộm màu vật chất nhưng điều ước đó thật quá xa vời. Rồi ngày mai đây thôi khoảng trời Luân Đôn đang rộng mở trước mắt anh, có lẽ đó là một tương lai mới – một tương lai không bao giờ có cô!

“Quốc tới lâu chưa?”

Giọng nói nhẹ nhàng mà thân thuộc vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ triền miên của anh. Sao hôm nay cô lại dịu dàng với anh như thế!

“Từ hồi 5 giờ chiều tới giờ!”

“Sao hôm nay thích đến nơi trầm lắng này sớm vậy? Đổi tính rồi hả?”

Quốc gượng cười. Ừ thì trong mắt cô anh chẳng qua chỉ là một thằng con trai chẳng ra gì. Không vào bar thì cũng tụ tập ăn chơi chứ làm gì chịu bỏ thời gian để thưởng thức cái im lặng của những quán cà phê như Mọc.

“Muốn đổi chút không khí vậy mà! Sao hôm nay em lại hẹn gặp anh? Anh nghĩ em phải hận anh lắm chứ!”

“Tại sao phải hận? Mà thôi, chuyện đó không quan trọng. Tâm còn nợ Quốc một lần vì không chú tâm vào bài thuyết trình nên muốn trả cho xong. Vì biết đâu đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng...”

Những lời nói vô tình của cô như hàng ngàn nhát dao đâm vào tim anh. Không phải những gì cô nói không đúng, chỉ là vì đó là sự thật anh không bao giờ muốn nghĩ đến.

“Có gì đâu, chuyện đó anh quên lâu rồi. Em không cần khách sáo với anh như thế!”

“Không được! Tâm không muốn nợ ai điều gì hết. Thế nên... nếu Quốc muốn Tâm làm điều gì cứ nói!”

Anh lại cười, nụ cười mang màu đau khổ tràn ngập. Nhưng không hiểu sao anh lại nhẹ nhàng lên tiếng:

“Em có thể bên cạnh anh buổi tối nay được không? Không làm gì hết, chỉ đi bên cạnh anh với tư cách là một người bạn gái. Chỉ một buổi tối nay thôi, được không em?”

Những lời nói của Quốc khiến Tâm giật cả mình. Cô như không tin vào chính những gì mình nghe được. Anh muốn cô làm bạn gái anh ư? Thật buồn cười! Với những lời nói chua chát của mẹ anh mà có thể yêu cầu cô đồng ý làm chuyện như vậy ư? Rồi người ta sẽ lại tiếp tục coi thường cô là một người hám của hay sẽ lại nói những lời xúc phạm đến cha mẹ cô? Nhưng đây là cơ hội duy nhất để cô trả nợ ân tình cho anh, cô phải làm thế nào đây? Chỉ cần chấp nhận rồi qua ngày hôm nay sẽ không còn ai nợ ai trong cái dòng đời đầy phù phiếm hay sẽ kiên quyết từ chối chỉ vì cái sĩ diện của bản thân mình? Đúng là một quyết định khó khăn...

Cả hai ngồi im lặng nhìn nhau. Cô nhẹ nhàng khuấy ly lipton nóng của mình, khẽ nhấp một ngụm cho với đi cái lạnh. Rồi không hiểu sao cô lại gật đầu:

“Thôi được rồi! Cứ coi như đây là tất cả những ân tình Tâm còn nợ Quốc. Qua khỏi ngày hôm nay, hi vọng Quốc tìm được một tương lai mới ở chân trời Luân Đôn!”

Niềm vui vừa mới vụt qua giờ đây lại vội vàng tan biến trong mắt anh. Người con gái anh yêu ngay trước mặt anh chỉ muốn anh vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời cô vậy sao? Anh ghen ngào nuốt nước mắt vào tim vì anh là một thằng con trai. Anh không có quyền biến bản thân mình trở nên hèn yếu trước mặt cô. Anh muốn để lại trong cô một hình ảnh đẹp nhất về anh. Rồi không hiểu sao anh đưa tay vào túi tắt nguồn điện thoại. Anh không muốn có bất kì ai xen vào niềm vui cuối cùng trong cuộc đời anh khi được ở bên cô.

Mưa tạnh! Phải chăng ông trời cũng đang đứng về phía anh? Muốn cho anh những giây phút trọn vẹn. Anh gọi phục vụ tính tiền. Phải! Anh phải tranh thủ thời gian dù là ngắn ngủi nhất để bên cạnh cô. Anh chờ cô đi trên những con đường quen thuộc của thành phố Sài Gòn. Không gì hết! Chỉ đơn giản là ngắm cái vẻ đẹp ngắn ngủi về đêm trên những con đường còn đọng đầy vết tích của cơn mưa lớn. Không khí lạnh ngắt khiến anh khẽ rung mình. Đã lâu lắm rồi mới có dịp bình yên như thế này. Rồi tự dưng một bàn tay ấm

áp luồng qua người anh và ôm anh thật chặt. Anh bất ngờ, nhưng đó là một bất ngờ đầy hạnh phúc. Như hiểu những gì anh đang nghĩ trong đầu. Cô nhẹ nhàng lên tiếng:

“Cứ coi như đây là việc mà một người bạn gái đang làm, không cần khẩn trương đến vậy!”

Anh cười! Lần đầu tiên anh cảm thấy mình có một nụ cười thực thụ. Anh rẽ xe vào công viên gần nhà cô, cái công viên mà lần đầu tiên hai người ngồi bên nhau. Cũng cái ghế đá dưới vòm sứ trắng phản phát một mùi hương quyến rũ, chỉ khác mỗi một điều là hôm nay anh và cô mang hai tâm trạng ngổn ngang khác nhau. Và hình như ông trời cũng đang than khóc ột mối tình đơn phương trong vô vọng của anh nên mới khiến mọi thứ xung quanh chỉ mang một màu ảm uớt của mưa như thế này.

Cô khẽ rút trong túi xách một gói khăn giấy và cầm cúi lau sạch nước trên ghế. Những cử chỉ thật nhẹ nhàng nhưng lại khiến con tim anh loạn nhịp. Hóa ra cái cảm giác này là tình yêu, vừa hạnh phúc, vừa đau khổ vô ngần. Nhưng anh không bao giờ hối hận vì đã yêu cô bằng một con tim chân thành mà anh chỉ hối hận vì mình sinh ra trong một gia đình không được như mong muốn.

“Xong rồi! Ngồi xuống đi!”

Cái giọng nói nhẹ nhàng như kéo anh về với thực tại. Anh bước xuống xe ngồi lên chiếc ghế đá quen thuộc hôm nào.

“Sao mai được đi du học mà hôm nay buồn thế Quốc?”

“Có gì đâu mà vui, nơi đó có khác gì cái nhà tù!”

Câu nói của anh khiến cô ngỡ ngàng. Anh là đất nước mơ ước của biết bao nhiêu người. Vậy mà tại sao anh lại có thể hình dung nó như một cái nhà tù? Đúng là suy nghĩ của những người giàu có thật khác xa với những con người bình dị như cô!

“Nhà giàu nói chuyện khó nghe quá!”

Đau thật! Lời cô nói thật khiến anh quá đau lòng. Sao cô có thể không hiểu cho anh như thế! Anh gượng cười:

“Sao ai cũng nhìn vào cái vẻ ngoài giàu có của gia đình anh hết vậy? Anh cứ nghĩ là em khác nhưng hóa ra, anh lầm...”

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh, cô thấy lòng mình có một cảm giác gì đó rất lạ. Không phải hả hê hay gì đó, chỉ đơn giản là hơi buồn và cô thấy mình nói năng quá lỗ!

“Xin lỗi, em...”

Không hiểu sao cô lại xưng em. Đúng là nhiều lúc cô vẫn không hiểu nổi bản thân mình nghĩ gì.

“Không có gì! Anh hiểu mà! Nhưng sao nay xưng em vậy? Thấy không giống em tí nào?”

Câu hỏi của anh làm cô ngỡ người, nhưng cũng may là cô kịp nghĩ ra câu trả lời lém lỉnh:

“Bạn gái xưng em không được à? Đừng quên hôm nay em là bạn gái anh đấy nhé! Có ngon thì chọc con nào đi!”

Anh lại cười, đúng là chỉ có cô mới làm anh cười nhiều như thế! Anh chỉ ước chi điều này là sự thật mãi mãi chứ không phải chỉ là một điều ước trong một đêm ngán ngủ.

“Mà sao em thấy anh lúc nào cũng cô đơn hết vậy? Với điều kiện gia đình như anh thì có quá nhiều cơ hội...”

“Thì tại vì nhà anh giàu. Cuộc sống của những người giàu có có rất nhiều mặt mà những người khác không bao giờ thấy được! Hạnh phúc ư? Toàn ảo tưởng. Không có cái gì gọi là hạnh phúc trong cái thế giới của những người giàu có...”

“Là sao? Em không hiểu lắm! Những người giàu có đâu cần phải lo về gánh nặng cơm áo, gạo, tiền. Có thể làm tất cả những gì mà mình thích...”

“Đúng! Nhưng rồi liệu ai sẽ yêu thương họ thật lòng? Hay người ta chỉ nhìn vào gia sản? Rồi làm sao họ có thể chạy theo tình yêu của đời mình khi vừa sinh ra đã phải mang trong đầu tư tưởng “môn đăng hộ đối” hay “hôn nhân thương mại”. Những điều đó em không bao giờ hiểu được!”

Cô im lặng. Anh nói đúng, trước giờ cô chưa từng nghĩ đến những chuyện như vậy sẽ xảy ra. Cô chỉ nghĩ được cái lợi của những kẻ giàu có như anh. Hóa ra anh cũng cô độc hơn bất kì ai. Anh tự tạo nên một cái vỏ bọc cứng rắn với những đồng tiền phù phiếm, những cuộc ăn chơi sa đọa cùng bạn bè. Nhưng sau những chuỗi ngày như thế, anh càng thu mình vào cái nỗi cô đơn vô bờ bến. Cha mẹ anh có thể mang đến cho anh tiền bạc, vật chất nhưng không thể cho anh cái gọi là tình yêu thương, niềm động viên an ủi mà anh cần. Cái anh có chỉ là cô độc.

“Em xin lỗi vì đã hiểu lầm anh! Thật sự thì trước đây em không hề biết điều đó!”

“Anh hiểu mà, em không cần xin lỗi! Có người chịu nghe anh nói thế này thì anh cũng vui rồi.”

“Ừ! Mai đi đi chuyến bay mấy giờ?”

“8 giờ sáng đó em! Muốn tiễn anh hả?”

“Hỏi vậy thôi! Chứ không muốn gặp mẹ anh đâu! Chúng ta sẽ là bạn tốt được chứ? Dù đi xa cũng nhớ giữ liên lạc nha!”

“Anh không muốn làm bạn tốt của em! Vậy đi!”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn chút ưu phiền. Hóa ra anh không xem cô là bạn. Vậy mà cô đã nghĩ... Mà thôi! Chuyện đó giờ đây đâu còn quan trọng, vì qua ngày hôm nay có là gì của nhau đâu!

“Ừ! Mà thôi cũng tới rồi, em muốn về! Anh cũng về sớm đi mai còn đi nữa!”

Anh khẽ mỉm cười gượng gạo. Đến nhà cô, anh mở cốp xe lấy ra một chiếc hộp quà vuông vuông rất dễ thương rồi đưa cho cô:

“Quà sinh nhật của em đây! Dù còn mấy ngày nữa mới đến nhưng lúc đó anh không còn ở Việt Nam nữa rồi! Chúc em sinh nhật vui vẻ nha!”

Những câu nói của anh khiến cô bàng hoàng. Anh biết ngày sinh nhật của cô ư? Có quá nhiều câu mà cô muốn hỏi anh nhưng rồi lại thôi. Cô đưa tay ra nhận:

“Cảm ơn anh! Chúc anh thượng lộ bình an!”

“Ừ! Cảm ơn em vì đã bên cạnh anh hôm nay! Em vào nhà đi! Anh về đây!”

Cái bóng xe anh dần khuất sau con đường vắng lặng. Cô cúi nhìn cái hộp quà bé nhỏ trên tay mà trong lòng bồi hồi, xao xuyến. Có một cái cảm giác gì đó rất khó chịu đang len lỏi vào tâm trí cô. Cô không biết tại sao nhưng cô không muốn anh như vậy tí nào.

Lên đến phòng, cô liền vội vã mở chiếc hộp nhỏ xinh xắn. Trong đó không có gì ngoại trừ một quyển sách có tựa đề “Xu Xu Đứng Khóc” của tác giả Hồng Sakura. Cô ngẩng người. Đó giờ cô chưa ghét đọc truyện vì nghĩ nó thật nhàm chán và tốn thời gian. Vậy mà anh lại tặng cô một quyển sách. Nhưng càng không thể tin khi cô mở quyển sách ra và đọc ngay lập tức. Từng câu từng chữ trong quyển sách dài 400 trang khiến cô không thể nào dừng lại. Càng đọc cô càng cảm thấy bị cuốn hút. Cuốn hút ở đây không phải vì truyện đó ướm ắt và lời cuốn vì cô là một con người mù tịt về văn học. Cái hay ở đây là nội dung truyện có gì đó rất giống với hoàn cảnh của cô và anh lúc này. Khi cái trang sách cuối cùng lật mở, cô nhìn thấy dòng chữ quen thuộc. Đó là lời tâm sự cuối cùng mà anh dành cho cô:

“Tâm này!

Khi em đọc được những dòng này chắc anh không còn ở Việt Nam nữa vì anh biết em rất ghét đọc sách. Nhưng anh đã nghĩ rất nhiều về việc tặng quà cho em và anh không thể tìm ra thứ gì khác ý nghĩa hơn. Anh biết mình ngốc lắm vì không biết đứng lên bảo vệ em trước những lời nói của mẹ anh. Anh không muốn nhìn thấy em tổn thương bởi vì anh nhận ra rằng mình đã rất yêu em. Nếu em bước vào thế giới của anh thì em phải chịu nhiều niềm đau hơn thế nữa. Anh quyết định đến Luân Đôn để quên em và cái tình yêu chỉ mang lại cho em những giọt nước mắt đau lòng. Nhưng thật ra anh cũng ít kỉ lắm chứ! Anh vẫn muốn

được em yêu và hi vọng em chờ đợi anh dù anh biết điều đó là không thể. Nhiều lúc anh ước gì em có thể đến tiễn anh, cười với anh. Chỉ những điều nhỏ nhoi vậy thôi cũng khiến anh an ủi bản thân mình và còn niềm tin rằng 4 năm sau anh vẫn còn cơ hội bên em. Mà thôi, có nói gì cũng đã muộn rồi. Hi vọng em nhận được học bổng sang Hà Lan nhé! Chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Chỉ những dòng chữ ngắn gọn nhưng lại khiến cho con tim cô thất lại. Có cái gì đó ương ướng rơi ra từ khóe mắt. Cô với tay lấy cái điện thoại. Bây giờ là 7 giờ sáng, chỉ còn 1 giờ nữa thôi là máy bay cất cánh. Cô vội chạy thật nhanh vào nhà tắm. 10 phút sau có một cô bé đang phóng xe thật nhanh hướng về phía sân bay Tân Sơn Nhất. Cô hận cái cảnh kẹt xe của Sài Gòn vào buổi sáng. Vừa chạy xe mà lòng cô cứ thấp thỏm không yên. Phải chăng cô sợ mình đến muộn để rồi có những thứ mãi mãi không bao giờ được nói!

Cuối cùng cũng đến, 7 giờ 45 phút cô có mặt cổng quốc tế của sân bay. Gởi xe xong cô chạy thật nhanh vào tìm anh. Chắc giờ này anh đã lên máy bay rồi nhưng cô vẫn muốn gặp anh chỉ để nói một lời mà cô không thể nào không nói. Nhưng phải chăng điều ấy đã quá muộn màng vì anh không còn bên cô nữa... Giờ đây trong tâm tưởng của cô chỉ còn lại một khoảng trời thất vọng...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 13

13. – Chương 13

Chap 13: NGƯỜI CỦA NGÀY XƯA

Cô tuyệt vọng ngồi nhìn dòng người qua lại tấp nập tại sân bay. Một cảm giác nhói lên trong lòng, khó chịu và đau buốt. Có lẽ đó là số mệnh, số mệnh muốn cô không thực hiện điều mà mình muốn. Chắc giờ đây anh đã yên vị trên máy bay rồi, cô gượng cười bước đi... Nhưng chắc có lẽ cô sẽ không bao giờ biết được có một người đứng từ xa nhìn cô bằng nụ cười hạnh phúc. Anh lặng lẽ kéo chiếc va li đi thẳng vào trong. Hóa ra trong bốn năm tới đây sẽ còn lại chút gì đó để mà hi vọng...

Về đến nhà, cô nằm thờ người và suy ngẫm về những gì tim mình đang nghĩ. Cô thừa biết mình vẫn còn rất rất yêu Sơn vì mỗi lần nghĩ đến anh cô vẫn không quên đi những nhát dao đâm vào tim mà anh mang lại. Vậy thì với Quốc đó là thứ tình cảm gì? Đó chắc chắn không phải là cái tình yêu mãnh liệt giống như Sơn. Nhưng tại sao nó cũng khiến con tim cô đau thật đau khi đọc những dòng chữ cuối quyển sách, càng đau nhói hơn khi cô không được nhìn anh lần cuối tại sân bay, không được nói lên những tình cảm mà cô dành cho anh. Dẫu tình cảm đó chỉ là những thứ mong manh vô định, nhưng cô vẫn muốn dùng thời gian để chứng minh. Đó là 4 năm, một khoảng thời gian không hề ngắn nhưng cũng không phải quá dài để thử thách con tim. Biết đâu cô sẽ nhận ra những gì cần nhất ình. Nghĩ thế cô miên man chìm vào giấc ngủ để bù lại ột đêm thức trắng...

Ngồi trên máy bay, Quốc mỉm cười nụ cười mãn nguyện khi nhìn ảnh của cô trên màn hình điện thoại. Có lẽ là do chụp lên nên đầu đó hiện lên một nét đẹp tự nhiên và thuần khiết. Anh thật sự quá bất ngờ khi nhìn thấy bóng cô ở sân bay bởi anh thừa biết cô lười đọc sách thế nào. Cô có thể dành cả đêm đọc quyển sách ấy chứng tỏ cô cũng dành rất nhiều tình cảm cho anh. Điều đó khiến anh thật vui nhưng cũng không kém phần lo lắng. Anh lo sợ rằng khi cô bước vào cuộc sống của anh cô sẽ gặp rất nhiều phiền toái, thậm chí là mất đi cái nụ cười hồn nhiên, vô tư và khuôn mặt thánh thiện như bây giờ. Có lẽ đó là lí do mà anh không có can đảm đứng trước mặt cô, anh chỉ có thể là một thằng hèn đứng nhìn bóng cô hòa lẫn vào dòng người tấp nập. Nhưng sự xuất hiện của cô sẽ là một động lực vô cùng to lớn cho anh cố gắng và hi vọng. Chắc chắn sau 4 năm học ở Luân Đôn trở về anh sẽ can đảm đứng trước mặt cô mà đồng dục nói rằng “Làm bạn gái anh đi! Anh sẽ không để ai làm tổn thương em dù chỉ một lần nữa!”. Có lẽ lúc đó niềm hạnh phúc sẽ càng thêm trọn vẹn hơn là chỉ thốt nên những lời nói sáo rỗng rồi biến mất khỏi cuộc đời cô biệt bốn năm trời.

Cũng gần hai tháng rồi từ ngày Quốc lên máy bay sang Anh. Khoảng thời gian ấy là một khoảng thời gian vô cùng căng thẳng với cô vì phải chạy theo kì thi Ielts khó khăn và mệt nhọc. Nhưng đối với cô thì nó chẳng là gì so với những nỗi nhớ không tên. Hôm nay, cầm trên tay bằng điểm thi Ielts mà cô mừng muốn phát khóc. Con số 6.5 tuy không phải là cao ngất nhưng nó cũng là thành quả rất lớn cho chặng đường cố gắng của cô gái trẻ đầy nghị lực. Cuối cùng hôm nay cô cũng có thể an nhàn nộp hồ sơ xin học bổng. Vừa bước ra từ phòng Hợp tác quốc tế, giọng nhỏ Trâm đã vang lên như sáo:

“Ê, hôm nay nhận được chứng chỉ Ielts và cũng nộp hồ sơ xong rồi thì chơi xả láng đi hén! Phải rửa chứng chỉ nữa chứ!”

Nghĩ cũng đúng, mấy tháng nay đầu tắt mặt tối lo ôn luyện cả thời gian nghỉ ngơi còn không có lấy đâu ra đi chơi!

“Ừ cũng hay đó! Hay là tụi mình tổ chức một chuyến đi dã ngoại xa xa đi. Săn dịp nghỉ hè nữa nè!”

“Ừ đúng rồi! Tao sẽ điện thoại rủ Hoàng với mấy đứa. Lâu lắm rồi nhóm mình không hợp lại đi chơi!”

“Ừ! Mà gọi đi! Nếu được ngày mai mình đi luôn hén!”

“Ok! Baby!”

Nói rồi nhỏ Trâm hớn hở đi gọi điện, cô đứng thơ thẩn nhìn về mặt ngây thơ như đứa con nít của Trâm rồi tự cười thầm cho bản thân mình. Hóa ra mình đã mất đi cái vẻ hồn nhiên ấy từ rất lâu rồi!

Tối hôm đó cả nhóm kéo đến nhà Tâm để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Lâu rồi mới có dịp gặp lại những người bạn cũ. Tùng, Hải và Phong lại đi cùng bạn gái. Cũng đúng thôi! Bây giờ ai cũng lớn hết cả rồi, phải tìm ính một người để chia sẻ vui buồn, để được quan tâm. Đâu thể long bong như cô hoài được. Trâm với Hoàng bây giờ cũng là một đôi. Chỉ còn một mình cô cô đơn trong những mối tình không kết thúc. Chẳng lẽ ngày mai cô phải tự chạy xe một mình lên Đà Lạt? Hay là rủ Dương? Nhưng Dương đâu chơi chung với đám bạn cô đâu, với lại có là gì của người ta đâu mà rủ. Càng nghĩ cô càng cảm thấy thương tâm cho chính bản thân mình.

“Reng.. reng...”

Tiếng chuông cửa khiến cô giật cả mình. Giờ này còn ai đến nhà cô nữa chứ? Nói rồi cô vội vàng chạy ra mở cửa. Nhưng hỡi ơi! Cái thân gây quen thuộc mà cả cuộc đời cô không thể nào quên được đang đứng đó. Lạnh lùng phản chiếu dưới ánh đèn đường. Đó chính là “người của ngày xưa”...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 14

14. – Chương 14

Chap 14: TÌNH YÊU ĐẦU NGUYÊN VỆ

Sự hiện diện của Sơn khiến ọi người xung quanh vô cùng sửng sốt. Không phải vì chuyện của Sơn và Băng Tâm mà mọi người trở nên xa lánh anh. Nhưng có một sự thật mà mọi người ai cũng phải công nhận là kể từ cái giây phút Sơn đặt chân vào học viện Cảnh sát nhân dân thì tuyệt nhiên anh không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời cô nữa. Vậy thì tại sao hôm nay anh lại đến?

Nhìn vẻ bàng hoàng của đám bạn, Hoàng ra tay giải vây cho cậu bạn thân:

“Là tao rủ Sơn đi cùng đấy! Vì không thể để Tâm chạy xe một mình, với lại cũng lâu lắm rồi nhóm mình chưa bao giờ đông đủ...”

Nghhe thấy những lời nói hết sức tự nhiên của Hoàng, Phong kéo Hoàng lại thì thầm vào tai anh:

“Mày điên à? Bộ mày muốn Băng Tâm nó buồn thêm lần nữa sao?”

Trái lại với vẻ rụt rè của Phong, Hoàng mạnh miệng:

“Có những chuyện mà bọn mày không bao giờ hiểu. Nhưng tao thì khác, tao không muốn nhìn thấy bạn tao bị người khác hiểu lầm. Chuyện đằng sau thì từ từ mày sẽ hiểu. Còn bây giờ hoang nghênh bạn cũ nhập bọn đi nào...”

Mọi người nhìn Hoàng bằng ánh mắt khó hiểu. Có lẽ Hoàng nói đúng! Thật ra thì cả nhóm vẫn không hiểu rõ lý do vì sao Sơn lặng lẽ bước ra khỏi cuộc đời Tâm trong khi ai cũng biết tình cảm cuồng nhiệt mà họ dành cho nhau. Và ai cũng thấy lòng mình chua xót khi thấy một cô bé hoàn hảo như Tâm từ từ tuột dốc thảm bại sau cú sốc kinh hoàng ấy.

“Thôi được rồi, Sơn mới tới mấy bạn để Sơn nghĩ ngơi cái đã. Muốn hỏi gì thì hỏi sau đi!”

Sau một khoảng thời gian như chết lặng, cuối cùng cô cũng nói được một câu phá tan bầu không khí căng thẳng lúc này. Có một cảm giác rất lạ, rất khó hiểu chạy dọc cơ thể khiến cô không tài nào tập trung từ sau sự xuất hiện đầy bất ngờ của người ấy. Rồi cô khẽ gượng cười nhằm che dấu đi cái tình cảm mơ hồ còn tồn tại trong tâm trí cô từ rất lâu, rất lâu. Nụ cười trên khuôn mặt cô khiến mọi người cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm nhưng có hai người có thể thấu hiểu được tâm trạng ngổn ngang của cô hiện giờ. Bích Trâm khẽ thì thào vào tai cô:

“Tao hiểu mày. Sơn là anh họ của tao nhưng không có nghĩa tao ủng hộ những việc làm đó! Quyết định cuối cùng nằm ở mày...”

Cô khẽ gật đầu nhìn Trâm vì hơn ai hết, cô biết Trâm hiểu rõ những gì đã vừa xảy ra trong cuộc đời cô cũng như sự xuất hiện của một người con trai khác. Một mớ hỗn độn lại bắt đầu theo một vòng lẩn quẩn không thể tìm ra lối đi đúng đắn. Thôi thì cứ để thời gian sẽ trả lời cho câu hỏi không lời đáp ấy đi. Nghĩ thế, cô lặng lẽ lên lang cang ngồi ngắm sao...

“Chắc em giận anh lắm đúng không?”

Giọng nói vô cùng quen thuộc cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Là Sơn đấy! Người con trai đã từng ngự trị trong trái tim cô hơn 2 năm nay đang đứng sau lưng cô, thật gần.

“Có gì đâu anh, mỗi người đều có lựa chọn riêng. Tình cảm là một thứ không thể nào miễn cưỡng được...”

Sơn lặng người. Cũng đúng thôi! Làm sao cô có thể hiểu được những gì mà anh phải chịu đựng trong 2 năm vừa qua. Một con tim mang một tình yêu nguyên vẹn chỉ dành cho duy nhất một người con gái là cô vậy mà lúc nào cũng chỉ có thể âm thầm bên cạnh cô. Nếu không có Hoàng, có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ biết được những gì mà cô đang mang. Một trái tim lạnh lẽo còn hơn cả ngày xưa khi anh chưa bước vào thế giới của cô. Anh thầm hận bản thân mình vì chính anh đã không thể mang lại một tương lai hạnh phúc và vui vẻ cho cô. Giá như ngày ấy, người cô mà anh yêu kính nhất không bước đến trước mặt anh và nói ra những câu nói vô tình đó thì giờ đây có lẽ đã có một cái kết khác ối tình trong sáng hôm nào và quan trọng hơn là sẽ không bao giờ có những người như Quốc và Mỹ Dung chen ngang ối quan hệ này càng thêm phức tạp. Nghĩ lại tất cả chỉ là những quá khứ đau lòng...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 15

15. – Chương 15

Chap 15: KÍ ỨC TÌM VỀ

Kí ức tìm về

“Sơn ơi! Có giấy báo thi đại học rồi này! Vào trường lấy ngay đi!”

Giọng nhỏ lớp trưởng văng vẳng bên tai khiến anh vô cùng hồi hộp. Không biết kết quả thế nào nhưng anh cũng đã cố gắng rất nhiều. Rồi không biết kết quả của Tâm ra sao nhỉ? Càng nghĩ anh càng cảm thấy lo

sợ. Lỡ mà Tâm đậu còn anh rớt thì sao? Lúc đó anh có còn đủ tư cách bước đi bên Tâm không? Những dòng suy nghĩ miên man cứ chạy qua chạy lại trong tâm trí anh không cách nào thoát ra, vừa chạy xe đến trường vừa cố gắng vượt qua nỗi ám ảnh nếu kết quả không như mong đợi!

Cuối cùng cũng đến, ngôi trường ngỡ như là quá mức quen thuộc trong suốt ba năm qua lại khiến một cậu học trò như Sơn lo lắng và không dám tiến vào!

“Sơn! Mà đậu rồi!”

Tiếng nói quang quác của Hoàng thật không lẫn vào đâu được. Nó vừa nói là anh đậu rồi. Hạnh phúc thật! Liệu anh có nghe nhầm không? Anh vội chạy ngay lại phía nhỏ lớp trưởng. Ừ thì anh đậu rồi đấy. Học viện Cảnh sát nhân dân như mong muốn của cha mẹ anh. Thế còn Tâm thì sao? Anh như người mất hồn mong chờ một tin tốt khác. Nhưng hỡi ơi! Cái khuôn mặt bí xị của Hoàng đã thay anh trả lời câu hỏi mà kết quả thì anh không bao giờ muốn nghe. Chắc Tâm sẽ đau lòng lắm!

“Sơn!”

Tiếng gọi quen thuộc như kéo anh trở về thực tại. Anh quay lại lễ phép:

“Em chào cô!”

“Chúc mừng em nhé! Đậu đại học rồi chắc vui lắm nhỉ?”

“Dạ cũng vui, nhưng em...”

Nhìn thấy vẻ ngập ngừng của Sơn, Tuyền hiểu rõ những gì mà anh đang nghĩ. Dù sao anh cũng là học trò cưng của cô, là niềm tự hào của cô thì làm sao mà cô không hiểu anh cho được. Tình cảm của cậu học trò cưng và nhỏ em gái mà cô yêu thương nhất tất nhiên là cô cũng biết, chẳng qua là cô không muốn nói ra. Nhưng hôm nay cô không thể nào im lặng nữa...

“Em gặp cô xúu được không? Cô có chuyện muốn nói với em!”

“Dạ được! Ở đâu vậy cô?”

“Vào lớp mình đi, giờ ở đó không có ai hết!”

Chưa bao giờ Sơn có cảm giác lo lắng như bây giờ. Có một cái gì đó rất lạ ở cô Tuyền mà anh chưa bao giờ thấy trước đây nhưng anh vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Đến phòng học, thật sự là quá vắng lặng. Mới hơn một tháng mà nơi này đã trở nên cô độc đến đáng sợ. Cái không khí ảm cúng và vui nhộn hôm nào giờ đây chỉ còn là một màu kí ức. Vui có, buồn có... Những kí ức đó sẽ mãi là những kí ức đẹp nhất mà anh giữ trọn!

“Em biết tại sao cô gọi em đến đây không?”

“Dạ không ạ!”

“Thật ra thì chắc em cũng đã biết chuyện Bằng Tâm rớt đại học. Dù nó thường nói rằng nó chỉ thi để thử sức nhưng cô biết nó đã rất tâm huyết với ngành học đó!”

“Em hiểu ý cô! Nhưng em không biết cô đang đề cập đến vấn đề gì ạ!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sơn, Bích Tuyền không khỏi chạnh lòng:

“Em là học trò cưng của cô! Bằng Tâm là em gái duy nhất của cô! Cô thật sự rất yêu thương nó!”

Cái giọng trầm ấm của Bích Tuyền khiến Sơn vô cùng lo lắng. Chưa bao giờ anh thấy cô như vậy.

“Thật ra cô muốn nói gì cứ nói! Em sẽ luôn lắng nghe cô ạ!”

Bích Tuyền trầm xuống, có một sự im lặng kéo dài phủ hết không gian lớp học. Thật ra thì biết nói thế nào cho cậu học trò yêu quý của cô hiểu bây giờ?

“Em có thể rời xa em gái cô không?”

Một lời nói như sét đánh ngang tai. Sơn chết lặng như chưa tin vào những gì mình vừa nghe.

“Nhưng tại sao? Tình cảm em dành cho Băng Tâm là thật và em nghĩ Băng Tâm cũng có tình cảm với em...”

Đúng! Mọi chuyện Bích Tuyền đều biết rõ. Dù Băng Tâm chưa bao giờ kể cho Tuyền nghe về chuyện tình cảm của nó, nhưng thông qua những lời nói và hành động của Sơn và nó dành cho nhau Tuyền cũng đâu phải vô tâm đến độ không nhận ra. Nhưng chính vì tình yêu đó quá mãnh liệt và chỉ mới xuất hiện nên tốt nhất là dừng lại sớm sẽ hạn chế đau khổ cho cả hai. Vì hơn ai hết, Tuyền hiểu rõ tình cảnh của em gái mình hiện tại. Nó không được thành công trong kì thi như Sơn và biết đâu con đường sau này của nó còn nhiều chông gai và đau khổ, nếu cứ tiếp tục cái tình yêu mù quáng ấy thì kết quả sẽ về đâu? Và quan trọng hơn là nó là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ thì một gia đình có chức có quyền như nhà Sơn cũng đâu thể nào chấp nhận một đứa con dâu như thế. Có lẽ nói ra chuyện này vẫn còn quá sớm nhưng thà không có bắt đầu thì sẽ không phải bị tổn thương...

“Cô hiểu! Cô cũng rất biết ơn em vì đã biến em cô thành một con người khác. Đó là điều cô muốn thấy. Nhưng Sơn ơi! Hai đứa bên nhau sẽ không có kết quả, vậy thì tại sao em lại muốn gieo đau khổ cho người mà mở miệng ra là nói em rất mực yêu thương? Như vậy liệu có ích kỷ quá không?”

“Em không ích kỷ. Em chỉ muốn bên cạnh người mà em thích. Có lẽ bây giờ em không có gì trong tay nhưng sau này thì khác...”

“Đúng! Chính vì nghĩ đến chuyện sau này nên cô mới mong em từ bỏ...”

“Em không hiểu ý cô! Em không muốn nghe...”

Vừa nói Sơn vừa bước thật nhanh ra ngoài vì anh sợ những lời nói cay cú từ người mà anh rất ư là ngưỡng mộ. Tại sao người cô đáng kính ấy lại có thể trở nên như thế?

“Cô sẽ không bao giờ cho phép hai đứa tiếp tục...”

Tuyền quát lên như tát nước vào mặt Sơn. Anh đau khổ cực kì, rồi hình như có một cái gì đó khiến bước chân anh nặng dần. Phải chăng đó là nỗi đau khi bị cướp đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng?

“Tại sao cô lại muốn mọi chuyện như thế cô mới vừa lòng? Em có làm gì có lỗi với cô sao?...”

“Cô xin lỗi! Đó là cách duy nhất cô có thể làm để bảo vệ em cô! Mon gem hãy hiểu...”

“Lúc nào cô cũng nói mình muốn tốt cho Băng Tâm nhưng cô có bao giờ nghĩ Tâm thật sự cần gì không vậy hả cô?”

Dường như không thể kiềm chế thêm được nữa, Sơn dùng hết sức để gào lên những suy nghĩ đang chạy nhảy trong đầu...

“Tất nhiên là cô biết! Em có bao giờ nghĩ tình yêu của em chỉ là nhát dao đâm vào trái tim người khác chưa?”

“Thật ra cô muốn nói gì thì cô cứ nói thẳng ra đi! Đừng hành hạ em bằng những lời nói sáo rỗng đó nữa. Em xin cô đấy!”

“Được rồi! Cô chỉ nói một lần thôi, em hãy nghe cho rõ...”

Giọng Tuyền ngập ngừng một lúc rồi lại trở về với vẻ kiên định ban đầu:

“Thứ nhất: em đậu đại học, nó tốt... Em nghĩ nó sẽ vui khi đi bên cạnh em rồi nghe người ta chúc mừng em sao?”

“Em...”

“Em không cần nói! Cứ nghe cô nói hết!... Thứ hai: gia đình em thế nào trong khi nó là một đứa mồ côi cha mẹ? Em nghĩ gia đình em sẽ chấp nhận nó sao?”

“...”

“Thứ ba: em có còn đủ tự tin để nói với cô rằng em sẽ luôn mang lại cho nó niềm vui mà không có nỗi buồn không? Trả lời thật lòng đi...”

Sơn im lặng. Thật sự mọi thứ Tuyền nói đều không sai. Đi bên cạnh anh cô sẽ luôn mặt cảm vì thua xúc anh. Chắc chắn gia đình anh cũng sẽ phản đối chuyện hai người quen nhau vì cái gia cảnh đáng ghét của nhà anh. Sao tự nhiên anh thấy chán cái gia đình đó quá. Muốn làm gì cũng sợ bị người ta nói này nói nọ. Một cuộc sống không có chút gì là tự do. Cả anh cũng còn chưa từng tìm kiếm được niềm vui hưởng hồ gì làm cô vui vẻ. Bây giờ anh phải làm sao đây?

“Sao em không trả lời cô?”

“Em...”

“Nếu em không làm được như lời em nói thì làm ơn tránh xa em cô ra. Hãy bước ra khỏi cuộc đời nó ngay từ bây giờ. Hãy để cho nó nghĩ rằng em coi thường nó vì nó rớt đại học. Với tính cách của nó chắc chắn sẽ không bao giờ nín kéo em. Dù nó có đau khổ thì một thời gian nào đó cũng sẽ trở lại như bây giờ. Thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi. Em hãy suy nghĩ kĩ những gì cô nói! Em là một đứa học trò thông minh, là người học sinh mà cô yêu thương nhất... đừng làm cô thất vọng. Cô xin lỗi vì những hành động của mình, nhưng cô là một người chị và cô không muốn em gái mình bị tổn thương...”

“Quá đáng! Cô là cô giáo mà tôi từng kính trọng sao? Một giáo viên mà có thể nói ra những lời như vậy thì thật quá ích kỷ... Sơn! Mày đừng nghe lời cổ...”

Giọng nói bức xúc của Hoàng khiến Tuyền lẫn Sơn đều giật mình. Hóa ra Hoàng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện và đến đây thì cậu không thể nào im lặng nữa. Những lời nói đó quá là tàn nhẫn với Sơn. Dù cậu có thích Băng Tâm rất nhiều nhưng nếu Tâm đã chọn Sơn thì cậu cũng luôn mong cô được vui vẻ. Vậy mà giờ đây cậu lại nghe được những chuyện nghịch lý thế này...

“Em không hiểu gì hết... Em đâu phải là cô...”

“Đúng, em không phải là cô nhưng em không chấp nhận hành động như vậy...”

“Thôi đi Hoàng. Tao hiểu vì sao cô làm vậy... Em sẽ làm theo lời cô nói. Bước ra khỏi cuộc sống của Tâm để cho cô ấy được vui vẻ...”

Nói rồi anh kéo Hoàng bước đi, có một cái cảm giác cay cay nơi khóe mắt. Lần đầu tiên trong đời cậu con trai như anh rơi nước mắt vì một người con gái hay nói đúng hơn là khóc cho sự vô dụng của bản thân mình. Anh không có tư cách nói yêu Tâm khi anh không thể mang lại hạnh phúc cho cô. Thì thôi! Anh chấp nhận bước đi cho cô được vui vẻ và hạnh phúc...

“Tâm ơi! Anh xin lỗi vì đã làm em tổn thương nhưng đây là quyết định tốt nhất cho cuộc sống của em. Hãy vui vẻ em nhé! Em cứ xem anh là kẻ phản bội đáng ghét chỉ cần em cố gắng vượt qua tổn thương mà anh mang lại... Ngày trước em từng nói sẽ có một ngày làm cho anh phải cười, phải khóc, phải đau khổ vì em... giờ thì em làm được rồi đó!”

Nghĩ rồi anh lại bước đi thật nhanh. Chưa bao giờ anh nghĩ sẽ có một ngày anh đau như thế. Hóa ra tình yêu là vậy. Ừ thì hạnh phúc đấy, đau khổ đấy nhưng lại không thể nào không yêu vì con người ta luôn muốn tìm thấy một cái gì đó tốt đẹp phía sau con đường tình yêu rộng mở. Còn riêng bản thân anh chỉ tìm được một màu... nước mắt. Những giọt nước mắt đau khổ của tình yêu đầu đời!

“Hoàng ơi! Chuyện hôm nay mày đừng kể cho ai nghe được không? Tao xin mày đấy!”

“Nhưng...”

“Hứa với tao đi, nếu mày coi tao là bạn...”

“Ừ! Tao hứa...”

“Nhậ đi! Tao buồn, thật sự rất buồn vì... đậu đại học”

Nói rồi hai cái bóng gầy dần dần khuất xa tầm mắt. Có một người vẫn đang đứng lặng nhói đau...

“Cô xin lỗi vì tất cả...”

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 16

16. – Chương 16

Chap 16: TIẾP TỤC HAY BUÔNG TAY CHO EM HẠNH PHÚC?

Càng nghĩ về quá khứ anh càng cảm thấy đau lòng. Tình yêu anh dành cho cô chưa bao giờ thay đổi. Vậy mà giờ đây anh chỉ có thể đứng bên cạnh cô như một người xa lạ, một người mang lại cho cô biết bao niềm đau và nước mắt. Chỉ cần anh nói một câu thôi, nói rằng những chuyện đó không phải do anh muốn... nhưng tại sao lại quá khó mở lời? Phải chăng lời hứa hôm nào như một nhát dao định mệnh khiến anh càng ngày càng xa cô, vì nếu tiến thêm một bước lại gần cô thì cả anh và cô đều đau khổ. Nhưng tại sao khi rời xa cô anh lại thấy đau đớn hơn vạn lần?

“Ừ, cũng đúng! Anh đã gây bao đau khổ cho em mà...”

“Không đâu! Những chuyện ngày xưa em đã quên. Thấy anh tìm được hạnh phúc mới em cũng vui lòng vì ít ra người anh chọn tốt hơn em rất nhiều...”

Những lời nói vô tình của cô lại càng giày xéo trái tim anh. Phải chi cô nói cô hận anh nhiều chắc anh thấy lòng mình thanh thản hơn, nhưng tại sao? Tại sao cô thà tin là anh phản bội cũng không bao giờ nghĩ anh có lí do riêng? Chắc cô đâu biết anh đau đến nhường nào?

“Có mọi chuyện không như em nghĩ, vì hơn ai hết chẳng ai bằng em trong trái tim anh!”

“Anh nói gì? Em nghe không rõ lắm!”

Giọng nói lí nhí của anh làm cô tò mò, nhưng hơi ơ làm sao anh có thể nói to cho cô nghe rõ?

“Không có gì! Có nhiều chuyện em không bao giờ hiểu... Mà dạo này em thế nào?”

“Vẫn ổn! Tập quen với một lối sống mới, luôn tự lập và không phụ thuộc vào bất kì ai. Nhiều lúc cô độc nhưng lại cảm nhận được niềm vui bằng sự cố gắng. Cuộc sống đối với em thế là quá đủ!”

Đúng! Tính cô vẫn luôn là thế, luôn cố tỏ ra rằng mình hoàn toàn có thể mạnh mẽ vượt qua mọi khó khăn nhưng thật ra lại vô cùng yếu đuối. Chỉ đơn giản vì cô không muốn ai biết mình đang buồn và không muốn người khác phiền lòng vì cô. Đôi lúc sống giả tạo một chút cũng tốt. Ít ra thì cũng có thể khiến những người quan tâm mình yên tâm hơn chút xíu. Như vậy là quá đủ rồi!

“Ừ! Yêu thương bản thân mình nhiều hơn, cố gắng chăm sóc mình, đừng cố gắng nhiều quá... Anh muốn nhìn thấy em cười bằng nụ cười của ngày xưa...”

Từng lời Sơn nói như ai đó xát muối vào vết thương sắp đang rỉ máu. Dù đã cố gắng kìm nén những dòng cảm xúc vô định chực chờ bấy lâu nay, nhưng tại sao cô lại không thể nào giấu được nỗi lòng mình trước mặt người con trai ấy? Sao anh lại ác với cô như thế? Đã chia tay, đã chính thức bước ra khỏi cuộc đời nhau mà còn nói chi những lời nói làm tổn thương trái tim cô thêm lần nữa. Phải chăng với anh hành hạ cảm xúc của cô là một niềm vui? Sao chưa bao giờ cô thấy anh tàn nhẫn với cô hơn lúc này? Quan tâm ư? Yêu cô ư? Những thứ ấy sao mà giả dối quá! Nó khiến cô thêm xem thường, xem thường một tình cảm thiêng liêng đã bị ai đó nhấn chìm chôn vùi. Dù đã cố lừa dối bản thân mình hàng nghìn lần là với cô giờ đây anh chỉ là quá khứ, rằng cô đang có niềm hi vọng mới vào một tình yêu mới của Quốc. Nhưng buồn thay! Ngay hôm nay, khi nhìn thấy Sơn xuất hiện cô mới thật sự biết trái tim mình đang nghĩ gì. Có yêu, có đau, có hận một con người phản bội và càng đau đớn hơn khi cô phát hiện ra rằng tình yêu đó chưa bao giờ với bết theo thời gian, thậm chí là càng ngày càng thêm mãnh liệt. Nỗi đau đớn tột cùng này cô biết chia sẻ cùng ai? Rồi không hiểu sao nước mắt cô lại rơi thật nhiều dù cho cô có cố kìm nén những dòng lệ nhòa trên khóe mi ướt ứ đọng...

“Em khóc ư?”

“Không có! Gió thổi bụi bay vào mắt thôi. Tại sao em phải khóc chứ?”

Những lời nói nguy biện khiến cô còn không tin nổi huống gì là một người tình ý như Sơn. Anh khẽ đưa tay lên lau đi hai dòng nước đang chảy trên khuôn mặt của người con gái anh yêu. Có một nỗi đau hằn lên trên trái tim anh, nhưng anh lại không thể làm gì hơn là im lặng.

“Anh rất vui vì được gặp lại em. Thế nên em đừng có nghĩ gì nhiều, dù sao chúng ta cũng có thể làm bạn mà phải không em?”

“Ừ là bạn!”

Chỉ ba chữ ngắn gọn mà sao hàm chứa những suy tư và trăn trở đến lạ lùng. Đành chịu thôi, ngoài con đường này ra thì có còn cách nào khác nữa đâu. Hai người ở bên cạnh nhau vậy mà lại cứ như xa xôi lắm. Có nhiều thứ cảm xúc mà chỉ cần chịu nói một câu thật lòng thì mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng khác tốt đẹp hơn nhưng hơi ối, nếu làm được như vậy thì còn gì để nói. Tình cảm có thể mãnh liệt nhưng lại mơ hồ tựa như làn khói. Ừ thì nhiều thật đấy, nhưng có bền lâu được đâu, từ từ rồi cũng tan biến vào khoảng không gian vô định hướng. Dám yêu là dám chấp nhận bị tổn thương, dám cho người khác cái quyền làm tim mình đau nhói! Để rồi khi nhận ra rằng mình đau thì đã quá muộn màng vì vết thương kia đã ăn sâu vào máu thịt. Có thể qua thời gian nó sẽ lành lại, nhưng con người ta sẽ không thể nào xóa được vết sẹo đã in thẳng vào tim mà chỉ cần một lần nhìn lại cũng khiến ta tự đau, một nỗi đau không tên mang hình ảnh của con người xưa cũ. Nhoi! Mãi mãi chẳng thể quên ai khi bản thân đã từng yêu thật lòng!

Rồi cả hai hình như chỉ biết im lặng đứng cạnh nhau nhìn ngắm cái vẻ đẹp lặng lẽ của màn đêm. Thật đen và thật lạnh!

Đà Lạt lạnh, một cái lạnh rờn rợn đến tái tím da thịt giữa trưa nắng mùa hè. Có thể vì quá quen với cái nóng oi bức của Sài Gòn nên hôm nay khi được đắm mình vào thời tiết khác biệt tự dưng Tâm thấy mình thật lạ. Có thể nói như kiểu bị “sốc nhiệt” nhẹ nhưng không hiểu sao cô lại vô cùng thích thú.

Đà Lạt là chốn được trời ban cho vẻ đẹp ngất ngây với muôn vàn hoa lá, vùng đất được coi là xứ sở thiên đường. Không khí lành lạnh, mát mẻ quanh năm khiến cho những người đến đây mang một nỗi niềm bịn rịn đầy lưu luyến. Tâm yêu Đà Lạt không phải vì cái vẻ đẹp thiên phú ấy, chỉ đơn giản là yêu cái không khí mát lành, cái cảm giác tối bước ra đường luôn phải mang áo bông và khăn len... những thứ ấy làm cho con gái Đà Lạt mang trên mình một nét quyến rũ đến khó tả, nhiều lúc nghĩ nó vô cùng mỏng manh và dễ vỡ nên cần lắm một bàn tay che chở của ai kia. Và hơn thế nữa, nơi này mang một nét lãng mạn đến nhói lòng cho những người cô đơn như Tâm và càng đau hơn khi đi bên cạnh người làm tim mình loạn nhịp lại cứ phải e dè như trốn tránh thực tại vì vốn dĩ họ có là gì của nhau đâu. Càng nghĩ càng thấy lòng thêm ưu tư khó đoán...

Một chuyến đi chơi mang danh nghĩa bạn bè nhưng thật chất đó lại là một cơ hội tốt cho những con tim đã cùng nhịp đập. Cũng dễ hiểu và dễ cảm thông cho những người bạn tốt của cô vì nơi này vốn dĩ chỉ dành cho các cặp đôi lưu lại những kỉ niệm đẹp của chốn mộng mơ. Chỉ tội cho cô và Sơn, vẫn cứ mãi long bong theo dòng người qua lại...

“Em yêu nơi này quá! Lạnh nhưng thật đẹp...”

“Chứ không phải vì nó giống tên em à?”

“...”

Cô tròn xoe mắt nhìn Sơn, anh lặng lẽ bước đi bên cạnh cô. Cái thân gầy guộc mang một nỗi buồn khó đoán...

“Thì nó lạnh và cô độc như tên em vậy...”

“Em thấy nó lạnh, nhưng nó có cô độc khi nào đâu? Hàng nghìn người về đây làm cho nơi này tấp nập hơn bao giờ hết!”

Anh mỉm cười, nụ cười ngập màu bóng tối nhìn cô. Ừ thì nhiều người đấy nhưng có ai quan tâm ai đâu, họ chỉ muốn đắm mình vào không gian riêng của họ. Nhìn thì tấp nập nhưng lại cô độc vô ngần...

“Vẽ bề ngoài thôi! Cũng như anh và em... đi bên cạnh nhau mà có khác gì những người xa lạ...”

Cô im lặng, anh nói đúng! Ai nhìn vào cũng nghĩ hai người họ rất đẹp đôi, nhưng nào ai biết trong thâm tâm họ đang giày xéo vì cố chôn giấu tình cảm cho nhau. Rồi không hiểu sao cô cứ đi, đi vô định... Để rồi khi hai người kịp nhận ra thì đã là cuối con đường.

“Giờ em muốn đi đâu nữa không hay trở về khách sạn?”

“Em chưa muốn về! Lâu lâu mới có dịp đến đây sao lại gấp về làm gì hả anh? Em muốn đi xem hết chợ đêm Đà Lạt! Anh sẽ cùng đi với em chứ?”

“Tất nhiên rồi! Anh sẽ luôn đi cạnh em mà!”

Nói rồi Sơn nắm lấy tay cô dắt cô đi qua dòng người đông đúc. Cô nhìn anh bằng một ánh mắt hiểu kì nhưng vẫn không có ý định rút tay về. Anh mỉm cười thật hiền bằng nụ cười tỏa nắng hôm nào. Rồi như để cho cô hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh thì thào vào tai cô thật ấm:

“Đà Lạt mà! Cứ thế mà đi thì cô đơn lắm! Phải thế này để thấy rằng mình còn có cái gì đó sưởi ấm chứ em!”

Cô gật đầu, cười mãn nguyện. Thôi thì thế này vẫn tốt hơn! Vì ít ra cô cũng được sống thật với lòng mình... Thế là họ cứ thế, tay trong tay đi bên cạnh nhau rồi dạo quanh phố lạnh. Nhìn ngắm những món đồ bằng len thật xinh xắn khiến cô không khỏi than phục tài hoa của những người thợ thủ công khu vực này. Hôm đó, Sơn mua tặng cô một chiếc áo khoác len màu hồng, cái màu mà cô yêu thích. Thật tuyệt! Có lẽ đó sẽ là món quà kỉ niệm quý nhất với cô trong chuyến đi này...

“Cô cậu ơi! Mới ra Đà Lạt ăn thử đặc sản bánh rán trứng nướng đi, ngon lắm này!”

Đang mãi mê nhìn những món hàng thủ công tinh xảo, tự nhiên cô và Sơn không khỏi ngỡ ngàng trước giọng nói địa phương của một chị bán bánh rán nướng lề đường. Tự nhiên cái mùi bánh nướng xộc thẳng vào mũi thơm ơi là thơm. Dù đã nhiều lần ăn món này ở làng đại học Thủ Đức nhưng không hiểu sao hôm nay cô cảm nhận được một mùi vị rất lạ và rất ngon. Thế là cô kéo tay Sơn ngồi xuống ghế!

“Dạ! Chị cho e hai cái bánh nướng, thêm nhiều tương ớt cho cay nha chị!”

“Hi, cô bé này hay nhỉ! Ăn món này phải cay mới ngon đấy!”

“Dạ! Tại lúc trước em có ăn ở Sài Gòn rồi à!”

Sơn nhìn nụ cười duyên trên mặt cô với vẻ ngỡ ngàng khó tả. Đây là Băng Tâm, cô bé rụt rè, ngang ngạnh mà ngày xưa anh quen đây sao? Có khác xưa nhiều quá! Nhưng ngặt nỗi là thay đổi theo chiều hướng quá duyên và quá ư là dễ mến. Anh thật sự thích nhìn cô thế này, vui vẻ và dịu dàng...

Nhìn những vệt than cháy trên vỉ nướng thật thích mắt. Cái cách mà người bán nướng bánh thật chuyên nghiệp và bắt mắt. Nhìn thôi là đã rất muốn ăn rồi. Đỡ cái bánh nóng từ tay chị bán hàng mà cô cảm thấy thật ngon lành, cái nóng của chiếc bánh mới nướng hòa vào cái lạnh thấu xương của Đà Lạt buổi tối thật sự rất tuyệt. Đúng là chẳng nơi nào tuyệt vời hơn nơi này để thưởng thức món bánh đặc sản này. Trong lúc đang ngồi ăn, chị bán hàng nhìn vào đôi mắt cô rồi phán một câu khiến cả Sơn và cô đều thảng thốt:

“Cuộc đời em chắc nhiều thăng trầm lắm nhỉ?”

“Ồ! Sao chị biết...?”

Chị nhìn cô mỉm cười, một nụ cười thân thiện hơn bao giờ hết...

“Chị có khả năng bói toán mà! Em có muốn xem tình duyên không để chị nói cho nghe...”

“Dạ... chị...”

“Dạ không chị ơi! Chuyện gì tới nó sẽ tới. Em không muốn biết trước rồi lại buồn alìj lo ạ!”

Sơn chưa kịp nói hết câu thì câu nói của cô làm anh nghẹn họng. Thật tình thì anh rất muốn thử một lần tin vào cái trò mê tín ấy, vì ít ra nếu người ta tiên đoán rằng anh có thể sẽ được bên cạnh cô thì anh nhất định sẽ có thêm động lực để vượt qua bản thân mình. Nhưng khi cô đã nói lên những lời bất cần ấy thì anh lấy tư cách gì để hỏi? đành ngậm ngùi ăn tiếp cái bánh nướng của mình...

“A! Dâu tây ngon quá à! Em chạy qua kia mua dâu đây! Anh ngồi đây ăn nhé!”

Nói rồi cô đứng dậy bước thật nhanh về phía bên kia đường trong khi Sơn chị kịp ngỡ ngàng nhìn theo cái bóng dáng nhỏ bé của cô. Rồi không hiểu sao anh quay sang nhìn chị bán hàng đang mãi mê nướng bánh...

“Chị ơi...!”

“Gì vậy e?”

“Em muốn hỏi...”

Nhìn vẻ mặt rụt rè của Sơn, chị phì cười. Không ngờ con trai Sài thành nhất gan thế cơ đấy!

“Em muốn nhờ chị xem giúp em và cô bé dễ thương kia à?”

Sơn gật đầu, mặt anh run run như đứa trẻ thơ đang làm gì lầm lỗi. Nhìn thấy cảnh đó chị cũng hơi bị thương tâm...

“Thật ra thì hai đứa rất đẹp đôi. Nhưng có một cái gì đó không thuận tình cho lắm. Em đưa tay trái cho chị xem tí nào...”

Nói rồi Sơn khê đưa bàn tay lên cho chị, nhìn vào đấy chị chỉ lắc đầu...

“Hơi buồn! Chuyện tình này nhiều éo le lắm đấy! Nếu bây giờ em cương quyết, em sẽ còn cơ hội. Nếu em cứ thản nhiên, sau này em hối tiếc...”

“Chị nói rõ thêm được không chị...?”

“Chị chỉ có thể nói được nhiều đó! Quyết định thế nào tùy em. Nhưng nếu không tiến thì lui ngay đi nhé! Như vậy sẽ tốt hơn... Số con bé ấy khổ, còn khổ nhiều lắm. Tội thật...”

“Hai chị em đang nói gì vui thế? Cho em nói với nè!”

Giọng cô làm Sơn giật cả mình, anh vội vàng rút tay lại. Cô nhìn vào cái vẻ hoảng hốt của Sơn không khỏi bật cười...

“Em có ăn thịt anh dâu mà anh sợ thế!”

“Có gì đâu! Tại em làm anh giật mình mà. Muốn ăn dâu quá!”

Nói rồi Sơn với tay lấy túi dâu mời chị nhưng chị chỉ mỉm cười từ chối. Có lẽ ở vùng đất Lâm Đồng này thì dâu tây cũng khiến người dân phát ngán. Vừa cắn một cái, vị ngọt tràn qua lưỡi thật tuyệt. Sao dâu đem về tới Sài Gòn ăn vào chỉ cảm nhận được mỗi vị chua. Đúng là thiên nhiên ân sủng cho nơi này nhiều quá. Ăn xong Sơn tính tiền rồi gật đầu chào chị, chị chỉ cười trừ vỗ lấy vai Sơn...

“Cố lên em nhé!”

Nắm bàn tay đang lạnh cóng của cô mà anh vẫn cảm nhận được cái vị ấm khó tả, ấm đến độ chỉ muốn nắm mãi không buông. Những lời nói của chị bán bánh vẫn khiến anh day dứt mãi. Thật ra anh nên làm thế nào đây? Nếu quyết định đến bên cạnh cô thì chưa chắc mang lại cho cô hạnh phúc, còn buông tay cô ra thì anh lại không đành lòng. Không biết như thế có phải là quá tham lam không nhưng anh biết chắc chắn một điều rằng anh sẽ không bao giờ hạnh phúc khi không có cô bên cạnh. Có lẽ anh không đủ cao thượng để hạnh phúc khi nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, vì thật ra từ bấy lâu nay anh luôn cho điều đó là giả dối, bởi anh khẳng định rằng đó là những lời ngụy biện của những kẻ thua cuộc. Làm sao một con người có thể vui vẻ khi nhìn thấy người mình yêu thương vui vẻ bên kẻ thứ ba không phải là mình. Anh nên làm thế nào bây giờ? Tiếp tục hay buông tay?

17. – Chương 17

Chap 17: ANH CHỌN CÔ ĐƠN CHO RIÊNG MÌNH

Sáng lạnh, một cái lạnh đến thấu xương khiến cô chỉ muốn vùi đầu trong chăn và cảm nhận cái dư vị tuyệt vời của thành phố sương mù. Nhiều lúc cố gắng đấu tranh tư tưởng chỉ mong sao có thể dành trọn thời gian cho việc khám phá từng khía cạnh của vùng đất lãng mạn này, nhưng hơi ơ làm sao cô có thể bước xuống giường khi vừa hở chăn là lạnh đến không thể nào chịu nổi. Nhìn sang nhỏ Trâm cô càng không khỏi bật cười, nhỏ ngủ nằm co ro như con mèo im lìm trên gác bếp khi trời lạnh. Nhưng nhìn về mặt bây giờ thấy nhỏ dễ thương ghê, chắc đang mơ về một giấc mơ đẹp đây mà.

“Dậy chưa cô bé mùa đông? Muốn đi ngắm mặt trời mọc cùng anh không?”

Những dòng tin nhắn ấy không hiểu có cái động lực gì ghê gớm đến nỗi khiến một cô bé sợ lạnh như cô phải mỉm cười bước xuống giường. Ủ thì có sao đâu, muốn đi xem cảnh đẹp thì đành chịu chứ biết sao giờ. Cũng may là có người có cùng sở thích với mình. Được ngắm bình minh trên Hồ Xuân Hương chắc đẹp và lãng mạn lắm nhỉ?

“Ừ! Cho em 15 phút!”

Nhắn tin cho Sơn xong, cô nhanh chóng chuẩn bị để kịp ngắm những ánh dương đầu tiên của ngày. Thật hứng khởi và hạnh phúc biết bao...

Nhìn thấy vẻ lạnh cóng của cô Sơn bỗng bật cười. Tên thì nghe thôi đã thấy lạnh và mà người thì sợ lạnh hơn bất kì ai. Nhưng không hiểu sao anh lại thấy yêu vô cùng cái vẻ đẹp của người con gái ấy. Sau gần hai năm không gặp nhằm chôn giấu đi cái tình cảm quá ư là sâu đậm ấy, anh chợt bàng hoàng nhận ra rằng mình chẳng thể nào quên và càng không thể ngờ rằng người con gái anh yêu giờ đây càng xinh đẹp và dễ mến. Tự dưng bây giờ anh mới phát hiện ra những cái duyên dáng và đáng yêu ở cô mà trước đây không biết có phải do vô tình không nhưng anh có thể khẳng định rằng mình chưa từng nhìn thấy. Nhiều lúc đó chỉ đơn giản là một nụ cười thật tươi hay chỉ một câu nói bông đùa cũng đủ làm trái tim ai kia nhức nhối!

“Á! Đẹp quá anh ơi! Chân trời nhuộm màu cam cam của ngày mới, đó giờ ngủ nướng có bao giờ được nhìn thấy cảnh này...”

Câu nói ngây thơ của cô khiến anh giật mình trở về thực tại, đúng thật là chỉ có cô mới có thể nói lên những lời ngây thơ ấy. Nhìn khuôn mặt ửng đỏ lên vì lạnh, anh chỉ muốn đưa tay lên ngắt yêu lên đôi gò má xinh xắn ấy. Thật tuyệt khi được ngắm nhìn cô thế này. Rồi không hiểu tại sao anh lại rút ra cái điện thoại, chụp thật nhanh cảnh cô gái nhỏ nhắn đang cười thật tươi dưới ánh bình minh rực rỡ. Có lẽ đó sẽ là bức ảnh đẹp nhất mà anh từng chụp được.

“Ừ! Bình minh rất đẹp nhưng không phải ai cũng có thể dành thời gian để thưởng thức cái đẹp mà thiên nhiên ban tặng. Có lẽ là do cuộc sống bận rộn, mọi người luôn chạy theo chặt vật của cơm – áo – gạo – tiền nên chẳng mấy ai thư thái ngồi ngắm cảnh...”

“Ừ em biết chứ, ngay cả em cũng không muốn bước ra khỏi giường vì cái lạnh thấu xương này! Nhưng hôm nay em thấy thật xứng đáng. Cảm ơn anh!”

“Có gì đâu mà cảm ơn anh! Anh cũng được ngắm bình minh cơ mà...”

Rồi cả hai nhìn nhau im lặng thưởng thức vẻ đẹp gần gũi còn sót lại. Đà Lạt thật yên bình. Hồ Xuân Hương bắt đầu tập nập người qua lại, có lẽ vì nó nằm giữa thành phố, như đứa con bé bỏng của Đà Lạt nên nó cũng là nơi hội tụ của những người viễn khách đến thăm. Nhìn dòng người càng lúc càng đông khi những tia nắng đầu ngày bắt đầu xuất hiện, anh khẽ nhìn cô thì thào:

“Về thôi em, nắng lên rồi! Về ăn sáng để còn đi tham quan nhiều nơi khác, hôm nay là ngày của nhóm mà...”

“Ừ nhĩ! Vậy mà em quên. Cứ ngỡ lần này ra đây có hai người thôi chứ! Qua nay ra đây mà tụi nó cứ rủ nhau đi riêng, cũng may là có anh chứ không thôi em buồn chết mất...”

“Ừ! Anh biết vậy nên anh mới đi cùng đấy!”

Nói rồi hai đứa dắt tay nhau về, khách sạn cũng gần hồ Xuân Hương nên đi bộ quả là rất tuyệt. Mới vừa về đến nơi cả hai giật mình buông tay ra trước con mắt ngơ ngàng của nhóm bạn...

“Trời! Gì vậy? Hai đứa mà...”

Cái câu nói đầy vẻ hiêu kỳ và nghi hoặc của Phong khiến mặt cô đỏ bừng, chắc chắn mọi người đang hiểu lầm cho xem. Mới sáng sớm mà đã âm thầm rủ nhau ra ngoài ngắm cảnh, giờ lại thế này thì dù có “nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch” nổi. Haizz đúng là thâm thật rồi...

“Có gì đâu! Tao với Tâm giờ là bạn, bạn bè đi chung có gì mà tụi mày nghi ngờ hả?”

“Bạn bè?... À thì bạn bè... có gì đâu... Tao hỏi vậy thôi mà...”

Phong thật sự không thể nào tin nổi và chắc mọi người cũng thế nhưng tự dưng bị Hoàng ngồi sau đá một cái rõ đau khiến anh cũng biết mình không nên nói nhiều.

“Hôm nay tụi mình đi đâu nè? Hôm qua em và anh Phong có đi mua bản đồ rồi. Bây giờ mình khoan vùng, lát nữa đi cho tiện...”

Như để phá tan đi bầu không khí nghiêm trọng hiện tại, Mỹ Ngân bạn gái Phong nhanh nhảo mở lời. Nói thật là cô nàng này tuy chỉ mới là sinh viên năm nhất nhưng lại nhanh nhẹn và hoạt bát vô cùng.

“Trâm muốn đi Thung lũng tình yêu! Nghe nói ở đó đẹp!” – Nhỏ Trâm nhanh chóng bắt nhịp

“Tui thì muốn đi Lang Biang, muốn được tận hưởng cái vẻ đẹp trên đỉnh nhìn xuống... Cảm giác ấy tuyệt lắm.” – Cô cũng thêm vào

“Vậy thì thôi đi hai điểm đó trước đi, leo núi đi buổi sáng cho nó khỏe, chiều về đi thung lũng được không?”

Có lẽ thấy Hải nói đúng nên cả nhóm gật đầu đồng thanh hết mực. Chắc hôm nay sẽ là một ngày rất vui đây! Lang Biang hiện ra trước mắt nhưng nhìn thấy cái dốc là cả nhóm không đứa nào muốn leo. Con đường rải nhựa dài khoảng 6km lên đỉnh Lang Biang quả thật là một thách thức vô cùng lớn với những cô cậu “lười biếng riết quen” như họ.

“Thôi! Tao đi xe Jeep lên đỉnh, không lội bộ được đâu tụi mày ơi!” – Giọng Hoàng như thở không ra hơi khi mới nhìn thấy con đường ngoằn ngoèo trước mặt. Vậy cả cả đám lại đồng thanh ừ ừ.

“Mấy bạn đi xe đi, tui muốn đi bộ lên. Đi bộ mới cảm nhận được cái vẻ đẹp của rừng thông...”

Cô vừa nói có mấy câu mà cả nhóm nhìn cô như nhìn sinh vật lạ. Cũng đúng thôi, 6km đâu phải là con số nhỏ. Leo lên đến đấy xong rồi có khi phải vào viện cấp cứu không chừng.

“Nhưng...” – Giọng nhỏ Trâm mới kịp mở lời thì đã bị câu nói của ai đó chen ngang

“Sơn sẽ đi với Tâm, mọi người lên đó trước đi!”

Lời Sơn khiến mọi người thán phục, đúng là đại đột khi đi chung với cô thế này.

“Ừ, vậy cũng được. Tụi tao đi trước đây! Chúc may mắn!”

Câu nói ẩn chứa hàm ý của Hải khiến Sơn không khỏi dờ cười dờ mếu. Thật ra anh cũng đâu có ham muốn gì lội bộ 6km lên đỉnh núi, chẳng qua là vì anh quá hiểu tính cô ngốc của anh, nếu anh không đi thì cô nhất định sẽ đi một mình mà anh thì đâu thể nào để cô một mình đi hết con đường ấy. Đúng là “đời là bể khổ mà con người ta thì không có biết bơi” nên cứ mãi gánh chịu nỗi khổ trong dòng đời phù phiếm. Thôi thì đành hi sinh cho cái tình yêu thâm lặng của anh. Nhìn theo bóng chiếc xe chuyên dụng đang vèo vèo lên dốc mà anh thấy có gì đó hơi hối tiếc...

“Sao anh không đi chung với mọi người mà theo em chịu cực thế hả?”

Câu nói bông đùa của cô lại đánh trúng vào ngay cái suy nghĩ của anh mới đau ấy chứ. Nhưng anh cũng mỉm cười nhìn cô...

“Thật tình mà nói là anh ngại leo lắm nhưng anh không thể để em đi một mình...”

“Trời! Em có phải là con nít đâu mà anh lo?”

“Anh không lo, nhưng anh muốn đi cùng em được không?”

Lời anh nói khiến cô không thể nói thêm điều gì. đành thôi! Con đường này là do anh chọn, có khổ thì anh chịu chứ biết sao bây giờ. Vừa đi, cô vừa lấy cái máy ảnh ra bấm liên tục, có lẽ cảnh đẹp và thơ mộng khiến

cô không thể ngừng lưu lại những khoảnh khắc này. Nhìn vẻ say sưa của cô, anh cũng thấy như mình được an ủi thêm phần nào. Rồi nhìn đôi thông hun hút ủy mị. Anh tiến lại phía cô, kéo cô lại gần:

“Chụp chung với anh tấm hình nhé!”

Tấm hình selfie đầu tiên của hai đứa khiến anh bật cười, nhìn mặt cô ngớ không thể tả, có lẽ là do quá bất ngờ vì chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng được cái là rất tự nhiên là có hồn. Rồi không hiểu sao anh đặt luôn tấm ảnh đó làm ảnh nền, có thể đó là thứ duy nhất cho anh động lực ở những ngày tiếp theo không có cô bên cạnh. Có lẽ anh đã biết mình nên làm gì sau chuyến đi này. Vì anh biết với cô anh chỉ là niềm đau...

Lên đến đỉnh núi, cả cô và anh đều thở hổn hển vì mệt, có lẽ đó giờ ít vận động nên đi bộ đường như là một cực hình với cả hai. Cả nhóm nhìn cô và anh bằng một ánh mắt cực kì thương hại nhưng biết làm sao hơn. Đỉnh Lang Biang không đẹp như trong tưởng tượng của cô vì chỉ toàn là khung cảnh nhân tạo nhưng thích nhất vẫn là cái cảm giác từ trên cao nhìn xuống phố núi thật tuyệt. Có một nét đẹp kì bí như kiểu vừa làm được thứ gì hay ho lắm. Hóa ra đi bộ lên đỉnh cũng là một quyết định đúng đắn vì có nhiều thứ những người đi xe chuyên dụng không bao giờ cảm nhận được đó chính là cảm giác khám phá, hòa nhập cùng thiên nhiên hoang sơ mà kì bí. Đang mãi suy nghĩ băng quơ thì cô ngớ ngang nhìn vào chiếc điện thoại đang reo với dòng số lạ hoắc và dài ngoằn.

“A lô!”

“Biết ai không mà a lô ngọt sớt vậy em?”

“Anh Quốc hả? Phải anh Quốc không?”

Giọng nói quen thuộc qua điện thoại khiến cô dâng lên một niềm vui khó tả. Có lẽ vì mấy tháng nay Quốc cứ biệt tăm khiến cô vô cùng lo lắng nên hôm nay nghe được giọng anh khiến cô vui mừng khôn xiết.

“Ừ anh đây! Dạo này em thế nào rồi?”

“Em vẫn tốt! Còn anh? Ở Luân Đôn chắc thích lắm hả anh?”

“Cũng thường thôi em à! Chuyện xin học bổng Hà Lan của em tới đâu rồi?”

“Em nộp hồ sơ rồi! Đang đợi. Sao không liên lạc với em?”

“Muốn ình thời gian để suy nghĩ! Anh thật sự rất vui vì em đã đến sân bay, cái đó cũng như em cho anh một cơ hội để cố gắng...”

Mãi huyền thuyên với cuộc điện thoại, cô không thể nào che giấu nụ cười hạnh phúc trên môi, nụ cười đẹp hơn bao giờ hết. Và chắc cô cũng không bao giờ hay biết có một người đang lặng lẽ nhói đau, đứng bên cạnh cô mà hình như không còn nhịp thở. Sơn khẽ mỉm cười. Hóa ra thời gian hai năm ấy đã có quá nhiều chuyện đổi khác. Cô như trở thành một con người hoàn toàn mới mẻ, duyên dáng và cuốn hút hơn vạn lần những cái điều cay đắng nhất ở đây là người có khả năng khiến cô thay đổi không còn là anh nữa. Anh chỉ khiến cô đau nhưng người kia lại giúp cô mỉm cười và đứng lên từ nỗi đau mà anh mang lại, vậy thì anh còn có thể lấy tư cách gì để tiếp tục ở bên cạnh cô? Vì một lí vô cùng đơn giản là tình yêu cô dành cho anh giờ đây đã không còn nguyên vẹn như hôm nào. Anh không trách cô nhưng anh chỉ trách bản thân mình hèn nhát, không dám đứng lên vì tình yêu thật sự của đời mình. Nhưng cũng có thể rằng lúc ấy anh còn quá trẻ, quá non nớt nên chưa dám khẳng định gì với cô... và kết cuộc là giờ đây anh phải ngậm ngùi nuốt tiếc.

Ba ngày ở Đà Lạt là ba ngày mang những kỉ niệm không thể nào quên. Nhiều lúc nghĩ cuộc đời này thật lạ. Ừ thì yêu là yêu đấy! Mọi tình cảm dành cho nhau không bao giờ là lừa dối, vậy mà tại sao khi có một người khác xuất hiện lúc mình cô đơn nhất, sụp đổ nhất thì trái tim lại dành cho ai đó một tình cảm tương tự. Càng nghĩ cô càng cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình. Cô biết rõ mình chưa bao giờ hết yêu Sơn nhưng lại không thể nào chối bỏ tình cảm dành cho Quốc. Vậy thật ra những tình cảm kia là gì? Thật mơ hồ và khó đoán. Những ngày qua Sơn luôn bên cạnh cô, khiến cô tươi cười. Cô thừa hiểu tình cảm anh dành cho cô cũng không khác gì ngày xưa. Vậy thì tại sao ngày đó anh lại cố tình làm thế? Và còn Mỹ Dung nữa, tình cảm của Sơn dành cho Mỹ Dung là gì? Nhưng những điều ấy vẫn không có ý nghĩa gì với cô vì thật ra cô chỉ muốn biết ý định của Sơn. Đôi lúc anh tiếp cận cô như muốn hai đứa trở về như ngày xưa, nhưng đôi lúc cô lại thấy anh cố tình tránh xa cô ra vậy.

Thật mâu thuẫn, một mâu thuẫn nội tại thật phức tạp mà có lẽ chắc mình anh mới biết được câu trả lời là gì...

18. – Chương 18

Chap 18: THÙ HẬN

Trở về Sài Gòn sau những ngày vui chơi thỏa thích cùng bạn bè, Tâm cảm thấy tâm hồn mình gột rửa. Mọi suy tư và căng thẳng trước kia như bị vùi lấp vào quá khứ. Thế mà lại hay vì ít ra cô cũng có thể tiếp tục cố gắng. Hành trang phía trước còn rất dài, nếu dừng lại cô sẽ bị tụt phía sau. Thôi thì qua hôm nay “thân ai nấy lo, hồn ai nấy giữ” vậy. Tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng nên cứ để thời gian đưa ra quyết định cuối cùng. Cô sẽ chuyên tâm vào chuyện học tập và mong chờ cơ hội sang Hà Lan, dù biết là mỏng manh nhưng không có nghĩa là không còn hi vọng.

Sơn cũng thế! Trở về Sài Gòn là trở về với sự thật phũ phàng trước mắt. Anh lại tiếp tục cái cuộc sống của một cậu sinh viên của học viện Cảnh sát nhân dân. Đến nơi này thì mọi thứ lại phải trở về một nề nếp vốn có của nó. Mọi thứ nơi này mang lại cho anh một cảm giác cô độc và thiếu tự do. Những lúc buồn và nhớ đến cô thì anh lại lấy tấm ảnh nơi xứ sở sương mù ra xem rồi hàng loạt kí ức lại hiện về trong tâm trí. Tình yêu với anh sẽ là một nỗi đau khó lòng nguôi ngoai theo thời gian. Nhưng ai vẫn luôn hi vọng một ngày anh và cô sẽ cùng chung bước. Dù quyết định của anh là sẽ rời xa cô nhưng anh vẫn mãi luôn dõi theo bước chân cô. Còn riêng Mỹ Dung, anh sẽ phải một lần thật sự nghiêm túc với người con gái đã trao trọn tình yêu cho anh. Anh sẽ phải nói thật lòng mình để Dung thôi hi vọng vào tình cảm của hai người. Cuối tuần, Sơn nhắn tin hẹn Dung ra gặp mặt. Có lẽ hôm nay sẽ là ngày cuối cùng anh tìm gặp Dung.

“Hi sao hôm nay rảnh hẹn em ra đây thế?”

“Tại anh có chuyện cần nói với em. Mà em uống gì?”

“Một ly Latte kem như cũ...”

Ấn Tượng vẫn thế, vẫn yên ả như mọi ngày. Nhìn cảnh dòng nước dập dìu làm Sơn nhớ về nơi xưa. Nơi bờ sông tuyệt đẹp mà anh cùng Tâm ngồi ngắm hoàng hôn. Thật đẹp và thanh bình...

“Anh muốn nói gì thì nói đi!”

“Dung à...” – Tự dưng giọng Sơn nghẹn ngào – “Thật ra anh chỉ xem em là em gái, nên anh mong em hãy tìm người khác hợp hơn với em đi!”

“Latte hôm nay không ngon anh nhỉ? Quán này riết rồi chẳng ra gì nữa...” – Bàn tay Dung run run nhẹ khuấy ly Latte quen thuộc. Có một cái cảm giác gì đó rất đau đớn từ sau lời nói của Sơn...

“Em đừng đánh trống lảng nữa! Thật ra ngày đó chúng ta chưa từng có bắt đầu. Anh chưa từng yêu em vì trong tim anh luôn có người con gái khác...”

“Em không hiểu! Em có thua gì nhỏ đó đâu? Tại sao trước nay anh vẫn không chịu cho em cơ hội?”

Giọng Dung nghẹn ngào và đặc quánh! Từng giọt nước mắt khê lặn xuống gò má đỏ nhòe cả lớp phấn trang điểm.

“Anh xin lỗi! Với anh cô ấy rất tuyệt, em sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm của anh dành cho cô ấy nhiều thế nào đâu!”

“Nhưng người ta có còn yêu anh đâu? Nó đang tìm vui bên hạnh phúc mới đó thôi!”

Dường như không thể nào chịu đựng thêm được nữa, Dung quát lên bằng nỗi bức dọc của mình. Vì thật ra Dung đã tìm Tâm rất lâu nên cô thừa biết chuyện tình cảm của Tâm và Quốc. Chỉ có mỗi mình Sơn là ngây ngô dành trọn tình yêu ột người không xứng đáng...

“Anh biết! Nhưng anh yêu cô ấy! Anh sẽ luôn bên cạnh dõi theo bước đi của người con gái anh yêu! Anh không cho phép em nói Tâm như vậy!”

“Anh thật hết thuốc chữa rồi. Em thật không hiểu nổi anh. Người yêu anh chân thành thì anh không thèm để ý, người làm anh đau khổ anh cứ mãi chạy theo...”

“Anh xin lỗi!”

“Đừng có xin lỗi em vì người anh nên xin lỗi là chính bản thân mình. Chắc chắn một ngày anh sẽ hối hận vì lựa chọn của mình hôm nay! Em thề đấy!”

Nói rồi Dung đứng phắt dậy, lao hai hàng nước mắt bước đi. Chưa bao giờ có người con trai nào dám đối xử với cô như thế! Cô sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này vì những gì Mỹ Dung này không có được thì kẻ khác đừng mong chạm vào. Nhìn bóng dáng Mỹ Dung khuất dần sau cánh cửa, Sơn khẽ thở dài nhìn ly cà phê đắng chát trước mặt. Cuộc đời này đúng là nghịch lý và tình yêu lại càng nghịch lý hơn nhiều. Thôi kệ! Số phận ép ta như thế thì ta phải chịu.

“Xin lỗi có làm phiền cậu không?”

Đang mãi mê suy nghĩ băng quơ thì một giọng nam xa lạ vang lên khiến Sơn giật cả mình. Anh ngược mặt nhìn lên thì thấy một cậu con trai trạc tuổi mình đang đứng đó. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên:

“Không! Nhưng anh là...”

“Tôi là Dương, anh họ của Mỹ Dung...”

“Chào anh! Anh ngồi đi...”

Dương kéo ghế ngồi đối diện Sơn, không khí xung quanh như lắng xuống.

“Xin lỗi vì đường đột, tại thấy hai người đang cãi nhau nên muốn nói vài lời. Thật ra Dung nó ngang bướng lắm, cậu đừng chấp nó...”

“Anh hiểu lầm rồi! Thật ra em và Dung không có chuyện gì đâu. Chúng em chỉ là bạn bình thường thôi! Em luôn xem Dung là em gái...”

“Vậy ư? Nếu vậy thì xin lỗi vì hiểu lầm cậu! Tại tôi thấy Dung nó thích cậu...”

“Dạ không sao đâu anh. Em hiểu mà, anh chỉ lo cho Dung thôi! Nhưng trong lòng em đã có người khác nên...”

Đang nói chuyện thì chiếc điện thoại trên bàn báo tin nhắn khiến Sơn ngập ngừng. Dương khẽ liếc nhìn bức ảnh nền trên màn hình điện thoại. Rồi như một phản xạ vô điều kiện, Dương thốt lên tò mò:

“Băng Tâm ư? Cậu quen Tâm à?”

Nghe được câu hỏi của Dương, Sơn cũng bất ngờ không kém. Thật ra anh ta là ai mà cả Băng Tâm cũng biết?

“Đúng rồi! Anh cũng biết Tâm à?” Dương phì cười. Thế gian này sao mà nhỏ bé thế không biết. Hèn gì ngày trước thấy Sơn và Mỹ Dung bước vào đây Tâm thay đổi sắc mặt nhanh kinh khủng. Giờ anh mới hiểu rõ nội tình. Hóa ra người ngồi trước mặt anh là mối tình đầu của cô gái ấy...

“Bạn cùng trường thôi! Lúc trước có rủ Tâm đến đây cà phê và gặp Sơn với Dung ở đây...”

Sơn ngẩn người khi nghe qua câu nói của Dương. Thì ra là Tâm đã nhìn thấy cảnh đó nên cô mới nói ra những lời như thế trên ban công tối hôm đó. Thì ra anh đã làm tổn thương cô nhiều như vậy. Anh càng nghĩ càng hận bản thân mình...

“Hóa ra là vậy! Hèn gì cô ấy nói với em là rất vui khi thấy em tìm được người tốt hơn cô ấy. Giờ em hiểu rồi, thì ra mình lại làm cô ấy đau thêm lần nữa...”

Dương im lặng, anh không biết phải nói gì với Sơn vì thật ra anh cũng dành cho Băng Tâm không ít tình cảm. Nhưng anh thừa biết rằng cô chỉ xem anh như một người anh trai nên anh cũng đã không để tình cảm

của mình đi quá lố. Còn Sơn, anh thấy Sơn thật “lụy tình”, vậy thì tại sao cậu ấy lại có thể làm Băng Tâm đau đến vậy? Chắc là có ẩn tình nào đó mà anh không thể nào biết được...

“Cho tôi hỏi cậu một câu tế nhị được không?”

“Anh hỏi đi!”

“Tại sao ngày đó cậu lại rời bỏ Băng Tâm trong khi cậu yêu cô ấy đến vậy?”

Sơn ngẩn người. Biết nói thế nào đây? Cái tình cảnh éo le mà anh gặp phải chắc chỉ có Hoàng mới hiểu, vì ngày ấy Hoàng đã chứng kiến tất cả. Với lại Sơn đã từng hứa với cô Tuyền là chuyện đó sẽ mãi là quá khứ ngủ yên, vậy thì làm sao anh có thể nói cho Dương nghe...

“Em xin lỗi! Lí do cá nhân nên em không nói cho anh nghe được...”

Dương im lặng. Anh hoàn toàn có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng Sơn qua cái cách mà Sơn thể hiện. Dù không biết lí do là gì, nhưng khi một thằng con trai có thể từ chối một người con gái hoàn mỹ hơn chỉ vì một người thù ác hẳn vị trí người đó trong tim đứa con trai là rất quan trọng. Có thể lời nói là giả dối, nhưng những suy tư, trăn trở trên khuôn mặt Sơn thì vô cùng chân thật, chân thật đến nỗi khiến Dương cảm nhận được những nỗi đau đớn mà Sơn đang phải gánh chịu. Thôi thì anh sẽ im lặng để xem mọi chuyện diễn ra như thế nào...

Nắng tắt. Những vệt nắng cuối ngày đã dần tàn nhường chỗ cho những khoảng lặng của đêm. Dung lặng lẽ thở dài nhìn những cặp tình nhân dắt tay nhau ra vào công viên. Chưa bao giờ cô thấy lòng mình buồn đến thế. Những lời nói lạnh lùng của Sơn lúc chiều vẫn còn vang vọng mãi trong tâm trí cô không cách nào nguôi ngoai. Sao người ta lại có thể nhẫn tâm với cô như thế? Yêu anh cô có đòi hỏi gì đâu, cô chỉ cần anh chấp nhận làm người yêu của cô, được cùng anh tay trong tay đi dạo trong những ngày nghỉ phép ngắn ngủi của anh. Như thế là sai sao? Tình yêu cô dành cho anh đâu có thua gì ai kia, vậy mà tại sao anh cứ mãi vương vấn một bóng hình vốn dĩ đã từ lâu không còn thuộc về mình? Nếu ngày đó, lúc cô say anh không cứu cô từ tay của tội du côn trong bar Forever thì có lẽ giờ đây cô đã không phải nặng tình với anh như thế. Cô hận bản thân mình vì đã trót đem lòng yêu anh. Dù từ đầu cô đã biết anh không có cô, nhưng cô vẫn mảy may hi vọng rằng “mưa dầm thấm đất”. Nhưng hỡi ơi! Cuộc sống này có quá nhiều nghịch lý. Mọi thứ chỉ là tình yêu đơn phương vô vọng. Cô phải làm sao đây? Một đứa con gái Sài Gòn sành điệu và ngang ngạnh đi phải lòng một chàng trai tỉnh lẻ vô tình. Sao tạo hóa trở trêu với cô như vậy? Tại sao đứa con gái kia đã là quá khứ vẫn cứ cố tình xuất hiện trước mặt anh và cướp anh từ tay cô. Đúng! Mọi thứ là tại nó, con nhỏ chảnh chọe đã hành hạ trái tim của cả anh và của cô. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho nó. Phải khiến nó hối hận vì đã dám giành lấy người cô yêu.

“A lô! Tụi bây đang ở đâu vậy? Tao có chuyện muốn nhờ! Làm xong ăn chơi thả ga nhé!”

Rồi tự dưng Dung đứng phắt dậy miệng cười nụ cười gian trá...

“Cứ chờ xem Băng Tâm. Mày sẽ phải hối hận vì cướp anh từ tay tao...”

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 20

19. – Chương 19

Chap 19: MẤT LÍ TRÍ

Sáng sớm, Tâm thức dậy nhìn những ánh nắng lấp lánh đầu ngày. Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng với cô. Hôm qua nhận được email của đại diện đại học Amsterdam, họ hẹn gặp mặt cà phê. Thật ra thì cô cũng có tìm hiểu quy trình cho học bổng của Hà Lan. Nếu nộp hồ sơ mà hồ sơ đủ điều kiện thì họ sẽ hẹn phỏng vấn qua mạng hoặc gặp mặt trực tiếp. Có thể nói đây là một cơ hội lớn. Dù vui nhưng cô cũng rất lo lắng, không biết rồi mọi chuyện sẽ xảy ra thế nào đây. Nhưng thôi kệ, dù sao cô cũng đã cố gắng hết

sức rồi. Phần còn lại là do duyên số, được hay không thì cũng phải chấp nhận mà thôi. Thế là cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra, giờ phải chuẩn bị để không bị trễ hẹn.

Cà phê Trung Nguyên nằm giữa lòng Sài Gòn với vẻ yên tĩnh đặc trưng riêng. Có thể nói đó giờ cô ít khi nào vào đây nên hôm nay thấy lòng càng hồi hộp hơn. Cũng đúng, lần đầu tiên phải đối mặt với tình huống thế này thì ai mà không lo cho được. Nhìn ly Capuchino trước mặt, cô tự an ủi bản thân mình là phải thật sự bình tĩnh nhưng không hiểu sao vẫn không thể nhẹ nhõm.

“Excuse me. Are you Tam?” (Xin lỗi, có phải bạn là Tâm không?)

“Yes, I am Tam. You are the representative of Amsterdam University, right?” (“Dạ đúng rồi, em là Tâm. Chị là đại diện của đại học Amsterdam đúng không ạ?”)

Cô gái trẻ vui vẻ gật đầu. Nhìn cái cách ăn mặc giản dị và những câu trò chuyện dí dỏm của Anna (tên cô gái đại diện trường) khiến mọi lo lắng trong lòng Tâm dường như trôi tuột. Mang tiếng là một cuộc phỏng vấn nhưng nó chỉ đơn thuần là một buổi nói chuyện qua lại. Những câu hỏi chỉ xoay quanh những vấn đề khó khăn trong học tập và đời sống hằng ngày. Đúng là bất ngờ! Mọi thứ như một điều mới mẻ lắm trong cuộc đời cô. Anna kể cho cô nghe nhiều chuyện vui ở Hà Lan, những đặc điểm văn hóa cơ bản của đất nước xinh đẹp. Chưa bao giờ Tâm cảm thấy mình hứng thú đến vậy. Cuộc gặp gỡ kết thúc trong niềm vui và thoải mái. Anna hứa sẽ thông báo cho cô khi có kết quả của trường. Dù biết là hi vọng mỏng manh nhưng ít ra Tâm đã cảm thấy thật hài lòng với những gì mình làm được. Bây giờ cô có thể thoải mái với những dự định sắp tới mà không cần phải suy nghĩ nhiều về chuyện học bổng này nữa. Chuyện gì đến nó sẽ đến thôi! Nghĩ rồi cô thong thả dắt xe ra về.

Công viên giờ này đúng là vắng vẻ thật. Có lẽ vì giờ này người ta còn bận đi học, đi làm nên chẳng ai muốn dành thời gian ra công viên chơi. Rồi không hiểu sao cô rẽ vào một góc vắng trong công viên. Lâu rồi không có dịp thả hồn cùng mây gió nên hôm nay muốn dành chút thời gian để thưởng thức chút không khí trong lành giữa thành phố nhộn nhịp phù hoa. Vẫn chiếc ghế đá ngày ấy dưới nhành sứ trắng phản phát một hương thơm dịu nhẹ. Nhưng tại sao giờ đây tâm trạng lại vô cùng khác biệt. Thật cô đơn và lạc lõng... Tự nhiên cô thấy nhớ! Nhớ cái bóng dáng quen thuộc và lặng lẽ bên cạnh cô nơi góc công viên này. Nhớ người đã tặng cô quyển sách đầy ẩn ý. Ước gì giờ này có anh bên cạnh, chắc cô sẽ vui lắm đây!

“Mày là Băng Tâm đúng không?”

Một giọng nói bất ngờ và ngang ngạnh làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Là... Dung và hai đứa con gái khác! Nhìn cách ăn mặc và điệu bộ của họ, Tâm cũng đoán được họ là những người không mấy hiền lành.

“Ừ! Mình là Tâm. Bạn...”

“Sao mày dám làm vậy với tao hả?”

Băng Tâm ngẩn người như chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một bàn tay đã in lên má cô rõ đau. Cái tát tay khiến mặt mày cô choáng váng. Dung nắm lấy cổ áo cô ghì thật mạnh. Ánh mắt đầy thù hận như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Tự nhiên cô cảm thấy rất sợ, nhưng công viên này giờ đây chẳng có một bóng người để kêu cứu.

“Mày cái thá gì mà dám giành anh Sơn của tao hả? Một đứa con gái nhà quê như mày ỷ khuôn mặt dễ thương chút xíu đi lừa tình hết người này đến người khác. Đồ con gái hư hỏng...”

Từng lời nói của Dung là kèm theo một cái tát tay đau kinh khủng. Cô tìm mọi cách để chống trả nhưng vô ích. Hai nhóc con gái khuôn mặt dữ dằn ấy đang giữ đôi tay cô thật chặt, còn Dung thì dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn nhưng mạnh bạo ấy tát tới tấp. Cô mệt mỏi, cảm giác đau nhói nơi khóe miệng bắt đầu rớm máu. Cô chỉ biết nước mắt mình đang rơi nhạt nhòa. Một nỗi đau kèm theo nhục nhã chạy dọc khắp cơ thể. Cô không biết mình đã làm gì sai để dẫn đến kết quả như ngày hôm nay. Mà người mang lại cho cô nỗi đau đớn tột cùng này lại chính là Sơn. Anh đã bước vào cuộc sống của cô thêm lần nữa để cho bạn gái anh tìm cô và gây ra những chuyện thế này. Đau thật! Nhưng nỗi đau thể xác kia có xá gì nỗi đau trong con tim tuyệt vọng và đau khổ. Tại sao người ta không chịu buông tha cho cô mà cứ mãi hành hạ cô thế này?

“Sao mày không nói gì? Định im lặng là tao cho qua sao? Mày đừng có mơ, tao sẽ làm ày phải hối hận cả đời...”

Nói rồi Dung rút từ trong túi xách ra con dao gọt trái cây sắc lạnh đưa lên trước mặt cô...

“Mày cứ lấy bộ mặt xinh đẹp này đi lừa tình. Tao sẽ dùng con dao này rạch lên cái mặt đều cáng của mày, thử coi sau này mày có còn được con trai yêu mến nữa không...”

Lúc này Tâm mới thật sự cảm thấy choáng, một nỗi sợ sệt và tuyệt vọng dâng tràn trên khuôn mặt nhòa nước mắt... Cô không ngừng van xin con người tàn nhẫn và mất hết lí trí trước mặt:

“Tâm xin Dung, đừng làm vậy mà... Xin Dung đấy... Á! Đau quá!...”

Tiếng thét kinh hoàng vang lên khi lưỡi dao nhọn hoắt chạy dài một bên má. Hai nhát rạch đau đến tận xương tủy. Từng giọt máu đỏ chạy xuống nền xi măng của công viên. Tiếng la hét kèm theo những tiếng cười khanh khách của cô gái trẻ độc ác.

“Ha ha! Xinh đẹp, dễ thương... đây chính là cái giá mày phải nhận cho hành động trơ trên của mày. Dám giành anh Sơn của tao. Những đường nét trên khuôn mặt mày sẽ mãi nhắc nhở mày đừng làm những việc như thế nữa. Cuộc đời mày sẽ mãi bị ám ảnh khi nhìn vào gương. Đó là nỗi đau lớn nhất đối với một người con gái... Hãy nhớ lấy mặt tao. Nếu còn đến gần anh Sơn thì đừng trách tao...”

Nói rồi ba con người độc ác lên xe rồ ga mất hút bỏ lại một mình cô đau đớn nằm dưới nền xi măng nóng bức. Những cánh sứ trắng thanh khiết rụng xuống bị nhuộm màu máu đỏ. Cứ như một tâm hồn trong sáng bị vấy bẩn bởi dòng đời bất công và tàn nhẫn. Rồi cô thiếp đi, thật đau đớn và tuyệt vọng...

Mở mắt ra, Tâm thấy mình nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Má trái đau đớn khiến cô không tài nào cử động nổi. Đúng là nhức nhối và chua xót, sao mọi chuyện cứ ập đến trên đầu cô nhiều như thế?

“Mày tỉnh rồi hả nhỏ? Đừng cử động. Vết thương còn mới nên đau lắm!”

Giọng nhỏ Trâm sụt sùi với đôi mắt đỏ mọng. Chắc nó đã khóc nhiều lắm...

“Làm gì mà mặt mày nghiêm trọng vậy? Tao không sao đâu!”

“Tâm ơi!...”

Trâm ôm chầm lấy cô trên chiếc giường trắng của bệnh viện. Cô có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của nhỏ bạn thân. Chắc cô đã làm nó lo lắng lắm...

“Mày nói cho tao nghe đi Tâm. Chuyện gì đã xảy ra với mày hả?”

“Chuyện đó để sau nói đi! Mà mày có cho chị tao biết chưa hả?”

“Chưa! Tao muốn nói nhưng tao biết mày sẽ không đồng ý nên tao chưa nói...”

“Ừ vậy cũng may! Đừng nói cho chị Tuyền. Tao không muốn chị tao lo. Mà sao mày tìm thấy tao hay vậy?”

Trâm lại khóc. Lúc chạy ngang qua công viên thấy chiếc xe quen thuộc của Tâm, cô cứ nghĩ là Tâm đang ngồi trong đó nên cũng chạy vào. Nào ngờ nhìn thấy cảnh đứa bạn thân đang nằm bê bối trên nền xi măng đỏ thẫm. Một nỗi sợ len lỏi trong đầu. Cô chỉ biết khóc thét và kêu lên cho người xung quanh đến giúp. Nghĩ lại nó đúng là một cơn ác mộng...

“Tao thấy xe mày đậu trong công viên, chạy vô tính rủ mày đi nhà sách ai ngờ... Mà quên nữa, sao mày bị vậy? Có cần báo cảnh sát không?”

“Không cần. Chuyện dài lắm, để khi nào xuất viện tao kể mày nghe...”

“Em thấy thế nào rồi?”

Giọng nói của vị bác sĩ trẻ cắt ngang cuộc trò chuyện của cô và nhỏ Trâm. Cô cố gắng nhìn bác sĩ và trả lời thật thản nhiên:

“Dạ còn đau. Nhưng không sao đâu ạ! Mà bác sĩ ơi! Cái vết thương này... có để lại sẹo không hả bác sĩ?”

Vị bác sĩ trẻ thần thờ, trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

“Chắc có! Vết thương sâu, nhưng nếu chịu bôi thuốc và dưỡng kĩ thì chắc chỉ còn lại sẹo mờ thôi!”

Cô gật đầu. Dù cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nhưng sao cô có thể chịu đựng được. Một đứa con gái chỉ được một khuôn mặt để tự hào, vậy mà giờ đây lại như thế này. Xã hội này là xã hội thực dụng, liệu sau này có ai dám thuê một cô gái có khuôn mặt với hai vết sẹo như cô không? Một nỗi đau đớn khó lòng tả nổi, giờ cô phải làm thế nào đây? Khóc ư? Khóc chỉ làm cho con người ta thêm hèn yếu. Cô tự hứa với lòng sẽ không khóc nữa, sẽ mạnh mẽ để còn đứng lên. Phải cố gắng để cho người ta thấy cô là một con bé không dễ dàng ức hiếp... Và điều quan trọng hơn hết là cô không muốn mọi người xung quanh lo lắng cho cô nữa.

Xuất viện trong trạng thái vô cùng chua xót, cô lặng lẽ bước bên cạnh nhỏ Trâm mà đôi mắt cứ dò xét sự chú ý của những người xung quanh. Cũng đúng! Đó giờ cô luôn tự tin vào phong cách cũng như khuôn mặt của mình. Hơn ai hết, cô biết mình không phải là đứa con gái xấu xí, nhưng hôm nay, lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được nỗi đau đớn vì... xấu. Phải làm sao để đối diện với cuộc sống của những ngày tiếp theo? Và làm sao để nói chuyện với chị Tuyền? Mọi thứ suy nghĩ hỗn tạp ấy cứ chạy qua chạy lại không lúc nào chừa cho cô một khoảng không yên tĩnh đầu óc. Nói không hận Mỹ Dung thì chắc chỉ là những lời nói dối đáng khinh miệt bởi vì cô đâu có đủ cao thượng để làm được điều đó. Nhưng nói thật là cô thấy hận Sơn nhiều hơn, cái con người đã sẵn sàng vứt bỏ tình yêu của cô không lí do và quan trọng hơn hết là dám làm đau khổ ột người con gái khác nữa. Để rồi người con gái đó lại trút hết mọi thù hận lên khuôn mặt cô bây giờ. Đúng là đau thật! Một vết đau trong trái tim vốn dĩ đã lành nay lại tiếp tục khoét sâu hơn, sâu đến nỗi vĩnh viễn không thể nào lành lại được...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 20

20. – Chương 20

Chap 20: NỖI ĐAU MUÔN ĐỜI ANH NHẬN LẤY

“Trời ơi! Sao nó dám làm thế với mày hả nhỏ? Mày phải báo công an, không thể bỏ qua như vậy được Tâm à!”

Tiếng khóc thét của Trâm vang vọng bên tai cô giờ đây chỉ như cơn gió thoảng. Nỗi đau nằm trên gương mặt kia giờ đây có là gì với những tổn thương mà cô từng chịu đựng. Nhiều lúc nghĩ tạo hóa cũng thật bất công với cô khi hết lần này đến lần khác cướp đi những gì quý giá mà cô có. Tự nhiên giờ đây hình ảnh của một cô bé mười tuổi đau khổ và tuyệt vọng khi nhìn thấy thi thể của cha mẹ mà mình yêu thương ngay trước mặt. Cái bánh kem bê bết máu lem luot thật kinh khủng. Những vết máu ngày ấy và những vết máu hằn sâu trên khuôn mặt xinh xắn từ từ chảy xuống nhuộm đỏ những cánh hoa sứ trắng. Tất cả chỉ như mới hôm qua, hằn lên rõ rệt. Nhìn nhỏ Trâm giờ đây làm tái hiện trong cô một cô bé Băng Tâm hôm nào – hoảng hốt và đau đớn. Có lẽ cảnh Mỹ Dung dùng dao từ từ đặt xuống gò má, những nhát rạch mạnh mẽ và đầy thù hận ấy từ từ in xuống. Một nỗi đau không gì tả hết. Cô nhẹ nhàng đặt bàn tay ấm nóng lên đôi vai gầy guộc của nhỏ bạn thân. Hóa ra giờ đây người chịu đau đớn lại là người an ủi.

“Tao không sao đâu! Dung cũng vì quá yêu mà ra như thế! Người có lỗi trong chuyện này là Sơn. Tại Sơn không vạch rõ tình cảm của mình nên mới làm cho hai người con gái đau khổ...”

“Nhưng nó làm vậy là quá đáng. Rồi mày sẽ ra sao với khuôn mặt này đây hả Tâm?”

Tự nhiên câu hỏi của nhỏ Trâm đánh vào đúng ngay những gì mà cô lo lắng, nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, giờ có làm gì cũng đâu thay đổi được gì đâu. Chỉ có thể để thời gian trả lời cho câu hỏi không lời đáp ấy.

“Kệ đi nhỏ ơi! Chuyện gì tới nó sẽ tới, chứ giờ tao còn biết làm gì. Đấu đá qua lại hoài tao mệt lắm...”

Nhỏ Trâm ôm cô vào lòng như muốn an ủi, nhưng thử hỏi chuyện như vậy ai lại không buồn và càng buồn hơn khi người con gái ấy vốn dĩ đã rất đẹp và rất có tương lai. Chẳng biết có phải tại ông trời không có mắt hay tại lòng dạ con người quá ác độc để ọi việc xảy ra theo chiều hướng thế này. Hi vọng rồi đây cuộc đời đau khổ của bạn cô sẽ tốt đẹp hơn bây giờ.

“Đồ khốn nạn!”

Câu nói đi kèm với nắm đấm của Hoàng làm Sơn choáng váng. Thằng bạn thân vừa gọi điện thoại giật một giật hai đòi anh viết phép xin ra ngoài gặp nó ngay tức khắc lại cho anh ăn một đấm thật đau. Có cái vị mằn mặn trên môi khiến anh hơi choáng vì máu. Cho tới giờ phút này anh cũng chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Mày làm cái gì vậy hả Hoàng? Mày bị khủng à? Gọi tao ra đây để đánh tao thì cũng làm ơn cho tao biết cái nguyên do tao bị đánh chứ!”

Nhìn vẻ mặt bức xúc của Sơn thì cơn nóng giận trong lòng Hoàng lại tăng lên gấp bội. Thằng bạn thân mà anh vô cùng coi trọng đang ngay trước mặt, vậy mà giờ đây với anh nó chẳng là gì hết.

“Thằng khốn, mày muốn biết sao mày bị đánh chứ gì. Tao sẽ nói ày nghe, nghe xong rồi thì mày chết quách đi cho xong. Tao ghét phải nhìn thấy cái bản mặt mày lắm rồi...”

“Vậy mày nói nhanh đi!”

“Mày biết mày đã làm gì không? Tại mày mà Băng Tâm bị con Dung rạch mặt và đang sống dở chết dở kia kìa. Mày vừa lòng chưa?”

“Mày nói cái gì? Nói lại đi...”

Sơn gào lên và nắm lấy vạt áo Hoàng bằng một vẻ sốt ruột vô ngần. Dù nghe rõ mồn một từng câu từng chữ nhưng anh cũng muốn tự lừa dối bản thân rằng mình đã nghe nhầm, rằng chuyện đó chỉ là một phút nông nổi, bức bối của Hoàng. Nhưng hỡi ơi! Làm sao anh có thể tin được đó là sự thật...

“Mày lo mà xin lỗi Tâm đi. Con Dung nó đang điên lên rồi kéo bạn bè đi đánh ghen kìa...”

“Tao không biết! Tao không biết tại sao Dung làm vậy... Nhưng giờ Băng Tâm sao rồi? Chắc Tâm đau buồn lắm phải không? Khốn thật! Tao lại làm tổn thương Tâm nữa rồi...”

“Mày mà cũng biết nói những lời đó à? Người ta yêu mày có làm gì nên tội mà mày cứ hết lòng hành hạ người ta vậy hả?”

“Tao...”

“Ngày xưa tao chấp nhận buông tay không phải vì tao hết yêu Tâm, chẳng qua là vì tao tin tưởng vào lựa chọn của Tâm, tin vào thằng bạn như mày. Nhưng kết quả thì sao? Mày chỉ toàn mang lại niềm đau cho người con gái ấy. Mày làm tao thất vọng quá Sơn ơi!”

Từng câu từng chữ trong lời nói của Hoàng như một nhát dao đâm vào tim Sơn. Đâu cần Hoàng nói anh cũng biết mình không thể nào đem lại hạnh phúc cho người con gái anh yêu nhưng anh đâu thể nào ngờ được rằng mọi chuyện lại xảy ra theo chiều hướng thế này... Anh đã nói rõ ràng với Mỹ Dung nhưng tại sao Dung vẫn không chịu nghe lời anh nói, lại còn làm tổn thương cô gái anh yêu, để giờ đây anh không thể nào xem Dung làm em gái được nữa.

“Tao xin lỗi! Tao hoàn toàn không biết rằng Dung sẽ làm chuyện đó! Giờ Tâm đang ở đâu? Tao muốn đến thăm...”

“Về nhà rồi! Mới xuất viện hồi sáng. Nhưng tao nghĩ mày đừng bao giờ đến, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời Tâm nữa. Tâm đã khổ vì mày nhiều lắm rồi...”

“Nhưng tao rất lo, tao chỉ muốn đến thăm cô ấy một lần thôi...”

Chưa kịp dứt lời thì một cú đấm như trời giáng lại rơi thẳng vào mặt Sơn khiến anh ngã nhào ra đất. Mọi ánh mắt trong quán cà phê đang hướng về phía hai chàng trai trẻ. Sơn lồm cồm ngồi dậy thì bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Hoàng.

“Tao nhắc lại lần cuối! Mày nghe cho rõ, hãy biến ngay ra khỏi cuộc đời Băng Tâm vì Tâm không thể chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa. Nắm đấm này cũng là nắm đấm kết thúc cho tình bạn bè bấy lâu nay của tao với mày. Sau này gặp lại sẽ mãi mãi trở thành kẻ thù, mày hiểu chưa?”

Nói rồi Hoàng bỏ đi một mạch. Sơn lại ngồi thờ thẩn nơi góc quán. Chưa bao giờ anh thấy mình đơn độc đến vậy. Tình yêu với anh là biết bao niềm tin yêu và hi vọng để rồi lại dễ dàng vỡ vụn trước nghịch cảnh tàn nhẫn. Yêu người ta anh có tội tình gì? Anh có bao giờ muốn mình làm tổn thương trái tim người con gái ấy. Nhưng không hiểu sao dù vô ý, anh lại luôn khiến cô bị giày vò, tổn thương thậm chí là mất đi cái khuôn mặt đáng yêu mà cô đã từng rất tự hào. Rồi không hiểu sao anh lại lấy chiếc điện thoại ra nhìn hình dáng cô gái mà anh yêu thương hết lòng. Thật ngây thơ và duyên dáng trong vẻ đẹp đơn sơ hòa quyện vào thiên nhiên tuyệt mỹ. Một nét đẹp mà có lẽ anh sẽ không bao giờ nhìn thấy thêm lần nữa. Rồi anh lại tự trách bản thân mình vì đã không chịu tránh xa cô ra như lời tiên tri nơi phố núi. Mọi chuyện cứ như là một cơn ác mộng mà anh không bao giờ muốn thấy.

Trưa nay trời lại đổ cơn mưa, mưa to như nhuộm màu phần uất bởi một nỗi niềm không biết nói cùng ai. Tiếng yêu đó vẫn còn trọn vẹn trong tâm tưởng nhưng nào hay biết rằng nó đã trở thành gánh nặng của ai kia. Ừ thì yêu đó rồi đau đó! Nhưng nếu không yêu làm sao có thể cảm nhận được những dư vị mà cả cuộc đời ta không bao giờ quên được. Ngẫm nghĩ lại từng khoảng trời kí ức, xa xăm mà vô tận. Ước gì chỉ có thể đến bên ai đó cùng trải qua những ngày tháng đau buồn nhất để xoa dịu một phần nỗi đau mà mình đã gây ra thì hay biết mấy. Nhưng làm sao? Làm sao có thể dám gặp người ta khi nỗi đau mình mang lại là vô tận...

21. – Chương 21

Chap 21: YÊU TRONG LẠNG CẢM

Chạy xe dưới trời mưa như trút nước, từng hạt từng hạt mưa va vào má thật đau nhưng với Hoàng nỗi đau ấy có xá gì nỗi đau của người con gái ấy. Mới đây mà đã năm năm trời kể từ cái lần đầu tiên gặp mặt trong ngày khai trường ấy, đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh thật dễ thương nhưng lạnh lùng... tất cả mọi thứ như đánh sâu vào trái tim một thằng con trai luôn coi tình yêu là một trò chơi không có hồi kết thúc. Lúc ấy anh biết rằng trái tim mình rung động. Có thể cái đó người ta gọi là “tiếng sét ái tình” chỉ có trong phim ảnh, nhưng hơn ai hết, anh tin điều vô lí đó vì chính anh đã phải điều đứng với một mối tình không phải là đầu tiên nhưng lại là một mối tình khắc cốt ghi tâm. Một tình yêu đơn phương vụn dại thời đi học đã vương vấn mãi trong lòng anh cho đến ngày hôm nay. Mặc dù anh thừa biết tình cảm của cô không bao giờ dành ột người như anh. Có lẽ đó là lí do anh quyết định thầm lặng bên cô và chấp nhận tình cảm của một người con gái khác. Anh biết anh làm vậy là rất bất công cho Trâm nhưng anh có thể làm sao hơn? Anh chỉ mong muốn cho bản thân mình thêm cơ hội để yêu thương ai khác, để có thể trốn tránh cái tình yêu không bao giờ viên mãn. Nhưng hỡi ơi! Anh hận những ai nói rằng “cách tốt nhất để quên một người là yêu thương một người khác”. Ừ thì anh cứ nghĩ mình đã có thể buông tay, có thể dành trọn vẹn tình yêu cho Trâm – một người con gái đã yêu anh từ rất lâu. Vậy mà hôm nay, khi Trâm gọi điện cho anh hay cái tin đau đớn ấy, anh lại cảm thấy trong tim mình tồn tại một khoảng trống vô định. Rằng tình cảm bấy lâu nay anh dành cho cô vẫn nguyên vẹn và không hề thay đổi, có chăng cũng chỉ là do anh cố tình giấu kín trong trái tim vốn dĩ đã không thể thuộc về ai khác. Lúc ấy, anh chỉ muốn chạy ngay đến bên cô để ôm cô vào lòng, che chở cho cô. Nhưng làm sao? Làm sao anh có thể làm cái điều dễ dàng ấy khi bạn gái anh đang cận kề bên cạnh. Anh cũng là con người nên anh không cho phép mình làm tổn thương một người con gái đã yêu thương mình thật lòng. Vậy là anh lại tìm Sơn để trút hết nỗi bức dọc trong lòng dù anh thừa biết rằng Sơn có liên quan gì đến chuyện này đâu. Thằng bạn thân của anh đã chịu nhiều nỗi đau thầm lặng, chỉ có thể để mỗi bản thân nó biết. Như vậy còn không đủ đau đớn hay sao? Vậy mà anh lại còn không an ủi nó, còn đánh nó một trận... thật sự anh cũng không thể hiểu nổi anh nữa rồi!

Giá như ngày xưa anh không vội vàng buông tay và tìm quên bằng một niềm vui khác thì bây giờ anh đã có thể đường đường chính chính bước đến và dang tay che chở cho người anh yêu mà không cần lo sợ. Dù cái khuôn mặt kia không còn xinh đẹp như ngày nào nhưng cái mà anh yêu là cô gái có cá tính mạnh mẽ,

người con gái đầu tiên dám tát vào mặt anh và nói “Đồ vô duyên, có ma mới làm bạn gái của bạn!” trong lần đầu tiên tỏ tình. Làm sao anh có thể quên... Giờ anh đang nơi đây dưới màn mưa lạnh lẽo, chỉ biết lang thang và nghĩ về những sai lầm của bản thân mình. Ước chi anh có thể làm điều gì đó tốt đẹp hơn để mọi người không cần đau khổ vậy thì hay biết mấy. Càng nghĩ anh càng cảm thấy đau lòng...

Cuối cùng cũng đến, căn nhà quen thuộc đang ở ngay trước mặt vậy mà anh lại không có can đảm nhấn chuông cửa. Mưa đã tạnh từ lâu, những cơn gió nhẹ thoảng qua cơ thể anh lạnh buốt. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi anh đối mặt với cô. Có thể anh sẽ thình lảng lảng nghe nỗi đau đớn tràn ngập trong lời nói của người con gái ấy hay lại không kìm nén được cảm xúc của bản thân rồi làm chuyện gì đó ngu ngốc... Mọi thứ như một cơn ác mộng kinh hoàng mà một khi tỉnh dậy con người ta không bao giờ muốn nhớ!

“Hoàng! Sao mày không vào? Rồi làm gì ướt như chuột thế kia?”

Mãi lo suy nghĩ vẩn vơ nên anh nào hay Phong đã đứng ngay người nhìn anh này giờ. Cái thằng quỷ cứ như thế chẳng thay đổi tí nào hết. Lúc nào cái miệng cũng quang quát nhưng được cái là nhiệt tình với bạn bè...

“Ừ! Tao mới mắc mưa, đang nghĩ xem làm cách nào để an ủi Băng Tâm. Mày cũng biết việc này đâu dễ dàng gì chấp nhận...”

“Không ngờ mày cũng tâm lý vậy. Mà thôi vào đi, đứng ngoài này có khi người ta nghĩ rằng mày vẫn còn vẩn vương tình cũ nên mới đứng đây không dám vào đó!”

Một câu nói đùa vu vơ của Phong cũng khiến anh thẫn thờ. Nó nói có sai chút nào đâu. Từng lời nói cứ như một ánh gương phản chiếu mọi suy nghĩ trong lòng anh. Tự nhiên anh thấy sợ, sợ cái cảm giác mà bấy lâu anh chôn chặt lại bùng lên ngay lúc này...

“Ừ! Mày nhấn chuông đi!”

Nhìn thấy bóng Trâm dần xuất hiện sau cánh cổng, Hoàng khẽ nhói lên một nỗi đau khó tả. Nhưng anh biết làm sao hơn vì mọi chuyện cứ để thời gian sẽ trả lời.

“Tâm sao rồi Trâm?”

“Cũng đỡ hơn nhiều rồi nhưng nó còn buồn lắm. Hai anh dắt xe vào đi...”

Tiếng cánh cổng khép lại như một lời nhắc nhở cho những suy nghĩ đen tối của Hoàng, có lẽ anh phải tìm cho bản thân mình một đáp án chính xác nhất để có thể quyết định chuyện gì sẽ xảy ra cho cuộc tình éo le và oan trái này.

Từ từ bước chân vào nhà, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Hoàng là cảnh Băng Tâm trên mặt đầy bông băng trắng muốt, sắc mặt tiêu tụy và đau đớn. Có thể nói đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô như thế. Nhưng chuyện ấy cũng hoàn toàn có thể hiểu được vì nếu lâm vào hoàn cảnh đó thì ai mà lạc quan và vui vẻ được chứ. Càng nghĩ anh càng cảm thấy thương tâm...

“Nghe chuyện là Phong chạy tới đây liền luôn đó. Tâm đỡ hơn chưa? Sao không ọi người biết sớm?”

Băng Tâm quay lại nhìn Phong nở một nụ cười gượng gạo, không ngờ một người “bộp chộp” như Phong lại quan tâm người khác đến vậy...

“Ừ tại Tâm thấy chuyện này cũng không hay ho gì, với lại bây giờ cũng khá hơn nhiều rồi. Cảm ơn Phong nha!”

Phong bật cười, đúng là cái tính tình con người khó lòng thay đổi được. Nhưng có Phong cũng hay, vì nơi nào có anh thì nơi đó sẽ không hề thiếu đi nụ cười. Rồi tự dưng cô quay sang nhìn Hoàng. Vẫn con người ấy, người bạn có thể nói là rất thân với cô, nhưng hôm nay nhìn anh lạ quá! Cái ánh mắt buồn ẩn chứa muôn trùng suy nghĩ, bộ quần áo ướt và nói chung là cái trạng thái vô cùng bê bối... Những thứ ấy hoàn toàn chưa bao giờ xuất hiện ở một người hoàn mĩ như Hoàng.

“Hoàng cũng đến à? Sao hôm nay nhìn bé bối thế?”

Như quay trở về thực tại, Hoàng thẫn thờ nhìn cô rồi đáp ứng:

“À... tại... mắc mưa! Hôm nay trời mưa lớn quá mà quên mang theo áo mưa!”

“Trời! Vậy mà không chịu tránh mưa, kiểu này bệnh chết luôn á! Trâm ơi, mày lên phòng chị hai lấy đồ đồ anh hai cho Hoàng thay đi!”

“À! Ồ... Tao đi liền...”

Đang mãi mê suy nghĩ về những chuyện vợ vẫn, tự nhiên Trâm giật mình sau tiếng gọi của nhỏ bạn. Có một cái linh cảm gì đó rất lạ khiến cô không thể nào vứt bỏ từ khi nhìn thấy mặt Hoàng. Phải chăng cô đã suy nghĩ quá nhiều...

“Thôi! Không cần đâu Tâm, lát Hoàng...”

“Không cần cái gì mà không cần, lạnh lắm đó. Một mình Tâm thê thảm thế này là đủ rồi, Tâm không muốn Hoàng cũng vậy. Tâm không chịu nổi thêm cú sốc nào nữa đâu...”

Tự nhiên giọng cô rưng rưng, dù đã cố gắng kìm nén cảm xúc trước mặt mọi người nhưng cô vẫn không thể nào quyết định được cung bậc cảm xúc. Cũng đúng, dù có mạnh mẽ đến bao nhiêu thì con gái vẫn là con gái, vẫn cần lắm một bàn tay an ủi và chia sẻ, cũng cần có ai đó quan tâm mình. Những điều ấy tưởng chừng rất nhỏ nhoi nhưng chẳng hiểu tại sao cô không bao giờ có được. Buồn thì làm được gì cơ chứ? Bởi lẽ tạo hóa đã quá ân điểm cho cô những nỗi buồn, niềm vui mới vừa lóe ra đã nhuộm màu u uất. Vậy thì thôi từ nay cô sẽ học cách an phận. Làm một con người bình dị như bao nhiêu người khác để cầu tìm được một chốn yên bình.

“Thôi mà Tâm, đừng như vậy. Hoàng sẽ không có gì đâu mà...”

Miệng nói ra những lời ấy nhưng trong lòng Hoàng hiểu rõ hơn ai hết. Những dằn vặt mà con tim anh đang gánh chịu sẽ chẳng thể nào vơi đi khi còn ở bên cạnh cô. Nhưng làm sao anh có thể thôi lo lắng ột người mà anh yêu thật lòng? Dù biết đó là một quyết định sai lầm nhưng anh không thể nào không thực hiện. Nhiều lúc anh chỉ ao ước được nói thật những gì mình nghĩ trong đầu nhưng lại có quá nhiều thứ ngổn ngang lấn chiếm suy nghĩ anh khiến anh “thân tàn ma dại”. Đúng! Tất cả là tại anh, tại anh đã dám can đảm đùa giỡn với tình yêu của Bích Trâm để giờ đây anh phải ngậm ngùi cam chịu...

“Hai đứa mày làm như tao là cái bóng không bằng? Nói chuyện nghe tình cảm quá khiến người khác nổi da gà! Nếu không phải bạn thân thì tao cứ nghĩ hai đứa mày là tình nhân đấy. Cũng may là Bích Trâm không nghe thấy nếu không thì...”

Câu nói vô tình của Phong khiến cô và Hoàng không khỏi giật mình. Phong nói không sai, dù sao thì trước đây hai người đã từng có nhiều tai tiếng, giờ lại thêm nói chuyện kiểu này thật không khỏi khiến người khác hiểu nhầm. Nếu Bích Trâm nghe thấy chắc chắn sẽ buồn. Đó giờ Bích Trâm luôn là người bạn tốt, toàn tâm toàn ý giúp đỡ cô trong mọi tình huống đau khổ nhất. Có thể nói Bích Trâm đã trở thành người bạn thân nhất của cô lúc này. Thật tình cô không hề muốn bạn thân mình phải buồn thêm vì mình nữa...

“Ừ! Tại thân quá nên quên! Hi vọng là Trâm không nghe thấy!”

Rồi Phong phá lên cười giòn, cái nụ cười khiến không khí trở nên bình thường, phá tan đi cái vẻ im lặng và ngưng đọng đang hiện hữu. Nhưng có lẽ sẽ chẳng ai để ý rằng có một người đang nấp sau cánh cửa phòng chẳng dám bước ra. Từng lời nói, từng hành động đã trở thành những suy nghĩ day dứt. Khi gán kết những sự kiện trong câu chuyện lại với nhau, người ta có thể dễ dàng nhận ra rằng chuyện gì đang và sẽ diễn ra. Giờ đây Trâm mới hiểu những gì mình đã nghĩ, những lo lắng vừa rồi khi nhìn thấy bộ dạng Hoàng lúc này là có lí do. Bởi hơn ai hết cô thừa biết tình cảm của Hoàng dành cho Tâm sâu đậm đến mức nào. Vậy thì việc lựa chọn bên cạnh cô ngày ấy phải chăng là để Tâm thanh thản bước bên cạnh Sơn? Phải chăng từ bấy lâu nay cô đã ngộ nhận thứ tình yêu vốn dĩ chẳng bao giờ thuộc về mình? Từng suy nghĩ chạy dọc khắp hệ thần kinh trên cơ thể Trâm khiến cô không tỳ nào nhúc nhích. Hình như có một nỗi đau hằn lên trong trái tim cô, âm thầm mà day dứt, đau hơn bao giờ hết...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 22

22. – Chương 22

Chap 22: KẾT THÚC CHO TÌNH YÊU CHÚNG TA

Cuộc nói chuyện rôm rả hơn khi có một anh chàng vui tính như Phong. Tiếng cười thật tâm đầu tiên sau những ngày tháng trầm lắng vì những nỗi đau không tưởng của Tâm đã xuất hiện. Nhìn thấy cảnh đó Hoàng thấy lòng mình vui hơn bao giờ hết. Có lẽ anh sẽ không bao giờ giở lấy lòng con gái như thằng bạn thân ngồi kế bên nhưng anh đã cố gắng hết sức để dùng sự chân thành của bản thân mình cảm hóa trái tim ai đó, mặc dù những cố gắng ấy chẳng đi tới đâu. Anh lặng nhìn người con gái ấy thật lâu như để cảm nhận những tổn thương mà cô đang gánh chịu.

“Ê Hoàng! Bích Trâm đâu mất rồi? Nãy giờ cũng lâu rồi mà không thấy à nha!”

Câu hỏi bất ngờ của Phong làm Hoàng giật mình quay về thực tại. Nó nói cũng đúng vì từ phòng khách lên phòng chị Tuyền cũng đâu có bao xa, vậy mà nãy giờ khoảng nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy động tĩnh gì. Hoàng có một cảm giác lo lắng khó tả...

“Chết! Mấy ngày nay có mình Trâm lo cho Tâm, nó cũng mất ngủ nhiều đêm liền rồi. Không biết có chuyện gì không nữa?”

“Trời ơi!...”

Hoàng hoảng hồn kêu lên hai tiếng rồi chạy thật nhanh lên cầu thang. Tâm và Phong cũng chạy theo phía sau. Cánh cửa phòng mở toan, Trâm đang nằm trên nền gạch lạnh ngắt, tay vẫn cầm bộ quần áo cho Hoàng. Anh lo lắng bế xốc cô đặt lên giường và hỏi thăm, chưa bao giờ anh thấy mình tồi tệ như bây giờ...

“Em có sao không Trâm? Đừng làm anh lo mà!”

Trâm lim dim mắt nhìn anh, cái ánh mắt tràn ngập những nỗi đau và phần uất. Cô rất muốn hỏi anh về những suy nghĩ thật sự trong lòng anh lúc này. Nhưng cô lại sợ, sợ phải nhận được một đáp án đau lòng mà mình không bao giờ muốn nghe. Cô cũng muốn khóc, khóc cho vơi bớt niềm đau đang đè nặng trong tim nhưng cô lại không còn chút dũng khí nào để làm điều đó...

“Em... không sao! Tại... mấy bữa nay mệt quá nên mới...”

“Thôi! Em nằm nghỉ chút đi! Không cần nghĩ nhiều! Anh đi mua gì cho em ăn”

Hoàng ân cần quan tâm cô nhưng sự quan tâm của anh giờ đây lại khiến cô càng thêm đau đớn. Không biết đó có phải là những điều anh thật sự muốn làm không hay chính anh đang nhập tâm vào vai diễn lớn nhất của đời mình. Cô khóc, nước mắt lăn dài trên đôi gò má xanh xao vì mệt mỏi. Lúc ấy, Phong và Tâm chạy đến bên cạnh cô, nhìn thấy cô khóc mà ai cũng nghĩ cô cảm động vì hành động của Hoàng, có ai ngờ đâu cô lại đau lòng vì những suy nghĩ nhen nhóm trong đầu...

Hoàng bước ra ngoài đi mua thức ăn cho Trâm, lúc này Tâm cũng cúi người ngồi xuống. Cô đặt tay lên trán nhỏ bạn thân để kiểm tra xem thế nào. Rồi tự dưng cô lại khóc:

“Tao xin lỗi mày nha nhỏ! Tại vì tao mà mày như thế này, tao thật có lỗi với mày quá...”

“Không có gì đâu! Tao ngủ một lát là khỏe lại à! Mày cũng nghỉ ngơi đi, tao muốn được yên tĩnh!”

Nói rồi Trâm quay lưng về phía Tâm như lần trốn. Đúng! Cô sợ, sợ chỉ cần nhìn thấy Tâm thêm chút nữa thôi cô sẽ không kìm được bản thân mà nói nên những lời to tiếng. Thôi thì cô sẽ chọn cách im lặng để tìm hiểu rõ mọi chuyện. Tất nhiên là cô cũng sẽ không bao giờ tha thứ nếu như những gì cô nghĩ trong lòng là thật. Có thể nói hôm nay cô đã thật sự hiểu rằng tình yêu là vô cùng mù quáng, càng yêu sâu đậm càng khiến bản thân mình dày vò thậm chí là tha hóa. Nhưng cô cũng không muốn quan tâm nhiều. Cô chỉ cần một chút yên tĩnh để có thể tìm ra lối đi cho riêng mình...

Tâm thở dài, cô kéo Phong bước ra ngoài đóng cửa lại để dành không gian yên bình cho Trâm. Không biết tại sao nhưng hôm nay cô thấy Trâm lạ lắm, hình như Trâm đang cố tình tránh mặt cô. Tự nhiên cô cảm thấy buồn và hụt hẫng, vì bấy lâu nay lúc nào cô cũng là người được quan tâm nên hôm nay cô thấy mình giống một đứa trẻ bị bỏ rơi. Không giống như cô, Phong có vẻ là người tỉnh tã hơn, anh có thể đoán được suy nghĩ qua hành động rất rõ ràng của Trâm. Anh chắc chắn Trâm đã nghe được cuộc đối thoại lúc này

nên mới như vậy nhưng anh quyết định sẽ không nói gì với Tâm vì anh biết giờ đây cô cũng đang rối rắm trăm bề. Anh nghĩ anh sẽ dành một cuộc nói chuyện rõ ràng với Hoàng vì là người đứng ngoài cuộc nên anh sẽ là người sáng suốt nhất, đồng thời cũng là bạn thân của họ nên anh không hề muốn mối quan hệ phức tạp này làm rạn nứt đi tình cảm bạn bè bấy lâu nay.

Trâm tỉnh dậy, đôi mắt lim dim nhìn một loạt xung quanh. Cô dừng lại ở cái dáng cao gầy của Hoàng. Anh đã ngồi bên cạnh cô thế này bao lâu rồi? Chỉ nằm đây thôi nhưng cô có thể cảm nhận được sự cô đơn của anh. Chưa bao giờ cô thấy giữa anh và cô tồn tại một khoảng cách xa xôi đến thế. Cô đã yêu anh, yêu từ lúc nhìn thấy vẻ điển trai và phong độ của anh khi đi cùng Sơn – anh họ của cô. Sau lần ấy, cô tự mình cái quyền thầm lặng yêu anh và bên anh không lí do. Đã bao lần cô lấy hết can đảm của một đứa con gái ra để nói lời yêu anh nhưng cái tình cảm mà anh dành cho cô chỉ là tình bạn. Anh đã từng nói với cô không biết bao nhiêu lần là anh đã có người khác và còn cho cô xem ảnh. Lúc đó cô đã đau đớn biết bao nhiêu và càng đau đớn hơn khi người đó lại là cô bé hoa khôi chẳng chọc, tệ hại hơn nữa là người đó có xem anh là cái gì đâu. Không một chút yêu thương thậm chí còn dành cho anh cái ánh mắt khinh khỉnh đáng ghét. Cô đã từng ghét người con gái đó đến độ nào khi chứng kiến hết mọi chuyện bằng con mắt của một người yêu đơn phương. Trong mắt cô, ông trời vốn dĩ không công bằng khi người yêu chân thành lại không được đền đáp còn người thích đùa giỡn với tình yêu lại có được tình yêu. Có lẽ đó là những suy nghĩ chủ quan, nhưng không hiểu sao cô luôn đặt mình vào cái vòng lẩn quẩn ấy. Để rồi cho đến khi có cơ hội tiếp xúc với người con gái ấy, cô nhận ra rằng mình còn may mắn hơn người đó vạn lần vì ít ra mình cũng có tuổi thơ trọn vẹn. Hóa ra cái lớp vỏ bọc lạnh lùng và khinh khỉnh ấy lại che chở ột trái tim thương tổn và yếu đuối nhất trên đời. Có lẽ vì vậy mà cô tự nhủ với lòng là sẽ luôn trân trọng tình bạn với người đó, toàn tâm toàn ý tác hợp cho người đó đến với anh họ của mình. Nhưng thật ra lúc đó cô cũng mảy may một chút hi vọng là mình sẽ có cơ hội giành lấy trái tim người con trai mà mình yêu. Đến hôm nay, mọi thứ mà cô hi vọng đều đã trở thành hiện thực, cô đã từng rất vui và hạnh phúc. Vậy mà hôm nay, tự nhiên chính cô lại nhận ra cái ảo tưởng bấy lâu nay chỉ là một cơn mộng mị. Giờ anh đang ngồi đây, bên cạnh cô nhưng cô lại thấy xa xăm thăm thẳm.

Tiếng trở mình vang lên trong không gian yên lặng, Hoàng quay người nhìn thấy Trâm đã tỉnh giấc. Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

“Em tỉnh rồi à! Rửa mặt rồi ăn cháo đi, cháo anh mới mua!”

“Ừ!”

Nói rồi Hoàng đỡ cô vào nhà vệ sinh. Bàn tay anh ấm áp nắm lấy tay và đỡ lấy một bên hông của cô. Cảm giác thật thoải mái và yên bình. Nhìn thấy cô bước ra, anh nhanh tay đỡ cô ngồi xuống, dứt chò cô từng muống cháo ấm. Có thể nói trong lòng cô, Hoàng là một mẫu người vô cùng lí tưởng. Anh luôn quan tâm người khác bằng một trái tim chân thành. Có lẽ đó là lí do mà cô yêu anh sâu đậm đến vậy nhưng chắc cũng vì lẽ đó mà anh lại làm cho con tim cô tổn thương đến hết lần này đến lần khác...

“Ăn xong rồi! Em nghỉ ngơi đi! Anh đi ra ngoài đây!”

Hoàng đứng dậy định bước đi thì một bàn tay mềm mại giữ tay anh lại. Anh thần thờ đôi chút rồi quay lại nhìn cô:

“Có chuyện gì hả em?”

“Anh chở em đi dạo được không?”

“Không được, em đang bệnh mà! Để khi khác...”

“Em biết thế nào anh cũng nói như vậy mà! Làm ơn đi Hoàng, anh đừng có như vậy nữa được không?”

Trâm gào lên trong tuyệt vọng. Lúc này Hoàng chỉ biết nhìn cô bằng một ánh mắt hiểu kì. Anh không hiểu tại sao cô lại như vậy nữa...

“Em sao vậy Trâm? Anh nói thật mà, em đang bệnh...”

“Ừ tôi bệnh, bệnh nhưng tôi còn đủ tỉnh táo để nhận ra trong lòng anh đang nghĩ gì...”

“Em nói gì vậy hả? Anh chỉ lo lắng cho em thôi mà Trâm!”

“Lo lắng cho tôi? Buồn cười! Anh lo cho ai? Anh đừng nghĩ tôi im lặng là tôi không biết gì... Anh nghĩ gì thì trong lòng anh biết rõ. Nhưng anh cứ diễn như vậy anh không mệt hả Hoàng?”

Hoàng như chết trân trước những lời nói cay nghiệt của Trâm, chẳng lẽ Trâm đã biết hết mọi chuyện?

“Anh...”

“Anh đừng nghĩ tôi không biết chuyện anh còn yêu Băng Tâm. Tôi hiểu chứ! Nhưng anh biết tôi đau thế nào không? Tại sao ngày đó anh chưa quên được người ta anh lại chọn bên cạnh tôi? Anh xem tôi là cái gì? Người thay thế hả? Xin lỗi anh, con Bích Trâm này tuy không cao giá là mấy nhưng nó có thừa tự trọng, nó không cần một tình yêu xây dựng trên sự thương hại và giả dối vậy đâu...”

Trâm dùng hết sức lực cuối cùng gào lên trong tuyệt vọng. Cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể nói lên những lời cay nghiệt ấy trước mặt Hoàng. Nhưng cô có thể làm được gì nữa khi bây giờ lí trí của cô cũng bị tình yêu đè bẹp. Cô không còn đủ cao thượng hay vị tha để tiếp tục trở thành con rối trong vai diễn cuộc đời mà Hoàng gây dựng. Rồi nước mắt cô rơi xối xả. Chưa bao giờ cô đau khổ như lúc này...

“Anh xin em đó Trâm, em có thể mắng, có thể chửi anh! Anh sai, anh có lỗi, anh xin lỗi em vạn lần Trâm ơi! Nhưng anh xin em đừng như vậy nữa. Lỡ có ai nghe thấy...”

“Ha ha! Anh làm gì àm sợ người ta nghe thấy? Anh sợ làm tổn thương người anh yêu thêm lần nữa à? Tôi khinh... Yêu mà cứ như anh thì đi chết đi là vừa...”

Những tiếng cãi vã ngổn ngang của hai người đã vô tình lọt vào tai của hai người ngoài cửa. Mọi sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Băng Tâm không thể nào tin được những gì mình vừa nghe thấy. Trời ơi! Sao mọi thứ lại hỗn loạn và phức tạp đến vậy? Chưa bao giờ cô nghĩ rằng Hoàng còn tình cảm với mình. Tiếng gào thét của Trâm, tiếng van xin của Hoàng vọng ù ù trong đầu cô. Cô lại khóc thêm lần nữa. Và hình như mọi thứ đang mờ dần, mờ dần trước mắt. Cô chẳng còn trụ vững được nữa rồi. Lúc ấy, cô chỉ nghe vang vọng bên tai tiếng Phong đang gọi, nhưng cô không còn biết được anh ta đang nói những gì. Từng mảng kí ức hiện về, đau nhói và lạnh lẽo...

Tỉnh dậy, cô thấy mình nằm trong bệnh viện. Cái căn phòng ngập mùi thuốc sát trùng lạnh lẽo. Phong vẫn ngồi đó nhìn cô, thấy đôi bàn tay khê cựa quậy, đôi mắt cô từ từ mở ra mà anh mừng quýnh quýng. Anh bước lại đỡ cô ngồi dậy. Đúng là lo lắng thật! Chuyện anh nghĩ lại ập đến ngay cái lúc hỗn loạn và rối ren nhất. Khi nhìn thấy cô ngất đi anh cứ lo lắng không yên dù rằng anh xem cô chỉ đơn thuần là một người bạn không gọi là thân thiết lắm vì anh biết cô cũng chỉ thông qua Hoàng. Nhưng sau thời gian dài tiếp xúc thì anh thấy cô cũng hòa đồng và dễ mến, từ đó anh luôn coi cô là em gái nên anh cũng không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với đứa em gái nhỏ của mình.

“Tâm tỉnh rồi hả? Lúc này làm Phong lo lắng luôn á!”

Cô mỉm cười, cái mặt Phong lúc này nhìn ngổ ơ là ngổ!

“Ừ Tâm khỏe hơn rồi! Tại lúc này hơi choáng...”

“Choáng hay tại nghe được những chuyện không nên nghe?”

Phong vẫn thế! Thẳng thẳng vô cùng, nhưng cũng chính vì vậy mà mọi người luôn coi trọng và yêu mến anh. Cô từ từ hồi tưởng cảnh tượng ấy rồi như nhớ ra điều gì, cô nhìn Phong nói bằng giọng hối hả:

“Hai người kia thế nào rồi?”

Phong im lặng nhìn ra phía ngoài. Cái vẻ im lặng của Phong làm cô cũng đoán được phần nào. Tự nhiên cô thấy mình có lỗi quá! Bích Trâm đã đối xử với cô rất tốt, xem cô như chị em trong nhà vậy mà cô lại làm cho Bích Trâm đau lòng hết lần này đến lần khác. Cô gục mặt xuống, đôi mắt như sắp khóc. Rồi tự nhiên có một vòng tay ôm nhẹ lấy cô, vỗ vạ cô an ủi:

“Thôi không sao đâu! Mọi chuyện rồi cũng qua thôi! Quan trọng là bản thân mình, không làm gì có lỗi thì không cần phải lo, chuyện của bọn kia để bọn kia giải quyết. Mình đâu có rảnh đâu mà lo chuyện bao đồng hoài...”

Hành động của Phong thật khiến cô bất ngờ, mất ba giây để kịp suy nghĩ, cô đẩy tay Phong ra và nhìn anh bằng ánh mắt hiểu kì:

“Đừng nói với Tâm là Phong cũng...”

Phong cười phá lên, đúng là cô nàng này có trí óc tưởng tượng hay thật. Mà cũng đúng thôi, có quá nhiều người thích cô mà.

“Ừ! Phong cũng thích Tâm! Nhưng thích làm anh trai Tâm hơn chứ không gì khác, đừng hiểu lầm!”

Lần này tới cô cười, đúng là dạo này điên rồi, nghĩ toàn cái gì không à! Nhưng nghĩ lại thì có một người anh trai như Phong cũng hay. Vì đó giờ cô không hề có anh. Chị Tuyền từ lúc lấy chồng cũng không còn quan tâm cô nhiều như trước, giờ về nhà chồng ở luôn, chỉ có mỗi mình cô buồn kinh khủng. Cũng may là có nhỏ Trâm thường xuyên sang chơi. Nhiều lúc cô định kêu nhỏ qua ở chung cho vui nhưng nó phải ở nhà dì nên không được.

“Vậy Phong làm anh trai kết nghĩa của Tâm đi. Thèm có được một người anh lắm luôn!”

“Ok! Em gái! Sau này có chuyện gì buồn cứ nói cho anh trai nghe!”

Cô mỉm cười, cảm thấy có chút gì đó an ủi. Hi vọng chuyện của Trâm và Hoàng sẽ có một cái kết tốt đẹp bởi vì cả hai đều xứng đáng nhận lấy điều đó.

Trời hôm nay nhuộm màu u ám, những vệt mây đen kịt phía chân trời khiến Trâm bàng hoàng. Có lẽ hôm nay mưa sẽ rất to và gột rửa đi cái lỗi lầm mà cô vừa gây ra cho nhỏ bạn thân. Thật tình lúc đó cô đã rất đau đớn nhưng cô hoàn toàn không hề muốn mọi chuyện xảy ra theo chiều hướng bây giờ. Thành thật mà nói thì lúc đó tâm trạng cô cứ rối bời, lí trí đã không thể ngăn lại cơn tức giận nhất thời. Khi nghe tiếng Phong hét lên rằng Tâm ngất xỉu, lúc đó cô mới thật sự nhận ra được tội lỗi của bản thân và quan trọng hơn hết là câu trả lời của Hoàng. Lúc ấy thậm chí anh còn không thèm nhìn vào mặt cô mà tung cửa chạy ra ngoài. Mọi thứ đã quá rõ ràng nên bây giờ đâu còn gì để mà cô níu kéo thêm nữa. Giờ ngồi sau lưng anh mà cô thấy như anh và cô là người của hai thế giới. Nhưng thôi, cứ coi như đây là lần cuối cùng cô được ở bên cạnh anh với tư cách tình nhân. Rồi qua ngày mai cả hai sẽ trở về thời điểm trước đây là đôi bạn bình thường. Thậm chí có thể là càng tồi tệ hơn nữa.

“Em muốn đi đâu?”

Câu hỏi của Hoàng làm cô bàng hoàng tỉnh mộng. Cô khẽ thở dài rồi lắc đầu:

“Không biết nữa, muốn đến một nơi nào đó thật yên tĩnh để có thể trò chuyện...”

“Ừ vậy thì đi cà phê đi. Anh biết có một quán cà phê lý tưởng lắm!”

Hoàng rẽ xe trên đường Hoa Lan, Mê Khúc café nằm im lìm ngay góc. Cũng lâu lắm rồi anh mới có dịp trở lại đây. Cái tên cũng mang theo một điệu buồn man mác y như cái khung cảnh của nó. Không biết tại sao chủ quán lại đặt nó là Mê Khúc và cũng không hiểu tại sao một quán cà phê cũ kĩ này lại thu hút tâm hồn của anh ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy. Mọi thứ ở đây đều toát lên vẻ cổ kính tuyệt diệu. Vãn cái bàn quen thuộc bên hoa sơn nhân tạo, vãn tiếng róc rách quen thuộc với ly cà phê đắng nghét nhưng hôm nay có khác là anh không ngồi đây một mình. Tiếng nhạc trầm lắng vang lên nhẹ nhàng mà mê hoặc. Trâm ngồi đối diện anh trong khung cảnh du dương ấy, có một nỗi đau nơi trái tim đang từ từ đè nặng.

“Hoàng!”

“Gì vậy em?”

“Mình... chia tay đi!”

“Em đang nói cái gì vậy hả?”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng như không tin và những gì mình nghe thấy. Những lời nói vừa rồi được thốt ra từ miệng Bích Trâm ư? Đúng là quá khó tin đến nỗi anh không thể nào chấp nhận. Vậy mà cô vẫn bình thản khuấy nhẹ cốc cà phê trước mặt như không hề có chuyện gì xảy ra...

“Em suy nghĩ kĩ rồi! Tình cảm là chuyện không thể nào miễn cưỡng. Anh đừng tự cố lừa dối bản thân mình nữa. Nếu cứ tiếp tục thế này thì sẽ có rất nhiều người đau khổ. Thà bây giờ kết thúc chỉ một mình em đau nhưng qua một thời gian mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn đúng không anh?”

“An xin lỗi! Anh...”

“Anh không cần xin lỗi em vì đây là quyết định mà em đã chọn. Hi vọng mình vẫn có thể là bạn...”

Hoàng nắm chặt lấy tay cô, giọng anh rung rung nghèn nghẹn:

“Tất nhiên là được! Anh cảm ơn em vì tất cả những gì em đã làm cho anh! Hi vọng em sẽ sớm tìm được một người yêu em thật lòng. Còn anh, anh chỉ là một thằng hèn...”

Trâm dùng tay dè chặt lên khoe môi của anh như không để anh nói thêm lời nào nữa hết. Cô khẽ mỉm cười gượng gạo, với cô thì hôm nay là ngày cuối cùng làm bạn gái anh nên cô không muốn suy nghĩ nhiều. Mọi chuyện cứ để cho thời gian quyết định. Và quan trọng hơn là cô muốn xin lỗi nhỏ bạn thân vì những lời nói quá đáng của mình. Tình yêu thì dễ có nhưng tình bạn thật sự lại rất khó tìm nên cô phải trân trọng những gì mình đang có. Cuối cùng cô cũng đã đủ can đảm để nói lên những suy nghĩ trong lòng và kết thúc cái mối quan hệ mập mờ đau khổ với Hoàng. Có lẽ cô sẽ đau đớn dài hạn nhưng ít ra đây cũng là lựa chọn tốt nhất hiện nay. Rồi không hiểu sao cô lại lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tâm:

“Tao xin lỗi vì những lời nói lúc chiều. Hi vọng mày tha thứ, chúng ta vẫn sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau mày nhé!”

“Tao mới là người phải xin lỗi, vì tao mà mày và Hoàng ra nông nỗi thế này...”

“Không có gì! Mọi chuyện đã giải quyết xong. Tụi tao giờ là bạn, mày không cần khó xử nữa. Mày nghỉ ngơi đi, có gì sáng mai tao ghé thăm!”

Nói ra hết mọi suy tư trong lòng thật là dễ chịu. Dù đây không phải là kết quả mà cô hằng mong muốn nhưng ít ra nó cũng là lối thoát. Nếu đã không thể yêu nhau và mang lại hạnh phúc cho nhau thì chia tay để trao lại quyền tự do yêu thương người khác cũng là một quyết định hay. Vậy mà mãi đến bây giờ cô mới đủ tỉnh táo để nhận ra điều đó! Chẳng biết là nên vui hay nên buồn đây nữa...

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 23

23. – Chương 23

Chương 23: CẶP ĐÔI HOÀN CẢNH (part 1)

Mới đó mà đã hơn một tuần, những vết rạch trên khuôn mặt Tâm giờ đây đã bắt đầu kéo da non. Đứng trước tấm gương treo trên tường, cô thở dài vô vọng, tự nhiên có một giọt nước mắt lăn dài trên má. Dù đã cố nói với lòng hàng trăm hàng vạn lần là sẽ quên hết những chuyện không vui để tiếp tục cuộc sống như trước đây nhưng sao cô lại không thể nào thôi đau đớn. Cái cảnh tượng ngày hôm ấy cứ như một kí ức kinh hoàng mãi mãi không thể nào xóa được. Mỹ Dung nói đúng, khi nào còn có vết sẹo trên mặt thì lúc ấy cô sẽ mãi mãi nhớ đến những chuyện trong quá khứ. Hành động của Dung có thể nói là vô cùng quá đáng nhưng làm sao cô có thể trách Dung khi mà người thật sự kéo cô vào tình thế này lại là một con người hoàn toàn khác. Nếu anh chịu xác định rõ tình cảm của mình ngay từ đầu thì hôm nay sẽ không có một Mỹ Dung cuồng loạn và một Băng Tâm tuyệt vọng của ngày hôm nay. Tại sao con người ai cũng bị một chữ “tình” hành hạ nhưng vẫn không thể điều khiển con tim mình né tránh?

Với tay lấy chiếc laptop nằm im lìm trên bàn, đã lâu rồi cô không có thời gian lên mạng, tự nhiên hôm nay lại muốn online, muốn dành chút thời gian để thư giãn sau những chuyện mệt mỏi hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần. Email vừa được mở, cô như sắp ngất trước một tin mà cô không bao giờ dám mơ. Cuối cùng những cố gắng đã có ngày được đền đáp. Cái Award Letter và Invitation Letter (Thư của tổ chức cho học bổng và thư mời nhập học) của đại học Amsterdam khiến cô gần như phát khóc. Hai tháng nữa thôi, cô sẽ

có cơ hội nhập học tại trường đại học nghiên cứu danh tiếng tại Hà Lan. Còn gì hạnh phúc hơn khi những niềm tin đã đi vào ngõ cụt lại nhìn thấy ánh sáng hi vọng ở cuối con đường tăm tối. Cô vội vàng tìm cái điện thoại, có một người mà cô rất muốn báo tin vì ít ra cô đã làm được điều mà mình mong muốn. Một dãy số dài ngoằn hiện ra trước mắt, ấn phím gọi mà tâm trạng cô vô cùng hỗn tạp, không biết anh sẽ thế nào khi hay tin này nhỉ? Nhưng tự nhiên một nỗi buồn kinh khủng kéo đến, liệu với khuôn mặt “ác quỷ” của cô hiện giờ, anh có còn nhận ra cô, có còn yêu cô như trước đây không? Nghĩ thế cô tắt máy, chuyện gì đến nó sẽ đến, cô sẽ không nói với ai lời nào cho đến ngày cuối cùng cô ở Việt Nam. Có lẽ đó là quyết định đúng đắn nhất hiện giờ...

Nhẹ bước ra lan can, một cơn gió thoảng qua lạnh lẽo khiến cô thấy lòng mình cô đơn vô hạn. Ngước mắt lên nhìn những ngôi sao lấp lánh phía trời xa, những ánh sáng cứ lung linh mờ ảo cô khẽ thở dài nghĩ đến những chuyện đã xảy ra. Cô lặng lẽ đưa tay lên má, cái vẻ mềm mại hôm nào nay đã trở nên thô ráp, rồi cô tự cười mỉa mai cho số phận. Chắc có lẽ chẳng ai như cô, mới 20 tuổi đầu đã gặp quá nhiều trắc trở, hi vọng rồi đây con đường tương lai sẽ tốt đẹp hơn bây giờ.

Tối nay trời đầy sao, tâm trạng ngổn ngang khiến anh không thể nào không nghĩ về cô, có lẽ đó là lí do anh dùng lần phép cuối cùng chạy qua đây, đứng một góc xa xa nhìn ngắm ngôi nhà quen thuộc ấy. Anh chỉ muốn đến bên cạnh cô, muốn an ủi cô vì những tổn thương mà anh đã gây ra nhưng làm sao anh có thể làm được điều ấy? Có lẽ vì vậy mà anh phải đứng đây, lặng lẽ và cô độc. Nhưng có lẽ trời cũng không phải quá nhẫn tâm với anh khi cô vẫn có thói quen đứng đó. Bóng dáng người con gái anh yêu mờ nhạt sau những chậu lan đu đưa trên ban công lộng gió. Tim anh chợt nhói lên một cảm giác khó tả, từng nhịp từng nhịp dồn dập trong lòng ngực như vỡ òa, một nỗi nhớ tràn lan chạy dọc. Người ta thường nói chỉ cần được nhìn thấy người mình yêu là cũng vui rồi nhưng sao anh lại tham lam quá! Anh không chỉ muốn nhìn thấy cô mà còn muốn được ôm cô vào lòng, cùng nhau ngồi ngắm sao... Nhưng những chuyện đó giờ đây với anh là vô vọng...

“Tại sao lúc nào anh cũng như vậy? Trên đời này có một đứa con gái là Băng Tâm thôi hả?”

Giọng nói của Dung khiến anh giật mình. Từ sau cái ngày ở Ấn Tượng, anh đã không còn liên lạc gì với Dung, dù những chuyện mà Dung đã làm khiến anh vô cùng thất vọng nhưng làm sao anh có thể mở lời trách mắng cô. Nếu ban đầu anh tránh xa cô thì có lẽ giờ đây cô đã không nặng tình như thế. Anh quay lại nhìn cô, dù dưới ánh đèn đường mờ nhạt nhưng anh vẫn cảm nhận được vẻ hốc hác trên khóe mắt. Có lẽ Dung cũng dần vật và đau khổ lắm.

“Sao em lại ở đây?”

“Vậy sao anh ở đây?”

Anh im lặng, biết nói thế nào cho cô hiểu. Đúng là trên đời này có rất nhiều người đẹp hơn, dễ thương hơn Tâm, nhưng với anh thì cô có một vẻ vô cùng cuốn hút, phải chăng đó là cái ánh mắt lạnh giá vô hồn?

“Sơn... Anh có giận em không?”

Giọng Dung ngập ngừng, cô biết anh đã nghe qua chuyện của Băng Tâm nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói những suy nghĩ trong lòng, dù cho nó có là những lời nói làm tổn thương trái tim cô.

“Anh không giận... Nhưng anh thật sự rất thất vọng...”

“...”

“Tại sao em có thể trẻ con như thế? Anh đã nói rõ với em rất nhiều lần là người anh yêu chỉ có mình cô ấy... Vậy mà em lại làm như thế...”

Giọng anh nghẹn ngào, Dung có thể cảm nhận được nỗi đau đớn giày xéo trong lòng anh. Thật tình mà nói thì sau khi chuyện ấy xảy ra cô đã vô cùng ân hận, chỉ tại cái tính nóng giận nhất thời mà cô đã làm ra những chuyện quá động trời. Nhớ đến cảnh Băng Tâm cầu xin cô với đôi mắt ngân ngấn nước vậy mà cô vẫn nhẫn tâm hành hạ Tâm thì cô thật không thể tha thứ cho bản thân mình. Vậy mà Băng Tâm lại không hề mắng chửi hay làm gì cô cả, chính cái nghĩa cử cao đẹp ấy càng cô cảm thấy mình tồi tệ. Cô muốn đến thăm Tâm lắm chứ, muốn được nói một câu xin lỗi, dù có muộn màng nhưng cũng hơn là không nói ra mà cứ giữ mãi trong lòng... Không ngờ lúc mới chạy xe đến đầu đường, cô đã nhìn thấy bóng dáng anh cô

độc lặng nhìn bóng dáng người con gái ấy đang đứng trên ban công lộng gió. Tự nhiên nổi bật bội trong lòng cô lại trào dâng dữ dội.

“Anh không biết tại sao hay tại anh cố tình không muốn biết! Anh thừa biết em yêu anh thế nào và vì anh em có thể làm tất cả cơ mà...”

“Dung à! Anh không muốn nói thêm gì về chuyện này nữa! Lúc trước anh nói anh sẽ xem em là em gái nhưng giờ thì không được nữa rồi. Anh xin lỗi! Nhưng từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh nữa. Hãy quên anh đi và đừng có làm chuyện gì điên rồ nữa. Vì nếu em có làm gì tổn hại đến cô ấy nữa thì anh vĩnh viễn sẽ xem em là kẻ thù...”

Nói rồi Sơn phóng xe đi thật nhanh mà không thèm nhìn cô đến một lần. Dung khóc, những giọt nước mắt đau khổ tột cùng. Tình yêu cô dành cho anh có gì là sai trái? Vậy mà tại sao hết lần này đến lần khác anh lại làm cô gục ngã? Cô chỉ muốn được anh quan tâm nhiều hơn thôi mà...

Tiếng nhạc inh ỏi vang lên kèm theo những tiếng la hét cuồng nhiệt của những cô cậu ăn chơi trong vũ trường thật khiến con người ta điên đảo. Cũng lâu lắm rồi Dung mới lại vào đây, cái nơi lần đầu tiên cô gặp anh. Lúc đó nhìn anh cũng có vẻ chán đời nhưng lại vô cùng bảnh trai. Càng nghĩ cô càng cảm thấy khóe mắt mình cay cay, chai XO mình cô uống nãy giờ cũng gần phân nửa. Hôm nay cô muốn mình thật say để quên đi những chuyện không vui nhưng sao càng uống thì hình bóng anh lại càng hiện lên rõ rệt. Cô lao ra giữa dòng người chen chúc nhảy điên cuồng, nhảy như một con thiêu thân cố tìm kiếm chút hi vọng mỏng manh giữa cuộc sống bộn bề vướng bận. Có lẽ những lời anh nói hôm nay sẽ mãi khắc sâu vào tâm trí cô. Nếu anh đã không cần cô thì thôi cô cũng chẳng cần gì nữa, cô sẽ thay đổi, sẽ biến thành một Mỹ Dung lạnh lùng, tàn nhẫn, bất cần đời. Không biết tới đó anh có hối hận vì những gì anh nói hôm nay không, nhưng với cô thì nó rất đáng để thử.

“Em yêu! Đang buồn hả? Muốn uống rượu cùng anh không?”

Cái giọng đều đặn của một thằng con trai vênh vác với mái tóc vàng chéo làm cô mất tập trung đôi chút, cô nhẹ bước lại gần quầy bar có chai XO.

“Ok! Uống thì uống!”

Hắn khẽ nhếch khóe môi cười đắc ý. Bởi những cô gái như cô hắn đã thấy rất nhiều, lúc đang buồn chỉ cần nói một hai câu an ủi là thế nào cũng được. Đúng là con gái vào quán bar chỉ thuộc hạng rẻ tiền...

“Được! Hôm nay anh chiều em tối bến, uống hết chai này luôn nhé bé!”

Nói rồi cô đưa chai lên tu một hơi liên tục không cần suy nghĩ, đầu óc bắt đầu ong ong choáng váng. Giờ cô mới cảm nhận được cái vẻ mệt mỏi của một người say rượu, đôi mắt cô từ từ híp lại, đôi chân loạng choạng không thể nào đứng vững. Cô cảm nhận được bàn tay dơ bẩn của hắn đang sờ soạng khắp cơ thể cô nhưng cô vẫn không thể nào đủ sức đẩy hắn ra. Tự nhiên giờ cô thấy hối hận vô cùng, ngày xưa cũng từng có một lần cô say mềm và anh đã xuất hiện như một vị anh hùng, còn hôm nay chỉ có mỗi mình cô. Càng nghĩ khóe mắt cô lại càng cảm thấy cay xè. Cô cố gắng quơ tay thật mạnh, đập vào chiếc ly trên quầy. Tiếng thủy tinh vỡ vang lên nhưng lại bị tiếng nhạc chói tai át hẳn. Lúc ấy cô chỉ nghe loáng thoáng hắn nói với anh pha chế:

“Xin lỗi anh, tính tiền đi, bạn gái tôi hơi say. Tôi sẽ đưa cô ấy về...”

Lúc này, cô cố dùng hết sức còn lại cắn thật mạnh vào cánh tay đang vịn trên vai cô. Hành động bất ngờ của cô khiến hắn không kịp phòng vệ, theo quán tính hắn đẩy cô thật mạnh miệng không quên quăng ra một câu ti tiện:

“Con khốn! Dám cắn tao hả?”

Cô té mạnh xuống nền gạch, mặt cô va trúng những mảnh thủy tinh vỡ vụn xung quanh. Một màu máu loang lổ dần dần chảy xuống khiến mọi người xung quanh hoảng hốt. Ai nấy chen chúc nhìn cô bằng một ánh mắt thương hại.

“Mỹ Dung phải không?”

Cô bất thần thiếp đi lúc nào không hay, bên tai vẫn văng vẳng một giọng nói xa lạ. Rồi hình như có ai đó ôm cô vào lòng và chạy thật nhanh ra ngoài. Ý thức dần dần tắt lịm, phải chăng cô sắp đi thật rồi...

Phong ngồi rũ rượi trên băng ghế chờ trước phòng cấp cứu. Thật tình anh chưa bao giờ nghĩ tới cảnh sẽ gặp Dung trong cái hoàn cảnh như thế này. Lúc trước, khi qua thăm Sơn, anh đã vô tình gặp được cô một lần nên cũng có chút ấn tượng. Nhìn Dung cũng hòa nhã và xinh xắn vậy mà không hiểu sao cô lại dám thực hiện những hành động man rợ với cô “em gái” đáng yêu của anh. Đúng là chuyện tình yêu mấy ai ngờ được. Chắc cô cũng buồn khổ lắm nên mới xảy ra những chuyện như lúc này. Cũng may là anh gặp cô nếu không thì anh không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo sau đó, đáng tiếc là anh phải đưa cô vào bệnh viện gấp chứ không thì anh đã đánh cho cái thằng dê tiện dám bắt nạt con gái kia phải no đòn. Mà nghĩ cuộc đời anh đúng là đen thật, mới vừa chia tay với bạn gái xong, đang buồn đang chán vì bị người ta đá, mới uống được một chai bia thì gặp ngay “cố nhân” rồi chạy vào bệnh viện, lo lắng cho người ta y như là bạn gái mình. Phải chăng ông trời không cho anh được thư thả “đau vì tình” một lần hay sao ấy. Càng nghĩ anh càng cảm thấy buồn cười. Đúng là Phạm Viết Phong ta chỉ có thể vui cười!

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 23.1

24. – Chương 23.1

Chap 23: CẶP ĐÔI HOÀN CẢNH (part 2)

Ngồi nghĩ vớ vẩn mãi cũng thấy chán, anh lấy điện thoại ra gọi cho “em gái”. Không biết dạo này cô thế nào, vết thương chắc cũng lành hết rồi. Hi vọng là nó không để lại sẹo. Nếu không thì chắc cô sẽ đau khổ lắm đây!

“A lô! Em nghe đây anh trai...”

“Hi chưa ngủ nữa hả em gái?”

“Hi em đang ngồi online nè, còn anh trai? Sao bây giờ còn gọi cho em gái vậy?”

Phong bật cười, cái cách xưng hô này đúng là có cái gì đó không quen cho lắm. Nhưng thôi kệ, đó giờ anh là con một, tự nhiên có em gái thấy cũng hay hay...

“Anh đang ở bệnh viện. Vết thương em gái...”

“Cái gì! Sao lại ở bệnh viện? Anh trai bị gì vậy? Ở đâu vậy? Em gái tới ngay...”

Cái vẻ lo lắng của cô khiến anh vui kinh khủng. Không ngờ mình cũng được người ta quan tâm.

“Anh không sao! Vì anh thấy Dung bị tai nạn trong bar nên anh đưa vô bệnh viện giúp. Dù sao cũng quen biết, không thể bỏ mặc người ta được...”

“Dung? Là cô ấy hả?”

Phong thở dài, lại lẩm lời nữa rồi. Đúng là oan nghiệt mà!

“Ừ! Em không sao đấy chứ?”

“Không! Em không sao, anh trai đang ở đâu? Em gái muốn đến thăm cô ấy!”

Những lời nói của cô em gái khiến anh không khỏi giật mình, đọc dòng địa chỉ mà anh như không tin vào những gì mình nghe thấy. Lẽ ra với những gì mà cô chịu đựng thì ắt hẳn cô phải hận Dung lắm chứ. Nhưng tại sao khi nghe Dung gặp chuyện anh lại thấy giọng cô buồn đến thế! Vậy mà còn đòi đến đây thăm Dung. Đúng là một cô bé nhân hậu vô cùng. Anh không hiểu tại sao ông trời cứ thích dọa đùa người tốt như vậy chứ!

Nhìn thấy bóng dáng cô dần xuất hiện phía cuối hành lang Phong thở phào nhẹ nhõm. Ít ra cô cũng an toàn đến nơi.

“Anh trai! Dung sao rồi?”

“Không có sao, nhưng vẫn đang hôn mê...”

Thật tình anh không thể ngờ câu đầu tiên của cô là những câu hỏi ân cần dành cho người hại mình thế thảm như vậy. Phải chăng ông trời cũng có chút công bằng, nhân quả báo ứng cũng tương đối tốt. Ngày đó Dung dùng dao rạch lên mặt Tâm hai nét rạch đau đớn thì hôm nay chính mảnh thủy tinh vỡ trong cơn say rượu của cô lại hại chính bản thân cô. Nhưng cũng còn may là vết thương ấy không sâu bằng Tâm, cái này người ta gọi là quả báo mà một khi nhìn lại Dung sẽ cảm thấy tội ác của mình luôn theo đuổi. Còn gì đau đớn hơn khi lần nào soi mình trong gương cũng nhớ về những chuyện kinh hoàng không nên nhớ...

Tâm đẩy cửa bước vào, vẫn bóng dáng ấy, khuôn mặt ấy trong cái lần gặp ở công viên. Nhưng lạ thay, cái vẻ tàn nhẫn lạnh lùng lại thay bằng một nét trầm lắng và đau khổ. Khuôn mặt kia bị băng bởi một lớp bông băng trắng muốt quen thuộc. Có một cảm giác đau nhói ở trong tim. Nếu nói là không hận Dung thì những lời nói ấy là giả dối, bởi những đau đớn mà cô phải chịu đựng là hoàn toàn chân thật. Đồng thời cô cũng thấy tội cho Dung, một con người hoàn mỹ thế kia mà phải vì tình yêu làm cho sống không bằng chết. Nhìn thấy Dung làm cô thấy một phần của bản thân mình trong quá khứ. Ừ thì yêu đó, yêu sâu nặng rồi cũng đau đớn và tuyệt vọng tới cùng. Ít ra cô cũng may mắn hơn Dung vì cô còn có những người bạn thân luôn bên cạnh, còn có một người yêu cô chân thành và cho cô nghị lực để vượt qua. Còn Dung thì sao? Không có lấy một người bên cạnh để rồi mới xảy ra sự việc như ngày hôm nay. Càng nghĩ cô càng thấy chua xót cho thân phận con gái. Nếu có thể, cô rất mong kiếp sau mình là con trai để có thể mạnh mẽ vượt qua mọi chuyện...

Đang lúc mãi suy nghĩ về những chuyện không đâu thì tự nhiên có một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô. Người anh trai này đúng là tâm lý, luôn biết cách an ủi người khác. Cũng lâu lắm rồi cô mới nhận được những sự quan tâm như vậy nên trong lòng cảm thấy vui lên rất nhiều.

“Yêu anh trai nhất trên đời! Ai mà làm bạn gái anh trai chắc hạnh phúc lắm!”

Câu nói vô tình của cô lại chọc khoe vào nỗi đau trong tim anh. Dù lúc trước quen với Mỹ Ngân chẳng qua vì muốn có người bên cạnh chỗ đi chơi, để không phải cô đơn một mình. Nhưng cũng quen nhau hơn nửa năm nên đâu thể nào không phát sinh tình cảm. Vậy mà Ngân lại nhẫn tâm bỏ rơi anh mà quen với một thằng con trai khác. Đúng là không nên tin vào con gái Sài Gòn, bởi đâu phải ai cũng chung tình như em gái anh và cô bé Mỹ Dung kia.

“Anh với Mỹ Ngân chia tay rồi! Anh không hoàn hảo như em nghĩ đâu!”

Câu nói của Phong khiến cô bàng hoàng. Biết mình lỡ lời, cô vội vàng an ủi:

“Em gái xin lỗi. Mà thôi đi anh trai ơi! Người ta không có phúc nên mới như vậy. Rồi anh trai sẽ tìm được người hiểu mình hơn thôi! Em gái tin vậy đó!”

“Ừ! Tất nhiên là vậy rồi! Mà thôi, em ở lại với Mỹ Dung nha! Anh đi mua đồ ăn cho, dù sao cũng khuya rồi, chắc ai cũng đói!”

Đúng là Phong, lúc nào cũng có những suy nghĩ đúng đắn, nói thật thì hôm nay thức khuya nên bụng cô giờ đói meo. Mà chắc Dung cũng thế, lát nữa thức dậy chắc cũng cần ăn chút cháo cho khỏe.

Phong vừa đi chưa bao lâu thì Dung tỉnh giấc. Thật sự có nằm mơ cô cũng không ngờ người đầu tiên mà cô nhìn thấy là Tâm. Đúng là ông trời thật biết trêu người. Sau cơn mê dài ngỡ như là chết, cô đã nhìn thấy khuôn mặt đầm máu ấy nhìn cô đầy oán hận. Vậy mà giờ đây, Tâm lại đang lo lắng cho cô, trong khi một câu xin lỗi cô cũng chưa kịp mở lời.

“Sao Tâm lại...”

“Dung mới tỉnh, không cần nói nhiều. Gắng nghỉ ngơi đi cho khỏe. Anh Phong đi mua đồ ăn rồi, lát nữa ăn xong Dung sẽ thấy khá hơn...”

“Phong?”

“Ừ! Phong là anh trai kết nghĩa của Tâm. Phong thấy Dung trong quán bar nên đưa Dung vào bệnh viện...”

“Hóa ra tiếng gọi đó là của Phong à? Lát nữa Dung phải cảm ơn mới được. Ừ mà Tâm này...”

“Hả? Gì vậy Dung?”

“Cho Dung xin lỗi vì chuyện đó! Tại lúc anh Sơn nói chỉ xem Dung là em gái Dung giận quá nên mới...”

“Không có gì đâu Dung! Tâm hiểu hết mà. Tất cả chỉ tại Sơn thôi nên Tâm sẽ không trách Dung đâu...”

Nghe được những lời ấy Dung không thể kiềm chế được nước mắt mình. Cuộc sống này đúng là oan nghiệt. Người mình hành hạ và căm ghét lại có thể quan tâm mình như thế. Đúng là sai lầm lớn nhất của đời người là không làm chủ được lí trí. Tình yêu đúng là mù quáng, bởi một khi yêu quá sâu đậm thì sẽ gây ra muôn vàn nuối tiếc. Nhưng đến giờ cô mới nhận ra phải chăng đã là quá muộn? Và phải chăng vết thương trên mặt cô là do ông trời muốn cô cảm nhận nỗi đau mà cô đã từng gây ra cho người khác?

“Cảm ơn Tâm!”

Nói rồi Dung im lặng, tự dưng cô thấy mình không còn động lực gì để nói thêm lời nào hết. Dù rất muốn nói với Tâm về những tình cảm mà Sơn dành cho Tâm, về những dằn vặt mà Sơn đang phải gánh chịu nhưng sao cô chẳng thể mở lời. Cũng đúng thôi! Sau quá nhiều chuyện đã xảy ra, liệu Tâm có còn tin vào những gì cô nói không hay sẽ lại nghĩ rằng cô đang muốn bênh vực cho Sơn. Thôi thì chuyện gì tới nó sẽ tới. Có suy nghĩ nhiều cũng chỉ vậy thôi!

Mấy ngày liền sau đó, ngày nào Phong cũng dành chút thời gian đến bệnh viện thăm Dung. Bây giờ chỉ mới bắt đầu học kì nên lịch học của anh cũng tương đối rộng. Thay vì cùng bạn bè đi chơi thì anh nghĩ mình nên làm những việc có ý nghĩa hơn. Có lẽ vì vậy mà việc ghé bệnh viện đã trở thành thói quen của anh chàng sinh viên năm ba này.

Hôm nay cũng như mọi ngày, anh mang theo một ít trái cây đến thăm Dung, mẹ cô nhìn anh bằng ánh mắt trìu mến. Trong thời đại cầu thế kỉ 21 này mà cũng còn một anh chàng lễ phép và biết quan tâm người khác thế này đúng là hiếm thật. Bởi thế bà trong suy nghĩ của bà thì Phong đúng là một người bạn trai lý tưởng, con gái bà quả thật chọn không lầm người nhưng bà đâu biết rằng quan hệ của họ chỉ đơn giản là “bạn bất cần”. Dù anh biết rằng bác đang hiểu lầm nhưng anh cũng ngại giải thích, vì nếu muốn thì con gái bác đã nói rồi. Anh chỉ việc quan tâm cô ở mức độ bạn bè, còn ai muốn nghĩ sao thì nghĩ.

“Phong! Cháu ở lại xem chừng Dung giúp bác, bác về nhà lấy đồ rồi sẽ vào ngay nhé!”

“Dạ bác cứ về đi ạ! Nghỉ cho khỏe rồi hãy vào cũng được ạ!”

Mẹ Dung mỉm cười nhìn Phong, đúng là anh chàng này thật quá biết điều. Nhìn bóng dáng mẹ mình khuất sau cánh cửa, Dung thật không khỏi bật cười. Chắc mẹ đang hiểu nhầm dữ lắm. Mà cũng phải thôi. Ngoài Băng Tâm ra thì chỉ có mình Phong là đến thăm cô mỗi ngày, ai lại không nghĩ anh là bạn trai cô đâu.

“Hi, xin lỗi anh nha! Mẹ em lúc nào cũng thế!”

“Có gì đâu! Dù sao anh cũng rảnh mà! Em thấy sao rồi? Có khá lên chút nào chưa?”

“Em khỏe rồi, bác sĩ nói ngày mai có thể xuất viện”

“Có cần anh đến đón không?”

“Nếu anh rảnh có thể đến vì chắc mẹ em sẽ mời anh đến nhà em chơi thôi!”

Phong phì cười! Dung cũng biết đùa lắm chứ đâu đến nỗi lạnh lùng gì đâu. Dù sao ngày mai anh cũng rảnh, tiện thể đến nhà cô chơi luôn cũng được.

Từ ngày Phong xuất hiện trong cuộc đời mình, Dung cảm thấy mình yêu đời hơn nhiều lắm. Từng câu chuyện anh kể, từng sự quan tâm nhỏ nhặt của anh khiến lòng cô trở nên ấm áp. Có thể nói Phong là một người bạn vô cùng lí tưởng vì luôn luôn lắng nghe và chia sẻ cùng người khác. Vậy mà cô thật tình không hiểu tại sao cô bé tên Mỹ Ngân gì đó lại có thể dễ dàng bỏ rơi một người tốt như Phong. Nhưng tiếng gọi của trái tim là vô cùng phức tạp, biết đâu cô ấy cũng cuồng loạn vì yêu theo kiểu của cô? Mà thôi, chuyện người ta cô đâu có sức mà lo. Với lại nhìn thấy nụ cười trên khóe môi Phong thì cô cũng vui rồi vì ít ra anh

cũng đã phần nào quên được nỗi đau do tình yêu mang lại. Cô cũng sẽ cố học theo anh, phải cố gắng đứng lên từ những vấp ngã của quá khứ, biết đâu sau này cô cũng sẽ gặp được một người yêu cô thật lòng...

Sáng hôm sau, Phong lại tiếp tục công việc thường ngày là đến chỗ Dung, nhưng có thể đây là lần cuối cùng anh đến đây thăm cô. Cha Dung đang ở nước ngoài nên chỉ có mình anh và mẹ cô. Bác nhất quyết mời anh về nhà ăn cơm nên anh không cách nào từ chối. Nhà Dung là một căn biệt thự cao cấp nằm trong khu Phú Mỹ Hưng đắt đỏ, đúng là con gái Sài Gòn giàu có. Ngắm nghĩ thật kĩ lại hoàn cảnh gia đình mình, cha mẹ đều là công chức, có thể nói nhà anh cũng thuộc hàng khá giả ở quê nhưng không biết phải phấn đấu bao lâu nữa mới có được một căn nhà hoành tráng thế này.

Hôm nay Dung xuất viện nên bác đã đặt biệt dặn người giúp việc nấu thật nhiều thức ăn. Đúng là hôm nay anh có số ăn ké thật mà, những món ăn ngon như vậy đã rất lâu rồi anh chưa được ăn. Cuộc sống của một anh chàng sinh viên ở trọ Sài Gòn chỉ đơn giản là những bữa cơm qua loa trong hàng quán, lúc trước ở nhà thì có mẹ, lúc quen với Ngân thì còn có người nấu cho anh ăn nhưng bây giờ thì đành chịu. Chắc bữa nào chạy qua nhà em gái ăn ké chứ biết sao giờ.

“Ngon không Phong?”

“Dạ ngon bác ạ! Lâu con rồi không được ăn ngon như vậy!”

“Sao vậy anh?”

Nghe được câu nói của anh khiến Mỹ Dung cũng không khỏi thắc mắc.

“Anh ở trọ mà, con trai lười nấu ăn lắm. Ra ngoài ăn thì không được ngon...”

“Ừ em quên, anh cũng quê ở tỉnh mà. Chắc ở đó thích lắm, em luôn muốn có dịp về tỉnh chơi nhưng không quen ai nên không dám đi...”

“Ở quê thì yên bình lắm, mọi người thân thiện. Đi xe không cần lo lắng tắc đường. Nhưng có điều ở quê không tiện lợi như Sài Gòn, không phải muốn mua gì cũng có...”

“Thế ba mẹ con làm gì hả Phong?”

“Dạ cha con là luật sư trong tòa án huyện, còn mẹ con thì là bác sĩ bác à!”

“Thế nhà con được mấy anh em?”

“Dạ chỉ có mình con thôi, nên buồn lắm bác ạ!”

“Mẹ này, sao hỏi gì tới tấp vậy. Để người ta ăn nữa chứ!”

Thấy mẹ hỏi nhiều quá nên Dung bèn thêm vào một câu giải vây. Mẹ cô cũng thật là, làm như vậy mai mốt chắc người ta sợ cô luôn quá. Nhìn vẻ mặt ngưỡng ngùng của con gái, bà cũng phì cười rồi lên tiếng:

“Phong ăn đi con, bé Dung nhà bác nó vậy đó. Có mỗi mình nó nên được nuông chiều từ bé...”

Phong gật đầu rồi cầm cùi ăn cho nhanh, ăn xong còn rút lệ nếu không thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra đây nữa. Hồi nãy đi xe hơi của bác đến đây, lát phải bắt taxi về bệnh viện lấy xe nữa. Đúng là khổ thiệt mà.

Ăn xong Phong viện cớ bận học xin về, nhìn vẻ mặt bác gái có chút không vui nhưng tốt nhất là nên như vậy. Anh cứ xuất hiện kiểu này sợ bác hiểu lầm nhiều quá lại phiền và tội cho Dung. Đang đứng đợi taxi thì Dung lấy xe máy ra đòi đưa anh đi, dù có muốn từ chối nhưng Dung vẫn không chịu. Thế là anh lại chở cô đi cùng.

“Anh Phong này, những lời mẹ em nói anh đừng bận tâm. Tại mẹ nghĩ anh là bạn trai em nên mẹ mới như vậy...”

“Ừ anh hiểu mà, anh đâu có nghĩ gì đâu. Ai nói gì mặc ai miễn mình không có thì được rồi...”

Phong lại cười, nhưng không hiểu sao nghe anh nói vậy cô thấy hơi buồn buồn. Ừ thì dù sao cũng quen với việc được anh quan tâm. Tự nhiên giờ anh nói thế, biết đâu sau này anh cũng không còn xuất hiện trước mặt cô nữa thì sao. Qua mấy ngày nay, cô phát hiện ra rằng mình đã rất mến Phong, không biết tình cảm

đó bắt đầu từ khi nào và nó là tình cảm gì. Nhưng cô thừa hiểu rằng mình không còn nhớ Sơn nhiều như trước nữa, thay vào đó cô lại luôn nghĩ về Phong và những chuyện anh đã làm cho cô. Giờ mà anh đột nhiên biến mất chắc cô sẽ buồn lắm...

“Anh Phong này!”

“Gì vậy em?”

“Khi nào có dịp anh rủ bạn bè về quê chơi cho em đi ké với nha! Em muốn biết cảm giác sống ở quê là thế nào...”

“Trời, tưởng gì chứ chuyện này dễ mà. Muốn đi thì cuối tuần rảnh rủ nhau đi chứ có gì đâu. Cả đám đứa nào cũng quê ở đó mà. Chỉ sợ em về dưới rồi sợ cái cảnh sống dưới đó luôn thôi...”

“Anh hứa rồi đó nha! Khi nào đi nhớ báo em đó!”

Anh gật đầu. Không ngờ một cô bé như Dung cũng ham vui quá chứ!

Đọc tiếp Phía sau tình yêu là...nước mắt! – Chương 23.2

25. – Chương 23.2

Chap 23: CẶP ĐÔI HOÀN CẢNH (part 3 – end)

Cái tin Phong rủ cả nhóm về nhà chơi khiến ai cũng bàng hoàng. Tự nhiên đó giờ cả đám cùng quê, rảnh rồi là hẹn nhau đi chơi vậy mà giờ lại rủ về nhà. Thật ra thì nhà Phong cũng có xa lạ gì với mọi người đâu. Cũng từng có một thời “ăn dầm nằm dề” trong đó vậy mà giờ làm như trọng đại lắm. Chẳng biết là có đám tiệc gì không nữa.

“Ê thằng quỷ! Bạn thân lâu rồi có gì thì nói rõ nha! Nhà có đám tiệc gì hong để tui tao còn biết nhá! Không chơi kiểu bắt ngờ không vui nha mày!”

Cái vẻ tự nhiên của Hoàng dành cho Phong thật tình không bao giờ thay đổi. Phong thụi nhẹ một chỗ lên bụng Hoàng rồi cười.

“Hi mày chơi chung với tao bao nhiêu lâu rồi thấy nhà tao có đám tiệc gì không mà hỏi. Tại tao hứa với một người bạn là chở người đó về quê chơi nên rủ tui mày luôn đó mà!”

“Ai vậy mày? Bí mật quá! Bạn gái mới hả?”

Hoàng vẫn không ngừng hỏi, chắc có lẽ anh đang rất nóng lòng muốn biết đây mà. Thấy thế Tâm nhanh nháo:

“Em nghĩ chắc em biết đó anh trai!”

“Ai vậy Tâm?”

Trâm nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên và cả Hoàng cũng vậy...

“Ai thì tới đó biết hén! Đúng không anh trai?”

Câu hỏi của Tâm kèm theo chút ranh mãnh khiến anh chàng vô cùng điềm tĩnh như Phong cũng hơi rối trí. Đúng là cô em gái này hay thật. Nhưng lần này do có mấy đứa bạn thi giữa kì nên chỉ có Tâm, Trâm, Hoàng và Hải là đi được. Nhưng thôi kệ, vậy cũng đủ cặp rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của mọi người Tâm cảm thấy trong lòng mình dâng lên những cảm xúc khó tả. Còn 4 ngày nữa là cô sẽ lên máy bay sang Hà Lan rồi, vậy mà tới giờ cũng chẳng ai biết chuyện. Thôi thì

coi như chuyển đi lần này sẽ là một lời tạm biệt mà cô dành cho tất cả mọi người. Chắc có lẽ họ sẽ trách cô lắm nhưng cô biết làm sao hơn vì nếu giờ nói ra chắc chuyển đi sẽ chẳng vui về gì...

Chiều thứ 6, cả nhóm bắt đầu hành trình gần 200 km để về nhà Phong. Khi nhìn thấy Dung xuất hiện thì ai nấy đều không khỏi ngỡ ngàng, việc đầu tiên là hướng mắt về phía Tâm nhưng lại càng bất ngờ hơn khi Tâm lại vẫy tay chào Dung như thân thiết lắm vậy. Mặt Dung đã lành, giờ chỉ còn lại một vết sẹo nhưng vì nằm phía gần mang tai nên cô đã khéo léo dùng mái tóc của mình che khuất. Còn Tâm thì khác, hai vết thương nằm ngay giữa mặt nên đành chấp nhận, cũng may đó cũng chỉ là những vết sẹo mờ nên có thể trang điểm để che đi. Có thể đó là do may mắn nhưng khuôn mặt không cần son phấn ngày nào giờ phải học cách thay đổi và làm mới bản thân. Nhưng thôi kệ, chuyện gì tới rồi cũng tới. Cứ vui vẻ mà đón nhận những giây phút hiếm thấy này...

Cuối cùng cũng đến, những con đường quen thuộc ngày nào. Đã lâu lắm rồi Tâm mới có dịp về lại nơi đây. Mọi thứ dù có chút thay đổi nhưng vẫn mang cái nét yên bình vốn có. Một cảm giác thật hạnh phúc hòa vào khung cảnh yên bình này khiến cô không khỏi xúc động. Cũng phải thôi, dù sao cũng sống ở đây gần 8 năm trời, không có yêu thương sao được.

Ngôi nhà Phong hiện ra trước mắt nên ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Trời bắt đầu tối dần, những tiếng ếch nhái kêu nghe buồn kinh khủng. Ở quê mới hơn bảy giờ mà mọi người đã chuẩn bị đi ngủ hết. Vừa thấy con trai và đám bạn thân ở trước cổng, mẹ Phong đã chạy thật nhanh ra mở cửa. Biết con trai về nên bà đã chuẩn bị thật nhiều món ngon.

“Mẹ!”

“Con về rồi đấy à! Thôi nói mấy bạn nhanh nhanh vào tắm rồi ăn cơm nha con”

“Dạ chào cô!”

“Ừ mấy đứa tới chơi cô vui lắm!”

Mẹ Phong thoáng nhìn đứa con gái lạ mặt phía sau rồi khẽ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên bà thấy cô bé dễ thương ấy.

“Con là bạn học trên Sài Gòn của Phong à? Lần đầu tiên cô thấy con xuống chơi đó!”

“Dạ! Nhà con ở Sài Gòn luôn ạ! Tại đó giờ chưa xuống quê chơi nên con muốn đi cho biết ạ!”

Mẹ Phong cười rồi hối cả nhóm nhanh nhanh vào tắm rửa, ăn cơm. Từ lúc Phong đi học căn nhà này đã vắng đi tiếng cười, chỉ còn hai vợ chồng bà lủi thủi có nhau. Đúng là có một thằng con trai cũng khổ.

Ăn cơm xong, cả nhóm kéo nhau ra hành lang ngồi nói chuyện thì Dung lại đi thẳng trước. Về quê đúng là quá tuyệt vời. Buổi tối có một không khí yên tĩnh đến lạ lùng. Đó giờ toàn ở chốn Sài Gòn hoa mỹ, lúc nào cũng tràn ngập vô số tiếng ồn thì về đây đúng là làm tâm hồn thấy dễ chịu hơn nhiều. Lặng nhìn lên bầu trời đầy sao, những ánh sáng huyền ảo khiến Dung cảm thấy vô cùng thích thú. Nhìn ra cánh đồng dài thường thướt trước mặt, những cơn gió nhẹ thổi qua làm những nhánh lúa uốn lượn những làn sóng tuyệt đẹp. Dù rằng mọi thứ ấy cứ mờ mờ ảo ảo trong đêm nhưng Dung vẫn cảm nhận được vẻ đẹp vốn có của nó. Đang mãi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh thì Dung thấy Phong đã đứng cạnh cô tự bao giờ.

“Nhìn gì dữ vậy bé?”

“Hi, em thấy ở đây thích quá! Cái gì cũng đẹp hết!”

“Chắc tại lần đầu về quê nên em thấy vậy thôi, chứ ở đây lâu rồi em sẽ chán nhanh lắm!”

“Không có đâu!”

Cô phì cười nhìn anh. Ở gần Phong cô cảm nhận được một sự an toàn tuyệt đối. Đây đúng là những khoảnh khắc mà cô nên trân trọng. Giờ cô mới biết rằng mình đã thật sự thích anh. Nhưng hình như trong lòng anh cô cũng không khác gì mấy so với những người bạn khác của anh. Thế nên cô cũng có chút đau lòng...

Sáng sớm, Dung mơ màng mở mắt nhìn những vệt nắng đầu ngày xuyên qua cửa sổ. Tối hôm qua cô ngủ rất ngon nên không hề muốn bước ra khỏi giường. Bích Trâm cũng đang nằm cạnh cô ngủ ngon lành, còn Tâm thì chẳng thấy đâu. Dung nhẹ nhàng bước xuống giường ra sau nhà tắm thì thấy Băng Tâm đang phụ

cô nấu ăn. Đúng là Tâm giỏi thật, đó giờ Dung toàn được phục vụ nên có biết gì đâu. Tắm xong, Dung cũng hằng hái lại giúp cô và Tâm. Dù tay chân hơi vụng về nhưng mọi người tận tình chỉ dạy nên Dung cảm thấy thích ghê...

“Tối qua con ngủ có ngon không Dung?”

“Dạ ngon lắm ạ. Ngủ mà không muốn dậy luôn!”

“Ừ! Lần đầu tiên con về đây chơi nên cô cứ lo con lạ chỗ không ngủ được...”

“Dạ ban đầu con cũng lo vậy nhưng tới đây mới biết là mình lo xa, ở quê thích thật...”

Mẹ Phong nhìn cô mỉm cười. Con gái Sài Gòn có mấy ai vui vẻ và dễ mến như cô chứ. Trong khi đang mãi mê nấu ăn thì Phong vỗ nhẹ vào vai cô khiến cô hết cả hồn.

“Trùi, nay Mỹ Dung nấu ăn luôn hả? Ăn được không ta?”

“Em có nấu đâu, chỉ dám phụ chứ không dám nấu. Không ăn được mọi người lại trách...”

“Anh đùa mà. Không thử sao biết, mẹ anh nấu ăn ngon lắm. Phải biết tranh thủ mà học hỏi chứ!”

“Cái thằng quý! Toàn nói khoát, con đừng nghe nó nói bậy...”

“Dạ! Con biết cô nấu ăn ngon mà, mấy bạn khác cũng nói vậy đó cô!”

Mẹ Phong lại cười, con bé này đúng là biết lấy lòng người khác. Thế là bà lại nhiệt tình chỉ cho Dung từng chút một. Thấy thế nên Tâm kéo Dung ra sau nhà hái mận để lát ăn. Đúng dưới gốc mận trĩu quả thật ngon. Tâm nhìn Phong cười gian trá:

“Anh trai thấy Dung thế nào? Dễ thương hén!”

“Ừ thì dễ thương... À mà ý em là sao đây? Tính chọc anh trai hả?”

“Đâu có, em chỉ nói sự thật thôi. Em thấy cô cũng thích Dung lắm đó. Anh liệu đường mà tính đi nha!”

“Con bé này, dám chọc anh là anh không hái mận cho ăn luôn đó nha!”

“Thôi mà, em đùa mà... hì hì nhưng anh suy nghĩ cho kĩ lời em nói nha! Không thì sau này hối hận đó!”

Phong chợt thoáng chút suy tư. Đúng là gần đây anh nói chuyện với Dung nhiều hơn. Quan tâm cô cũng trở thành thói quen của anh. Càng lúc anh càng thấy cô dễ mến và có chút cảm giác gì đó rất khó tả. Có thể anh cũng đã thích Dung nhưng làm sao anh dám nghĩ tới chuyện yêu Dung khi anh và cô như người của hai thế giới. Liệu rồi cái tình yêu đó sẽ đi về đâu hay chỉ làm khổ nhau thêm mà thôi.

“Anh hiểu những gì em nói nhưng anh biết mình đang đứng ở đâu. Người ta là tiểu thư đài các, quen anh chỉ khiến người ta khổ thêm thôi!”

“Nhưng em nghĩ Dung không nghĩ vậy đâu. Với lại em thấy Dung cũng thích anh dữ lắm. Dung đang cố thay đổi để bước vào thế giới của anh, ai cũng thấy chứ đâu phải chỉ mình em...”

“Dạo gần đây lúc nào anh cũng nhớ tới Dung nhưng chắc gì Dung đã yêu anh đâu...”

Đang định mang cái rổ ra cho hai người hái mận, chợt Dung vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người. Niềm hạnh phúc trong lòng cô dâng lên vô tận. Hóa ra anh cũng dành nhiều tình cảm cho cô, điều này khiến trái tim cô vô cùng ấm áp. Cuộc sống này thật rất công bằng. Khi niềm tin vào tình yêu của cô bị Sơn vùi dập thì giờ đây Dung lại cảm thấy vô cùng ấm áp khi Phong xuất hiện và cứu vớt tâm hồn cô khỏi niềm đau quá khứ. Cô nhẹ nhàng bước đến sau lưng anh thì thầm:

“Không bao giờ có chuyện đó. Vì em cũng rất yêu anh!”

Phong giật mình Dung với ánh mắt cực kì hạnh phúc. Đúng là một chuyện tình bi hài nhưng lại là một kết thúc có hậu. Biết được những gì cô đang nghĩ trong lòng thì anh đã có thêm rất nhiều động lực để bên cô.

“Vậy em làm bạn gái của anh nha!”

Dung gật đầu nhìn Phong. Anh ôm nhẹ cô vào lòng, đúng là một ngày ý nghĩa.

“Thôi hai người gồm quá! Không thêm để ý gì tới em gái đang ngồi đây hết...”

Câu nói bông đùa của Tâm khiến cả hai giật mình. Nãy giờ Phong quên luôn sự hiện diện của cô em gái nhỏ dễ thương này. Cũng may là có cô châm ngòi, nếu không thì mọi chuyện sẽ không tốt đẹp như bây giờ.

“Hi nãy giờ anh quên! Yêu em gái lắm luôn. Để anh trai hái mận cảm ơn em gái nha!”

“VẬY còn nghe được!”

Nói rồi cả ba nhìn nhau cười híp mí. Sáng nay đúng là một buổi sáng đẹp trời...

26. – Chương 24 (end)

CHAP 24 – END: CHỌN LỰA CUỐI CÙNG – CÁI KẾT CHO TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Hai ngày ở nhà Phong là hai ngày tràn ngập niềm vui, cuối cùng cuộc vui cũng hết. Trở về thành phố sau những tháng ngày yên bình thật không khỏi mệt mỏi. Tối mai là lên máy bay, vậy mà giờ đây cô lại không có chút dũng khí nào để nói lời tạm biệt với mọi người. Thôi thì chuyện gì đến nó sẽ đến, có lo nghĩ cũng bằng thừa. Ít ra thì nhìn thấy bạn bè mình được vui thì cô cũng đã mãn nguyện. Không biết bốn năm sau trở về mọi người sẽ như thế nào. Biết đâu ai cũng thành gia lập thất hết rồi. Ngồi xếp quần áo mà cô cảm thấy vô cùng lưu luyến. Lại thêm lần nữa cô phải rời xa căn nhà quen thuộc này. Từng chút, từng chút kỉ niệm vọng về trong tâm trí. Đầu đó vẫn vang lên một nỗi đau vô hình. Cô nhắc điện thoại lên gọi cho chị Tuyền:

“A lô hai nghe nè!”

“Hai ơi! Mai em đi Hà Lan...”

“Cái gì? Sao tự nhiên đòi đi Hà Lan?”

“Em nhận được học bổng sang đó học 4 năm. Em xin lỗi vì tới giờ mới nói cho hai biết...”

“Con bé này! Em muốn làm chị lo tới bao giờ đây? Chuyện như vậy mà cũng không thèm nói trước một tiếng. Chị đang đi dự hội thảo ngoài Đà Nẵng, giờ không về được luôn rồi...”

“Không sao đâu chị! Em chỉ muốn gọi cho chị biết để chị đỡ lo. Khi nào qua tới bên đó em sẽ gọi cho chị sau. VẬY thôi nha hai. Giờ em bận thu xếp đồ rồi!”

Nói rồi cô cúp máy. Cô biết chắc rằng chị Tuyền đang rất lo lắng cho cô. Nhưng kệ đi, như vậy cũng tốt, vì ít ra chị Tuyền sẽ không thấy những vết sẹo trên mặt cô.

Thu xếp xong mọi thứ, cô lại ra ban công ngắm nhìn những chậu lan yêu quý. Không biết rồi đây tụi nó sẽ như thế nào. Cô định nhờ Phong và Hoàng qua nhà cô ở rồi sẵn chăm sóc mấy chậu hoa giúp cô. Chứ bỏ không mấy năm thật là khủng khiếp. Nhưng bây giờ cũng không biết làm sao mở lời.

Còn ba tiếng nữa là máy bay khởi hành. Cô bắt một chiếc taxi ra sân bay Tân Sơn Nhất. Ngồi trên xe, cô lấy điện thoại ra nhắn tin, chỉ một tin nhắn mà gửi cho rất nhiều người. Nội dung chỉ có 2 câu mà sao cô thấy tâm trạng nặng nề kinh khủng...

“Tâm nhận được học bổng đi Hà Lan, 3 tiếng nữa sẽ lên máy bay. Tạm biệt mọi người và cảm ơn vì tất cả!”

Tin nhắn vừa gửi đi thì điện thoại cô reo liên hồi nhưng cô cũng chẳng còn tâm trí nào nghe máy. Giờ cô cảm thấy mình thật có lỗi khi ra đi mà không một lời từ biệt. Chắc có lẽ họ sẽ hận cô lắm đây!

Đang đứng làm thủ tục kí gởi hành lý thì cô đã thấy Hoàng và Trâm đứng đó, khuôn mặt lạnh tanh nhìn cô không cảm xúc.

“Mày quá đáng lắm nhỏ! Tại sao lại làm như vậy với tao hả? Tính đi mà không nói với tao lời nào à?”

Khóe mắt Trâm rưng rưng khiến cô nghẹn lời. Tâm vội bước đến bên Trâm...

“Tao xin lỗi, nhưng tao không biết phải nói sao với tụi mày nên...”

“Thôi! Không sao đâu Tâm. Cũng may là còn kịp. Chúc mừng Tâm nha! Nhớ giữ liên lạc qua facebook đó nha!”

“Tất nhiên rồi! Tâm sẽ không bao giờ quên Hoàng và mọi người đâu...”

“Em gái!”

Tiếng Phong từ xa khiến cô phì cười. Thật sự cô rất vui vì được thấy mặt anh và Dung. Sau một hồi lồi thồi thì cũng đến lúc cô phải lên máy bay. Bấy giờ, Dung khẽ kéo tay cô lại một góc rồi nói:

“Có một chuyện Dung nhất định phải nói cho Tâm biết. Nếu không Dung sẽ dần vặt cả đời...”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy Dung?”

“Thật ra Sơn chưa từng phản bội Tâm. Ngày đó chỉ vì Dung quá nặng tình nên mới làm ra chuyện đó. Sơn thật sự rất yêu Tâm, ngày Dung bị thủy tinh rạch mặt là do Dung đến tìm Tâm xin lỗi và thấy Sơn đang đứng ngoài đường nhìn Tâm trên ban công. Thật tình Dung không biết vì sao ngày trước Sơn lại tránh mặt Tâm không lí do nhưng Dung chắc chắn một điều là tình yêu Sơn dành cho Tâm không bao giờ thay đổi!”

Tâm rung rung như không tin vào những gì mình nghe thấy, nếu mọi chuyện thật sự như lời Dung nói thì hóa ra bấy lâu nay cô đã trách lầm anh. Chắc anh đã phải đau đớn lắm khi nhận lấy sự vô tâm từ cô. Giờ cô phải làm sao đây khi mọi chuyện đã quá muộn màng?

Tạm biệt mọi người bước vào làm thủ tục lên máy bay mà tâm trí cô dường như đang thuộc về nơi khác. Những suy nghĩ day dứt và hỗn tạp đang giày xéo trong tim cô. Cô phải làm sao để chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra? Liệu rồi 4 năm sau khi cô trở về thì mọi thứ sẽ ra sao? Giờ cô chỉ muốn nói với Sơn một lời xin lỗi thôi mà cũng không được nữa. Đúng là một chuyến đi dài...

Bốn năm sau

Ngồi trên chiếc máy bay trở về Việt Nam sau bốn năm dài dang dẵng, cuối cùng cô cũng có dịp trở lại quê hương với biết bao kỉ niệm. Hôm qua trước khi về cô đã dành cả buổi tối nói chuyện với nhỏ Trâm. Cuộc sống đã có quá nhiều thay đổi, Trâm và Hoàng đã làm lại từ đầu và hai tháng sau sẽ làm đám cưới. Đúng là mọi chuyện quá bất ngờ nhưng cô cũng rất mừng cho họ vì ít ra họ đã trải qua quá nhiều sóng gió để đi đến kết cuộc như ngày hôm nay. Mọi người ai cũng ra trường và tìm được những công việc làm ổn định. Anh trai cô và Mỹ Dung cũng đang có những dấu hiệu tốt đẹp, chắc họ cũng sẽ kết hôn nhanh thôi. Giờ nghĩ lại chỉ còn mỗi mình cô chông chênh vô định. Sau bốn năm du học ở Hà Lan, cô giờ là một người thất nghiệp dài hạn, bạn trai cũng không có nên cảnh ế còn kéo dài. Giờ nghĩ lại mới thấy mình không bằng ai hết.

Vừa xuống sân bay, cô đã nhìn thấy những bóng dáng thân quen của bạn bè, những khuôn mặt ngây thơ hôm nào giờ đây đã cứng chạc hơn rất nhiều. Cô khẽ mỉm cười vẫy tay chào những người bạn tuyệt vời của mình. Cảm giác hạnh phúc trực trào ra nơi khóe mắt. Niềm vui sướng vỡ òa. Phong giúp cô kéo vali đồ, đã lâu rồi không gặp định nói rất nhiều chuyện nhưng giờ ai cũng đơ ra nhìn cô ngỡ ngàng. Vết sẹo trên mặt đã mờ hẳn đi, thậm chí phải nhìn thật kĩ mới thấy. Tâm chẳng những không già đi mà còn ngày càng xinh xắn. Đúng là ông trời còn có mắt!

“Chúc mừng em trở về!”

Giọng nói quen thuộc làm cô không khỏi bàng hoàng. Quóc bước đến trước mặt cô với bó hoa hồng thật xinh. Có năm mơ cô cũng không ngờ là anh sẽ xuất hiện nơi này. Nhẹ nhàng đỡ lấy bó hoa từ tay anh, cô khẽ thì thào:

“Sao anh biết hôm nay em về?”

“Anh mà... Đùa thôi! Anh hỏi Bích Trâm nên mới biết. Em đúng là ác thật. Đi Hà Lan cũng không nói anh một tiếng. Lúc về Việt Nam anh đã chạy đi tìm em thì mới biết chuyện...”

“Em xin lỗi, tại lúc đó em không biết phải nói thế nào...”

“Ừ mà mọi chuyện cũng qua rồi! Thôi mình về đi, có gì nói chuyện sau...”

Thế là mọi người lại trở về căn nhà quen thuộc. Hôm nay chị Tuyền không ra sân bay mà ở nhà nấu ăn cho cô em gái yêu của mình. Về đến nhà thấy mọi thứ vẫn vẹn nguyên như cũ khiến cô không khỏi xúc động. Tắm xong, cô lại bước ra cái ban công lộng gió hôm nào. Những chậu lan vẫn tươi tốt vô cùng, công nhận anh trai cô chăm sóc hay thật. Nghĩ rồi cô vội bước xuống nhà, chắc này giờ mọi người chờ cũng lâu rồi.

Đứng trước một bàn đầy áp thức ăn mà cô thấy mình vô cùng hạnh phúc. Bốn năm rồi mới lại được ăn thức ăn của Việt Nam. Thật sự phải nói là quá hạnh phúc.

Ăn xong cô lại ra ban công hóng gió, những cơn gió mạnh hất vào mặt mát lạnh. Đã lâu rồi mới lại có được một cảm giác yên bình thế này.

“Về nhà thấy thoải mái hơn nhiều đúng không em?”

Cô quay sang nhìn Quốc, khoe môi mỉm cười ...

“Exactly (chính xác)! Á chết! Lại bị nhiễm cái bệnh dùng tiếng Anh rồi. Đúng là những ngày tháng kinh khủng. Giờ em mới hiểu tại sao lúc trước anh nói ở Luân Đôn giống như cái nhà tù. Đến khi sang Hà Lan em thấy nó còn tệ hơn...”

“Cũng phải thôi! Vì đó là nơi xa lạ, nếu em chỉ đi du lịch vài ngày thì thấy nó hay nhưng nếu ở lâu sẽ thấy cô đơn là lạ lắm...”

“Giờ anh đang làm gì?”

“Đang là một nhân viên quên trong công ty của cha mẹ anh!”

“Nhân viên quên? Tin nổi không đây? Cậu chủ của một công ty lớn lại là nhân viên quên sao?”

“Chỉ là trưởng phòng thôi! Anh muốn tự bỏ lên bằng sức của mình...”

“Cũng hay! Còn em thì thất nghiệp...”

“Có muốn về công ty anh làm không? Đang cần một cô cử nhân Quản trị kinh doanh quốc tế như em đấy!”

“Thôi đi! Cho em xin. Bộ anh không nhớ...”

“Nhớ chứ! Nhưng mẹ anh nhắc em nhiều lắm đó!”

“Nhắc em? Anh đùa à?”

“Không! Anh nói thật, từ sau lần đó mẹ luôn nhắc đến em. Nói em là một con bé rất có nghị lực vì đó giờ không ai dám nói với mẹ như thế! Hôm nay anh nói mẹ anh ra sân bay đón em, mẹ còn kêu anh rủ em về nhà chơi nữa kia...”

“Thật sao anh? Anh làm em bất ngờ quá!”

Quốc gật đầu nhìn cô. Trong đôi mắt ấy không hề có chút gì là giả dối. Nếu vậy thì cô thật sự vô cùng may mắn vì cuối cùng cô cũng được mẹ anh công nhận. Vậy là những cố gắng của cô trong thời gian qua đã được đền đáp.

“Thế nào? Có chịu đến gặp mẹ anh không?”

“Đi chứ! Nhưng em muốn gặp một người bạn trước...”

“Ai mà em làm ra vẻ quan trọng dữ vậy?”

“Bí mật!”

Nói rồi cô lại quay ra hóng gió. Dù cô không nói anh cũng biết cô muốn gặp mặt ai. Tự nhiên trong lòng anh lại có chút gì đó lo lắng. Bốn năm mong đợi chỉ để được gặp cô, vậy mà giờ đây anh thấy cô vẫn bình

thần quá. Phải chăng cô đã không còn tình cảm với anh? Rồi không hiểu sao anh lại vội vàng ôm lấy cô từ phía sau, vì anh sợ rằng nếu không làm vậy anh sẽ mất cô mãi mãi mà điều đó thì đồng nghĩa với việc cuộc sống của anh chẳng còn ý nghĩa gì. Và càng bất ngờ hơn khi cô chẳng những không đẩy anh ra mà còn nắm chặt lấy bàn tay anh không rời.

“Em nợ người ấy một lời xin lỗi!”

“Có thật vậy không em?”

“Bốn năm ở Hà Lan em đã suy nghĩ rất nhiều. Suy nghĩ không biết con tim mình đang nghĩ gì, nhưng cuối cùng em nhận ra rằng tình yêu của em dành cho người ấy đã không còn. Dù em biết người đó chưa từng phản bội em, nhưng nếu chỉ vì một lí do nào đó mà lại biến mất khỏi cuộc đời em cho em nếm trải bao nhiêu đau khổ và thất vọng thì người đó đã đánh mất em rồi. Vì nếu tình yêu đủ sâu nặng thì sẽ không gì có thể khiến người ấy xa em hết. Chỉ những người bên cạnh em khi em buồn mới là người mà em cần nhất...”

Niềm hạnh phúc như vỡ òa trong lòng Quốc. Từng câu từng chữ ấy có thể anh sẽ không bao giờ quên được. Cuối cùng anh cũng có thể nhận lấy được tình cảm của cô dành cho anh. Hóa ra lâu nay anh suy nghĩ quá nhiều. Anh kéo cô về phía anh, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn. Đúng là hạnh phúc thật sự chỉ đến với những ai kiên nhẫn chờ đợi...

Sáng hôm sau, cô hẹn gặp Sơn tại cà phê Ấn Tượng. Đúng là nó ấn tượng với cô thật vì chính nơi này đã khiến cô đau khổ và tức tưởi cỡ nào khi thấy anh và Dung tay trong tay hạnh phúc. Cô bước đến góc bàn quen thuộc thì thấy Sơn đã ngồi đó từ bao giờ. Nhìn anh chừng chặc hơn xưa nhưng đôi mắt vẫn ẩn chứa sự cô đơn tột cùng.

“Anh đến lâu chưa?”

“Cũng mới đến thôi! Em uống gì?”

“Cà phê kem”

Sau khi chị phục vụ mang ra cho cô ly cà phê kem ngon lành, cô khẽ nhìn anh thở dài...

“Em xin lỗi!”

“Sao lại xin lỗi anh? Anh còn chưa xin lỗi em nữa...”

“Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh. Dung đã kể cho em nghe hết rồi. Chắc có lẽ anh buồn vì em lảm nhảm?”

“Mọi chuyện đã qua rồi mà. Tại anh ngày đó quá hèn nhát nên mới ra nông nổi như ngày hôm nay... nhưng... nếu...bây giờ anh muốn khắc phục sai lầm thì anh có còn cơ hội nữa không em?”

“Em xin lỗi! Em không thể làm chuyện có lỗi với Quốc. Em biết anh có nỗi khổ của mình, nhưng kể từ lúc anh quyết định âm thầm bước ra khỏi cuộc sống của em thì em không còn cho phép mình bên anh nữa rồi...”

“Ừ anh hiểu mà...”

Giọng Sơn mang một điệu buồn da diết, cô có thể cảm nhận được nỗi đau đang tồn tại trong anh. Nó cũng như nỗi đau mà ngày trước cô đã từng chịu đựng. Nhưng cuộc sống vốn dĩ không hoàn hảo. Cơ hội chỉ đến một lần nên nếu ta không biết trân trọng thì không có quyền để hối tiếc.

“Mà thôi! Giờ em có việc rồi! Em đi trước nhé! Hi vọng anh hãy sớm quên em và tìm được một người yêu anh thật lòng...”

“Ừ! Chào em nhé! Anh cũng mong em hạnh phúc...”

“Tất nhiên là em sẽ hạnh phúc. Tạm biệt anh!”

Nói rồi cô đứng dậy bước đi thật nhanh ra ngoài. Quốc đang đứng chờ cô. Nhìn thấy anh mà nước mắt cô cứ rơi không ngừng. Quốc khẽ xoa đầu cô thì thầm:

“Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi mà em. Đừng khóc nữa...”

“Anh lầm rồi! Em khóc vì hạnh phúc. Cuối cùng em cũng được nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Bây giờ em đã không còn gánh nặng nào để đến bên anh nữa. Nước mắt này là giọt nước mắt của niềm vui, vui vì em đã tìm được người con trai yêu em thật lòng...”

Thêm một lần nữa Quốc cảm thấy tim mình trào dâng cảm xúc. Cô đúng là người con gái tuyệt vời mà ông trời đã dành tặng anh. Anh dùng tay lau đi dòng nước mắt đang chảy trên khuôn mặt trắng ngần.

“Bây giờ mình đến gặp ba mẹ anh em nhé!”

Cô khẽ gạt đầu bước lên xe. Một chân trời mới dường như đang rộng mở...

Phía trong kia, Sơn vẫn ngồi đó nhìn ly cà phê trước mặt. Từng giọt nước mắt anh đang rơi nhưng ai lại không thể nào kìm nén. Một tình yêu dành trọn sáu năm ột người con gái lại dễ dàng vỡ tan vào hư vô. Cô nói đúng, nếu ngày đó anh có thể khẳng định tình cảm của mình dành cho cô thì những yêu cầu của cô Tuyền không là gì với anh hết. Giờ anh mới biết cô anh luôn là một người thâm thúy. Lúc đó cô chỉ muốn thử xem tình yêu anh dành cho Tâm là như thế nào nhưng anh lại làm cô anh thất vọng. Chính anh đã chọn con đường này để đi, con đường khiến tim anh giày xéo suốt mấy năm qua, vậy nên hậu quả này anh phải tự mình gánh chịu. Tình yêu đúng là một thứ quá màu nhiệm. Nó đã từng khiến anh vui vẻ, yêu đời nhưng cũng chính nó đã kéo anh xuống những tháng ngày vực thẳm. Giờ đây, những giọt nước mắt muộn màng kia sẽ không thể cứu vãn được bất cứ thứ gì. Thôi thì anh sẽ chúc cô luôn hạnh phúc, hạnh phúc bên người đã can đảm hơn anh...

Thế đấy! Tình yêu chân thật là điều không phải dễ dàng gì có được. Vì thế nếu đã quyết định yêu ai bằng cả trái tim thì hãy can đảm đứng lên bảo vệ lấy hạnh phúc của chính mình. Bởi trong tình yêu không ai có thể cản ngăn hay đá động nếu hai người kiên quyết ở bên nhau!

==== The end! ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-tinh-yeu-la-nuoc-mat>